

TÜM HALKIN ÇIKARLARINI KAPSAYAN DEVİRİM GÜZERGÂHINDA İLERİ!

Şimdi onu faşizmin işkencede katledişinin 49. yılında daha yüksek bir bilinçle kavramamız, devrim için yarattığı çizgiye bağlanmamız gerekmektedir. Devrim için, halkın iktidarı için çizdiği kısil güzergâhın anahtarı olan Halk Savaşı kavrayışını büyütmeliyiz. Daha güçlü ve ileriye doğru örgütlenmeli, halkı yalancı beklentilere ve boş gevemelere mahkûm eden ve felç eden tartışmalardan ve yönlendirmelerden güçlü şekilde koparmalıyız.

KOLEKTİF DOĞRULTU DEVİRİM NİTELİĞİNDE DEĞİŞİMLER İÇİN HALKIN KENDİ DENEYİMİNE YOL AÇALIM
SAYFA 12-13

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

18 MAYIS-1 HAZİRAN 2022 • SAYI: 112 • FİYAT: 5 TL • ISSN: 2630-5526

gazetesi

FIRTINALAR İÇİNDE İBRAHİM'İN İZİNDE!

EMEK

4

GÜNCEL

7

KAVGA OKULU

16

GÖÇMEN EMEĞİNİN SÖMÜRÜSÜ

Göçmen emeğinin sömürülmesi genel olarak sürdürülürken alt başlıklarda da bu sömürü tasarımının daha da derinden yaşanan kısımları da ayrıca önemlidir. Özellikle çocuk ve kadın emeği sömürsündeki pervasızlık, sermayenin modern köleliğinin açık fotoğrafıdır.

GEZİNİN DENEYİMİYLE YENİ İSYANLARI KUCAKLAYALIM

Sorunları doğru tespit etmek ve emekçi halkın gerçek gündemine odaklanmasını sağlamak bugünün görevidir. Klikler arası çatışmada Türk şovenizminin fitilini ateşleyerek oy devşirmeye çalışanlara karşı sorunun asıl kaynağının faşist Kemalîst diktatörlük olduğu açık bir şekilde gösterilmelidir.

ÖNDER YOLDAŞI ANARKEN...

MLM bilimini derin kavrayışı sayesinde ülkenin sosyo-ekonomik yapısını bilimsel temelde tahlil etmiş ve ülke devriminin Demokratik Halk Devrimi gerçekliğine ve bunun özünün toprak devrimi ve bir köylü devrimi olduğuna önemli vurgu yapmıştır.

Katledilişinin 49. Yılında İbrahim Kaypakkaya anıldı

Proletarya Partisi'nin 50. kuruluş yılı, 14 Mayıs Cumartesi günü Stuttgart kentinde kitlesel katılımla kutlanırken komünist önder İbrahim Kaypakkaya da katledilişinin 49. yılında kavga sloganlarıyla anıldı.

Avrupa Partizan tarafından merkezi olarak örgütlenen yürüyüş, Lautenschlager caddesinde saat 15.00'te başladı. Yürüyüş, Kaypakkaya yoldaş şahsında komünizm ve devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca yapılan konuşmalarda Proletarya Partisi'nin 50. yılına vurgular yapıldı. yürüyüşte sık sık "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya", "Yaşasın Halk Savaşı", "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi", "Kürdistan faşizme mezar olacak", "Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao Viva, Viva, Viva" sloganları haykırıldı.

Saat 16:00'da Marktplatz Meydanı'nda sona eren yürüyüş sonrası kitle, davul-zurna eşliğinde halaya durarak Proletarya Partisi'nin 50. kuruluş yılı-

nı kutladı. Çekilen halayların ardından etkinliğin konser bölümü, açılış konuşmasıyla başladı. Devrimci sanatçı Ali Çiçek'in söylediği ezgilerin ardından, Yunanistan, Brezilya, Almanya, Avusturya, Fransa, İspanya, Finlandiya, Norveç ve İtalya'dan devrimci ve komünist örgütlerin temsilcileri kendi dillerinde konuşmalar yaparak dayanışma ve mücadele mesajları sundular. Konuşmaların ardından Grup İsyen Ateşi tarafından seslendirilen marşlar ile kitlenin coşkusu daha da arttı.

Halk sanatçısı Pinar Aydınlar'ın söylediği marş ve türkülere kitle hep birlikte eşlik etti. Aydınlar'ın ardından Gülmez Ana sahneye çıkarak söz aldı. Gülmez Ana, devletin devrimci ve komünist tutsaklara yönelik baskılarını ve kaybedilen evlatlarını arayan Cumartesi Annelerinin eylemlerini yasaklayan devletin politikalarını teşhir ederek, mücadele çağrısı yaptı.

Etkinlikte; AGEB, ATİGF, İTİF, Mor Kızıl Kolektif, PGİ/MLM, MKP, Devrimci De-

mokrazi, Öncü Partizan, MLKP, MLPD yer alırken, enternasyonal MLM parti ve örgütlerden YKP (ml) [Yunanistan Komünist Partisi (marksist-leninist)], Brezilya Komünist Partisi (Kızıl Fraksiyon), Maoist Komünist Parti-İtalya, Maoist Komünist Parti-Fransa, Maoist Komünist Parti-İspanya, Kızıl Bayrak Komitesi-Almanya, Avusturya (Maoist) Komünist Parti-İnşa Komitesi, Finlandiya ve Norveç'ten Maoist temsilciler katıldı.

Etkinlikte, Proletarya Partisi'nin 50. mücadele yılı vesilesiyle mesajlar yollayan Hindistan Komünist Partisi (Maoist), Galiçya Maoist Komünist Partisi İnşa Komitesi, Halka Hizmet Et Komünist Birlik/Norveç, Peru Halk Hareketi'ne ve devrimci dostluk ve dayanışma duygularını ifade eden, dayanışma gösteren tüm kurumlara teşekkür edildi.

Etkinlik çekilen halayların ardından saat 20.00'da sona erdi.

Aysel Doğan saldırılar altında toprağa verildi

DERSİM- Yaşamını yitiren Kürt siyasetçi Aysel Doğan'ın cenazesi, kitle ile birlikte bekletildiği mezarlığın girişinden polislerce kaçırılarak defnedildi.

Abdullah Öcalan'ın çağrısı ile 1999 yılında Avrupa'dan Türkiye'ye gelen 2'nci Barış Grubu üyesi Aysel Doğan, 11 Mayıs'ta Almanya'nın Köln kentinde tedavi gördüğü hastanede yaşamını yitirdi. Sabah saatlerinde Diyarbakır'da karşılanan Doğan'ın cenazesi, Demokratik Bölgeler Partisi (DBP) Eş Genel Başkanı Saliha Aydeniz, Halkların Demokratik Partisi (HDP) Sözcüsü Ebru Günay, HDP bölge milletvekilleri, Özgür Kadın Hareketi (TJA) aktivistleri, Doğan ailesi ve çok sayıda kişi tarafından "Şehid namirin" sloganıyla karşılanarak Diyarbakır'dan Dersim'e götürüldü.

Dersimliler tarafından Mazgirt karayolunda bulunan Seyidli Köprüsü'nde karşılanan Doğan'ın cenazesi, yol boyunca kontrol noktalarında durduruldu.

Karşılamanın ardından Doğan'ın cenazesi Dersim merkez Gazik mahallesindeki evine götürülmek üzere yola çıkarıldı. Türüşmek mahallesi girişindeki kontrol noktasında konvoy ve cenaze aracı yüzlerce polis tarafından durduruldu. Cenazenin Gazik mahallesindeki eve getirilmesine polisler tarafından izin verilmedi. Polisin cenazenin Asri Mezarlığa götürülmesini istemesi üzerine kontrol noktasında yüzlerce kişi oturma eylemi başlattı.

Kitlenin hiçbir şekilde mezarlığın içine girmesine izin vermeyen polis, sadece Doğan ailesinin katılacağı şekilde defin işlemine izin vereceğini söyledi. Alanda bulunan HDP'li vekiller tepki göstermelerine rağmen mezarlığın içine alınmadı. Böylece Aysel Doğan'ın cenazesi sadece aile bireylerinin katılımı ile defnedildi.

Gazeteci Ozan Yıldırım'ın da polis saldırısı sonucu fenalık geçirerek hastaneye kaldırıldığı belirtildi.

Garip Şahin yaşamını yitirdi

İbrahim Kaypakkaya geleneğinin emektarlarından, sanatçı Ozan Garip Şahin uzun bir süredir İsveç'te tedavi gördüğü hastanede, 6 Mayıs günü yaşamını yitirdi.

Yılmaz Güney'in yönettiği Duvar filminin müziğini de yapan, ürettiği kavga marşlarıyla hafızalara

kazınan Ozan Garip Şahin'in marşları ve eserleri birçok sanatçı ve grup tarafından seslendirildi.

Devrimci marşlar ve isyan türkülleri üreten, besteleyen, seslendiren Ozan Garip Şahin'in eserleri halkın ve devrimcilerin dillerinde hep var oldu, yaşatıldı.

POLİTİK GÜNDEM

Tüm Halkın Çıkarlarını Kapsayan Devrim Güzergâhında İLERİ!

Gerçek sorunların dinamiği halkın ihtiyacı olan ve dolayısıyla eylemi de olacak devrime işaret eder. Tam da bu nedenle tüm egemen yapılar halkın gerçek sorunlarını ya perdeler ya da kendi sistemlerine bağlamak üzere yönlendirirler. Bunun gerçek ve sonuna kadar dirayetli tek alternatifi halkın eyleminin zaferini koşullayan kızıl güzergahtır. Bunun önüne konan engelleri kaldırarak ilerlemek için söz konusu bu engelleri tanımak, izlemek ve tüm gerçeklikleriyle halkımıza kavratmak zorundayız.

EGEMEN BLOKLARIN KAPİŞMASINDA ÖFKE ARTIYOR

AKP-MHP faşist iktidar bloku gerilemekte olan her türden desteği yitirmemek için, geçmişte kendilerinin düzenlediği seçim sistemini bugün yine kendi çıkarlarına ve ihtiyaçlarına uygun olacak şekilde değiştirmek de dahil içerde ve dışarda bir dizi hamle yaptı. Verili dengeleri korumaya, sürdürmeye yönelik bu yoğun çabanın başarılı olacağına dair kısmi bir muamma olmakla birlikte bu blok için destekler her geçen gün azalmaktadır. Bunun farkında olan bu hâkim blok, faşist diktatörlüğün tüm olanaklarını kullanarak rakibi diğer egemen sınıf blokunu yoğun bir baskı altına almaya çalışmakta ve "Millet İttifakı"nda kümelenen "muhafefetin" bütünlük kazanmasını engelleyecek politik ortamlar, tartışmalar, çatışmalar yaratmaktadır. Bu eksende "terörizm", "milli beka" gibi başka milliyetçi devletlerin de güçlü biçimde ve yaygın olarak kullandıkları şoven argümanları polis-yargı ayağıyla bilhassa CHP üzerinde etkin bir baskı mekanizmasına çevirmektedir. CHP İstanbul İl Başkanı Canan Kaftancıoğlu'nun 11 yıl önce söylediklerine "kamu görevlisine hakaret ve devleti alenen aşağılamak" gerekçesiyle verilen ceza ve bunun sonucu olarak devreye giren siyaset yasağı bu politikanın bir sonucudur. CHP üzerinden "vatan hainliği", "gayri millilik", "terörizm destekçiliği" ise rutin bir politik söylem olarak rahatlıkla ve sıklıkla kullanılmaktadır. AKP-MHP bloku devlet olanaklarını "rakip bloka" karşı daha açıktan kullanmaktadır. Muhalefeti izlediğini, dinlediğini en gevşek halleriyle ifade etmekten de hiç çekinmemektedir. Ekrem İmamoğlu'nun İngiliz Büyükelçisiyle yemekte bir araya gelme görüntülerinin servis edilmesiyle zirveye çıkıldığı sanılsa da şimdi Kılıçdaroğlu'nun kimlerle ne konuştuğu kamuoyuna bizzat İçişleri Bakanı aracılığıyla anlatılmıştır! Deva Partisi'nden Metin Gürcan'ın "ajanlık" suçlamasıyla tutuklanması, bu kesimin milletvekillerinin ve yöneticilerinin sürekli dinlendiği ve izlendiğini ima eden bilgilerin meclis kürsüsünde de dahil her platformda yine İçişleri Bakanı ve Cumhurbaşkanı tarafından dile getirilmesi, bu kesimin destekçisi olan basın yayın kurumlarına yönelik baskı ve de yazarlara-yorumculara yönelik fiili saldırılar, davalar artık sürekli gündemdedir.

Seçim tarihi yaklaştıkça bu çatışmanın, baskının dozu artmaktadır. Bu durum iki faşist blok arasındaki mücadelenin keskinleştiğini göstermektedir.

AKP-MHP blokunun baskısına karşı, CHP önderliğindeki diğer blok özellikle ekonomik-siyasi krizin tüm sonuçlarını bir kaldıraç olarak kullanmakta ve bunu merkeze almış görünen karşı hamleler yapmaktadır. Milli Eğitim Bakanlığı, TÜİK, Merkez Bankası, Et ve Süt Kurumu gibi kurumlara Kılıçdaroğlu ekonomik ve siyasi sorunlara paralel olarak gündem oluşturacak şekilde "ziyaretlerle" gerginliği tırmandırmakta, elektrik faturası yatırmama ve karanlıkta kalma gibi "eylemlerle" hamlelerini çeşitlendirmektedir. Son olarak 13 Mayıs'ta "terörist yetiştirme", "seçim güvenliği sorunu yaratma misyonu" üstlendiğini ifade ederek Tayyip Erdoğan'ın başdanışmanının kurduğu kontra örgüt olan SADAT'ı gündeme getirdi. Bunları yaparken kitlelerin inisiyatifini silikleştirmek, olanaksızlaştırmak için de özel bir çaba harcamaktadır. Sokak eylemleri hakkındaki esaslı uyarılarının temelinde bu var. Büyük bir kapışmanın önünü almak için yoğun gayret göstermektedir.

Karşılıklı hamlelerin seçim süreci yaklaştıkça sertleşeceği rahatlıkla söylenebilir. Halk kitleleri sözde bu büyük kapışmadan çıkar umacak şekilde şimdiden seçime hazırlanmaktadır.

Ülkede yaşanan ekonomik ve politik kriz, emperyalist güçler arasında Rusya'nın Ukrayna işgali ile tırmanan çok boyutlu çatışma ve gerginlik genel kriz iklimini daha da katmerli hale getirmiştir. Faşist diktatörlüğün sıkışmışlığına dair belirtiler ekonomik sıkıntılarla sınırlı değil. Özellikle dış politikada ABD emperyalizmiyle daha fazla uyumlu olma, onun yönelimi için işlevli olma çabası ve güven tazeleme zorunluluğu onu bilhassa Ortadoğu-Afrika hattında yeni dengeler kurmaya zorlamaktadır. Birleşik Arap Emirlikleri'nden İsrail'e, Mısır'dan Suudi Arabistan'a, İran'dan Suriye'ye kadar bir dizi devletle ilişkilerine yeni bir biçim verme arayışıyla faşizm bu süreçte, kendilerinin söylemiyle "olmadık hallere" girmiştir. Bu, bugüne kadar taktik hamlelerle elde ettiği ne kazanım varsa tehdit altına girecek yeni bir duruma işaret etmektedir. Faşist diktatörlük bu açıdan da ciddi bir yönetme problemi yaşamakta ve emperyalistler nezdinde güven sorununa da işaret eden iç krizlere tutulmaktadır. Ömer Çelik ile Cahit Özkan'ın söylemleri arasındaki uyumsuzluk dikkat çeken bir problemdir...

Bu çok boyutlu ve kapsamlı kriz içinde hiç kuşkusuz en ağır fatura Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden emekçi halka kesilmektedir. Eriyen ücretler, iflasa sürüklenen küçük esnaf, artan işsizlik ve günbegün devam eden zamlar ağır bir yoksulluk ve sefalet getirmektedir. En temel ihtiyaçların karşılanamaması veya

bu konuda oluşan ciddi endişeler genişleyen bir kesimin gündemini işgal etmektedir. Bu alandaki kötüleşme boyutlanarak devam ediyor ve daha çok haber konusu oluyor.

Bu yokluk, yoksunluk ve yoksulluk koşulları içinde hak ve özgürlüklere yönelik saldırılar da kaçınılmaz olarak yoğunlaşmaktadır. Kürt düşmanlığı olarak somutlaşan şovenizm, Kürt ulusunun yok sayılması ve faşist diktatörlüğün Kürdistan'ın her bir parçasındaki saldırganlığı toplum nezdinde kanıksanır bir olaya dönüştürmeye çalışılmaktadır. Bu güçlü şoven histeri artık ülkemizde bununla sınırlı değildir: Afgan, Pakistan ve Suriyeli göçmenler öne çıkarılarak genel olarak göçmenler üzerinden de benzer bir histeri üretilmektedir. Faşist kliklerin her biri aynı amacı güden ama ayrı yol veya yöntemlerle göçmenleri suçlu gösteren veya onların kendilerini rahat hissedemeyecekleri bir ortam yaratmaktadır. Bunun doğrudan bir amaç olmaması hiçbir şeyi değiştirmez. Bu eksene dayanan politik yönelimler tırmandırılmaktadır. Ümit Özdağ'ın Zafer Partisi'nin varlık zeminini adeta göçmen düşmanlığı olmuştur. Göçmenleri merkeze koyarak dünyanın Türkiye üzerindeki büyük oyunlarından söz eden bu tam kullanışlı şovene karşı AKP-MHP bloku bilhassa Suriye politikası için göçmenleri dolgu malzemesi olarak kullandı. Bunun aynı zamanda emek pazarını ucuzlatmanın bir aracı olarak da kullanıldığı sır değildir. Tüm bunlar özde göçmenlere yönelik düşmanlığın ya da göçmenlerin açmazlarını kendi çıkarları için onları alete dönüştürmenin biçimleridir. Bu şekilde hem siyasi hem de ekonomik krizin faturası sistemden hızla göçmenlere pay edilebilmektedir.

HER CEPHEDE DAHA ÖRGÜTLÜ VE DAHA BİLİNÇLİ OLALIM!

Tüm bu koşullar içinde halk yığınları seçim ve seçimin sonuçları üzerinden polarize ve politize edilmektedir. Halk yığınlarının örgütlü devrimci-demokratik güçlerinin de önemli bir kısmı yaşanan tüm politik ve ekonomik sorunları seçimler, onun yaratacağı değişim üzerinden tartışmaktadır. Bu durum halkın yaşadığı yoğun çelişki, yoksulluk ve yoksunluk halinin yarattığı öfkenin bu gündeme kaymasına yol açmaktadır. Kitlelerin sandıktaki tercihlerinin onların geleceğini belirleyeceğine dair ağır bir politik kuşatma söz konusudur. Bu, ekonomik ve siyasi sorunlarla, faşist klikler arasındaki kapışmayla adeta felç olmuş sistemin bütün halkı da felç etmek için kullandığı bir silah olarak karşımıza çıkmaktadır.

Komünistler tüm bu sorunlar içinde kuşkusuz seçimi ve neden olacağı yeni dengeleri önemser, dikkate değer kabul eder. Ancak parlamentarizmin o dar ve yanıltıcı gözlüğünü, gerici güçler arasındaki dengelerin değişimini ve bunlar arasındaki ilişkileri "seçime" indirgeyen

yaklaşımları reddeder. Asıl mesele olarak halkın gerçek sorunları için verilen mücadeleye, sınıf mücadelesi için çelişkilerin düzeyine, içinde bulunulan devrim aşamasına, halk güçleriyle gerici güçlerin tam ve doğru şekilde tasnif edilmesine ve değerlendirilmesine, bunlardan hareketle aktif mücadelenin tüm yönleriyle örgütlenmesine odaklanır. Devrimci bakış açısı budur. Parlamenter seçim sisteminden beklenecek değişim, halkın gerici güçler tarafından bir şekilde dolgu malzemesine çevrilmesine sunulacak kolaylaştırıcı etki hiç kuşkusuz halka gerçek kurtuluşun ve doğru bilincin taşınmaması anlamına gelecektir.

Halk güçlerinde yoğun bir kafa karışıklığının olduğu, kitlelerin bilincinin ve mücadele araçlarının yoğun bir biçimde halktan gasp edildiği ve mücadele düzeyinin gerilerde olduğu şartlardayız. Bu şartları tersine çevirmek ise ancak devrimci mücadelenin tüm cephelerde ihtiyaç duyduğu ideolojik donanımı ve egemenlerin ideolojik ve politik yönlendirmelerini, kitlelerin devrimci fikirlerle bağını, kitlelerin yaşadıkları sorunlar etrafında ördükleri küçük büyük her aktif mücadele biçimini veya bu yöndeki arayışları kavramakla olanaklıdır.

Bu ise net ve kesin bir sınıfsal duruşa sahip olmak, halkın her şeyi kazanma isteğine ve eğilimine sahip olduğuna güvenmeyi gerektirir. Bu hiç kuşkusuz bir siyasi çizgi sorunudur. Bu siyasi çizgi ise Kürt, Türk ve çeşitli milliyetlerden halkın çelişkilerini, sorunlarını onların mücadeleleri içinde sentezlemiş, tüm tabuları Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini rehber alan bir bilinçle yerle bir ederek yıkılmış, siyasal ve sosyal devrim ile iktidarı zapt etme bilinci oluşturmuş ve enternasyonal proletaryanın kızıl bayrağını Proletarya Partisi'ni kurarak göndere çekmiş İbrahim Yoldaşın çizgisidir. O, halkın kurtuluşu yolunun inşasına odaklanarak, halkın mücadelesine sonsuz bir bağlılık ve güvenle sınıf mücadelesini kavramıştır. Bu kavrayışla komünist siyasi çizgi tam 50 yıl önce inşa edilmiştir.

Şimdi onu faşizmin işkencede katledişinin 49. yılında daha yüksek bir bilinçle kavramamız, devrim için yarattığı çizgiye bağlanmamız gerekmektedir. Devrim için, halkın iktidarı için çizdiği kızıl güzergâhın anahtarı olan Halk Savaşı kavrayışını büyütmeliyiz. Daha güçlü ve ileriye doğru örgütlenmeli, halkı yalancı beklentilere ve boş gevelmelere mahkûm eden ve felç eden tartışmalardan ve yönlendirmelerden güçlü şekilde koparmalıyız. İbrahim Yoldaş katledilişinin 49. yılında devrimci bir ruh, komünist bir hamle, içinde bulunduğu koşulları doğru tahlil eden ve geçmişini korkusuzca çözümlen bir kavrayış ve hâlâ güncel bir rehberdir. Onun çizgisinde sebat etmek, onun yöntemini daha güçlü kavramak sınıf mücadelesinin daha ileri bir bilinçle, ileri bir örgütlenme anlayışıyla sürdürülmesi demektir.

GÖÇMEN EMEĞİNİN SÖMÜRÜSÜ

MÜSİAD Başkanı Mahmut Asmalı “Maalesef Türkiye’de iş beğenmeme gibi bir durum var. Emek yoğun işlerde çalışmak istenmiyor. Yabancı uyruklu işçiler bu işlerde daha fazla çalışıyor.” dedi. Birleşmiş Milletler’e bağlı Ekonomik ve Sosyal İşler Organizasyonu (DESA), yayınladığı son raporda Türkiye’deki toplam mülteci ve göçmen sayısının 5 milyon 678 bin 800 kişiye ulaştığı kaydedildi. Yine Mülteciler Derneği’nin araştırmasına göre 21 Nisan 2022 tarihi itibarıyla bir önceki aya göre 7 bin 794 kişi artarak toplam 3 milyon 762 bin 385 kişi oldu.

Sayıları her geçen gün artan Suriyeli göçmenler için hükümet, çalışma hayatında yasal zemine oturtmak adı altında birtakım düzenlemeler yaptı, yapmaya da devam ediyor. Belirli şartları yerine getiren Suriyelilere çalışma izni verilmesine dair yönetmelik yürürlüğe girmişti. Sermaye cephesinden de düzenlemeye ilişkin öneriler gecikmeden peşi sıra gelmişti. Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) bir raporunda, Suriyeli işçilerin emek piyasasına dâhil edilmesinin ne kadar elzem olduğuna dair bir açıklamada bulundu. Raporun; **işverenlerin**, sanayi odası yetkililerinin, esnaf ve ticaret odalarından temsilcilerin görüşleri alınarak hazırlandığı da ifade edilmişti. Genel olarak raporda Suriyelilerin, **işverenler** tarafından hem “vicdani duygular” hem de emek gücüne olan ihtiyaçlarından dolayı zaman zaman kayıt dışı olarak çalıştırıldığı ifade edilmişti.

Raporda dile getirilen ortak kaygı ise göçmen işçiyi kayıt dışı çalıştıran ve çalıştırmayan firmalar arasındaki rekabetin uzun vadede emek piyasasını olumsuz yönde etkileyeceği belirtildi. Patronlar çalışma izni konusunda ise nitelik gerektirmeyen işlerde emek açığını kapatmak ve özellikle ağırlıkta olduğu için Suriyeli işçilerin sosyal güvenlik masraflarının devlet tarafından karşılanmasını bekliyor. Ayrıca ülkelerindeki savaşın bitmesi durumunda Suriyelilerin, çalışma izninin sona ermesi ve ülkelerine dönerken hiçbir hak ve tazminat talep edememesi raporda belirtilmişti. Yani bundan anlaşılması gereken ise işverenlerin yasal olarak Suriyeli çalıştırma şartı, prim ve teşvik gibi uygulamalarından

yararlanarak işçileri ucuza çalıştırmak ve işin son bulması durumunda ise hak ve tazminat talep etmelerini önleyen düzenlemelerdir.

Burada Tekstil ve Konfeksiyon İhracatçı Birlikleri (İTKİB) Başkanı’nın yaptığı bir açıklamayı hatırlamak da gereklidir. İTKİB Başkanı “Marmara bölgesini ekonomik krizden koruyan 2 milyon Suriyeli oldu” diyerek, Suriyeliler olmasa Bangladeş’ten 500 bin işçi sipariş edeceklerini eklemiştir. Hem MÜSİAD Başkanının hem de TİSK’in açıklamaları statü olarak farklı kavramlarla ifade edilse de göçmen,

mülteci, geçici koruma kapsamında bulunan göçmen emeğinin nasıl değerlendirildiği açık bir şekilde ifade ediliyor.

Göçmen emeği her dönem ve özellikle kriz koşullarında sermaye açısından düşük ücretle güvencesiz şekilde çalıştırılabilecek emekçiler olarak her zamankinden daha da önem kazanıyor. Günde 16 saati bulan uzun çalışma süreleri, angarya ve sözlü fiziksel şiddet, havalandırmasız ve ışısız ortamda koruyucu ekipmanlar olmasızın işbaşı yaptırma, asgari ücretin altındaki ücretlerle sigorta ve sosyal güvenlik kapsamı dışında çalışmakta ve herhangi bir talebi olduğunda, keyfi şekilde anında işten çıkartılmaktadır. Devlet kurumları göçmen işçilerin yaşadığı onlarca sorun için herhangi bir çözüm üretme içerisinde değildir. Tam tersine mevcut durumu sermayenin ve patronlarına çıkarlarına göre dizayn ettiği gerçeğidir. Müfettişler, SGK denetçileri patronların

çıkartmalarını korumaktadır. Bu durum bir devlet basiretsizliği değildir, tam tersine patronların aradığı çalıştırma koşullarının devamlılığını ve yaygınlaşmasını sağlamaktan öte değildir. Hemen her iş kolunda olmak üzere özellikle tarım, inşaat, tekstil, maden; merdiven altı tezgâhlarda ve fason üretim yapılan işyerlerinde göçmen işçiler Türkiye’de emek piyasasında kayıt dışı işçiler olarak eklenmektedir.

Ayrıca işçi sınıfının göçmen işçiler açısından sermaye tarafından yaratılan başka bir önemli sorun da çalışma

emeğinin güvencesiz, keyfi bir şekilde kullanılmasıyla emek üzerindeki sömürsünün giderek derinleşmesi doğru orantılıdır. Emek üzerindeki sömürü arttıkça çalışma koşulları başta ücret ve iş güvencesini yok ederek en derin görünümüne kavuşur ve güvenceli istihdam biçimlerini yok ederek bütün işgücünü eğreti ve güvencesiz hale getirerek emeği ilkelleştirilir ve değersizleştirir. Göçmen emeğinin sömürülmesi genel olarak sürdürülürken alt başlıklarda da bu sömürü tasarımının daha da derinden yaşanan kısımları da ayrıca önemlidir. Özellikle çocuk ve kadın emeği sömürsündeki pervasızlık, sermayenin modern köleliğinin açık fotoğrafıdır. Özellikle son yıllarda Suriyeli kadınların ev içi parça başı emek piyasasına eklenmesinde etkili olan ve bu ev içinde çalışma pratiğini şekillendiren ve besleyen çeşitli süreç ve dinamikler bulunmaktadır. **Bunları en genel hatlarıyla söz edersek: zorunlu göç, ataerkil pazarlık, mevcut kayıt dışı emek piyasasının genişliği ve esnekliği, mülteci deneyimine sahip olup yasal olarak geçici koruma statüsünde tanımlanma, ırkçılık ve şiddet korkusu, ev içi emek, çocuk-yaşlı-engelli bakımı olarak sıralanabilir. Günlük 50 lira yevmiyeye ayakkabı ve tekstilde çalışan çocuk işçiliği ne tesadüf ne de münferit bir durumdur. Bu şekilde çalışma zorunluluğu sermayenin kan emici ruhundan başka bir şey değildir.**

Sermayenin istediği ücretleri düşürmek, çalışma saatlerini artırmak, sendika başta olmak üzere her türlü örgütlenme mücadelesini önlemek yani işçiyi korunmasız bırakmaktır. Nesnel durumun bu kadar yakıcı talepler etrafında yan yana getirme olanaklarına rağmen ortak mücadele ve ortak örgütlenme perspektifine dair atılan adımlar zayıftır, güçlü adımlar atılmalıdır. Dünden daha acil olarak göçmen işçilere dair politikalar üretmek, göçmen işçilerin olduğu üretim alanlarına yönelmek, yerli ve göçmen işçilerin ortak sınıf çıkarları etrafında birleştirecek ve birlikte mücadele etmelerini sağlayacak örgütlenme perspektifi ile hareket etmekten başka kurtuluş yolunun olmadığı görülmelidir.

yaşamına göçmen emeğinin girmesi, yerli işçilerin pazarlık gücünü azaltarak genel ücret seviyesinin düşmesine neden oldu. Yerli işçilerin yaşadıkları sorunların kaynağı olarak sadece göçmen **işçileri** gösterilmesi ve göçmen işçilerin **suçlaması** genel kanı durumuna getiriliyor. **Tartışılması gereken konu ise insanca yaşama ücreti ve yaşam koşulları olması gerekirken göçmen emeğini yerli emeğe karşı kullanılıyor.** Emeğin değerinin daha da düşürülmesi, kölelik ücretinin çalışma hayatına sindirilmesi hedefine hizmet eden bir politikaya dönüşüyor.

Göçmen emeğinin göç edilen ülke ekonomisi için yedek iş gücü kaynağı olarak görülmesi sermaye ve onun kuklaları ve iktidar temsilcilerinin “Suriyeliler giderse ülke ekonomisi çöker”, “Sanayiye onlar ayakta tutuyor” gibi açıklamalar yapmalarının dayandığı noktalar üstünkörü yapılmış açıklamalar değil, göçmen emeğine sermayenin net bakışıdır. Çünkü

Asen Alüminyum'da 70 işçi işten atıldı

HABER MERKEZİ- Asen Alüminyum'da Birleşik Metal-İş'e üye oldukları için işten atılan işçilerin sayısı 70'i aştı. İşten atmaların sürdüğü Asen Alüminyum önünde konuşan DİSK Genel Sekreteri ve Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, "Bu bölgede bir şeyler oluyor. Birileri, birilerinin kulağına fısıldıyor. DİSK'in bu bölgede örgütlenmesinin önüne geçilmeye çalışılıyor." dedi.

Dilovası Makine İhtisas OSB'de bulunan Asen Alüminyum'da Birleşik Metal-İş Gebze 1 No'lu şubede sendikalaştıkları için işten atılan işçiler mücadelelerini sürdürüyor.

PATRON VEKİLİ HAVAYA ATEŞ ETTİ

70 işçinin işten atıldığı Asen Alüminyum önünde konuşan Birleşik Metal-İş Gebze 1 No'lu Şube Başkanı Selçuk Çiftçi, patronun işçilerin gözünü korkutmak için türlü yollara başvurduğunu söyledi. Bir patron vekilinin işçilerin örgütlenmesinin önüne geçmek için fabrikada havaya ateş dahi açtığını söyleyen Çiftçi, "Hepinizin bilmesini istediğim bir gerçek var. Biz örgütlenme çalışması yaptığımız gün-

lerde, geçtiğimiz hafta pazar günü bu fabrikanın avlusunda Hıfzullah Kucur adında sevkiyat amiri, havaya tüfekte ateş ederek üyelerimizi korkutmaya çalışmıştır. Artık baskının, şiddetin, aymazlığın nasıl bir noktaya geldiğini açıklayacak bir pratiği olamaz patronların." dedi.

"DİSK'İN ÖRGÜTLENMESİNİN ÖNÜNE GEÇİLİYOR"

DİSK'in Gebze bölgesinde örgütlenmesinin önüne geçilmeye çalışıldığını söyleyen Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu ise, "Valiye gidiyoruz anlatıyoruz. Baldur, Mitsuba ve diğer işyerleriyle ilgili. Ey Kocaeli Valisi, hukuksuzluklara göz yumma diyoruz. İşçinin içeride iki saat bek-

lemesine tahammül etmiyorsunuz. Yüzlerce işçinin bu krizde, insanların maaşla bile geçinemediği bir dönemde işsiz kalmasına göz yumuyorsunuz. Niye işsiz kalıyor, anayasal hakkını kullandığı için... Çalışma Bakanlığına gittik, onlara da anlattık. Yaptırmayın bunları dedik, bu ülkenin anayasasını paspas etmeyin bunlara dedik, işte yine paspas ettiler anayasayı. Bunun vebali de, suçlusu da siz olacaksınız. Çünkü burada anayasal hakkını kullanan bir işçiye tahammülsüzlük had safhaya gelmiş durumda. Bu bölgede, sadece bu şirket değil, bir şeyler oluyor. Birileri, birilerinin kulağına fısıldıyor. DİSK'in bu bölgede örgütlenmesinin önüne geçilmeye çalışılıyor" diye konuştu.

İngiltere'de hükümet 91 bin kamu işçisini işten atmaya hazırlanıyor

HABER MERKEZİ- İngiltere'de hükümet, kamu alanında çalışan 91 bin işçiyi işten atmanın planını yaptığı ortaya çıktı. Yaklaşık 475 bin işçinin beşte birini işten atmak isteyen hükümet, sebep olarak da hayat pahalılığını gösteriyor.

Hükümet Sekreteri Bakan Simon Case, kamu işçilerine Perşembe günü gönderdiği mektupta hayat pahalılığının arttığını ve hükümete bunun bir maliyetinin olduğunu öne sürerek, 2016 yılında 384 bin olan işçi sayısına inmek zorunda olduğunu iddia etti. Hükümetin bir süredir bu planı yaptığı ve salgın nedeniyle planını hayata geçirmeyi ertelediği belirtiliyor.

SENDİKA GREVLE KARŞILIK VERECEK

Kamu ve devlet dairelerinde çalışan işçilerin üye olduğu sendika PCS, hükümetin hem gerekçesinin hem de planının kabul edilemez olduğunu belirterek grevlere ve direnişlere başlayacaklarını açıkladı. Sendika Genel Sekreteri Mark Serwotka, "Başbakan ve hükümet utanç duyulan icraatlarını kapatmak için işçilere saldırmanın planlarını yapıyor. Buna müsaade etmeyeceğiz" dedi. 56 sendikaya üye yaklaşık 6 milyon işçiyi temsil eden Sendikalar Konfederasyonu TUC Genel Sekreteri Frances O'Grady ise, "Hükümet, hayat pahalılığından dolayı zor günler yaşayan ailelere yardım etmek yerine işçileri tehdit ediyor ve işçilere savaş açıyor" diyerek, hükümetin planından vazgeçmesini istedi.

İŞÇİLERE SALDIRIDA SINIR TANIMİYORLAR

Bir süredir PCS'e üye işçiler, ücretlere yapılan düşük zammı protesto ediyor ve bölgesel grevlere çıkıyordu. Sürücü sınavlarını yapan memurların, ücret zammı ve iş koşullarının iyileştirilmesi için greve giderek kazanımlar elde ederken, özellikle iş bulma kurumlarında ve pasaport dairelerinde çalışan işçiler de yapılan yüzde 1'lik zamma karşı çıkıyordu. Yüzde 7 olan enflasyon karşısında yüzde 1'lik zammı kabul etmeyen sendika birçok bölgede grev oylamasına hazırlanıyordu.

Hükümet, salgın döneminde yaklaşık 650 milyar sterlin harcadı, bu miktarın sadece 50 milyarı doğrudan işçilere ve yoksul halka dağıtıldı. Gerisi büyük şirketlere peşkeş çekildi. Başta gıda ve petrol firmaları olmak üzere, tüm şirketler rekor düzeyde kâr yapmış olmasına rağmen hükümet, hayat pahalılığını önlemek bahanesiyle salgında yaptığı harcamaları işçilerin sırtına atmanın planlarını yapıyor.

Hayat pahalılığının önüne geçmek için bir miktar bütçeye ihtiyaç duyduğunu ve bunu da ancak işçi işten çıkartarak yapabildiğini öne süren hükümetin politikalarına karşı 18 Haziran'da TUC'nin çağrısıyla Londra'da büyük bir gösteri planlanıyor.

Samsun'da

motokuryelerden eylem

HABER MERKEZİ- Samsun Motokurye Derneği (SMKD) ve Restoran ve Otel İşçileri Sendikası (Resto-İş-Sen) Samsun'un İlkadım İlçesi Çiftlik Mahallesi İstiklal Caddesi Süleymaniye Geçidi'nde, işten çıkarılan 10 motokurye için eylem yaptı. Motokuryeler yaptıkları açıklamada, restoran patronlarının kendilerini çeşitli bahaneler üreterek işten çıkarttığını söyledi.

Motokuryeler adına basın açıklamasını okuyan Serhat Güler, kentteki T. Gıda adlı firma için çalışan motokuryelerin mobbing'e maruz kaldığını söyledi. Kuryelere, "esnaf kurye" modeli dayatıldığını ve bunu kabul etmeyenlere çeşitli yıldırma politikaları uygulandığını ifade eden Serhat Güler, şöyle konuştu: "Restoranlarda bulunan yöneticiler aracılığıyla asılsız gerekçeler ve mesnetsiz bahanelerle ya iş bırakmalarına sebebiyet verecek psikolojik şiddete maruz bırakılmakta ya da katı politikalar uygulanıp, çeşitli iş kanunu maddeleri ile süslenmek suretiyle tutanak ve savunmalar düzenleyip çalışanların tazminatsız bir şekilde işten atılmaları için acımasız yollara başvurmaktadır. Son olarak Samsun'da 10 kurye arkadaşımız basın yoluyla seslerinin duyulmasını istedikleri ve sendikali oldukları gerekçesiyle işlerine son verilmektedir."

Zamlar sonrası çiftçinin borçları artıyor: Çiftçinin 255 milyar lira borcu var

HABER MERKEZİ- Mazot ve gübre fiyatlarına gelen zamlar sonrası çiftçinin borç yükü giderek artıyor. Birçok çiftçi borç altında ya traktörü hacizli ya arazisi ipotekli. Ziraat Mühendisleri Odası'ndan (ZMO) alınan bilgiye göre, son 10 yılda çiftçinin ekmekten vazgeçtiği alan miktarı 4,2 milyon hektara ulaştı. Çekilen çiftçi bir daha geri dönmüyor. Çiftçilerin bankalara 192, tarım kredi kooperatiflerine 13, tüccar başta olmak üzere özel sektöre de 50 milyar TL olmak üzere toplam 255 milyar TL borcu var. Ayrıca son bir yılda kısa vadeli borçlar yüzde 58 arttı. Bu da çiftçinin borcunu ancak yeni borçla kapattığını gösteriyor.

'TÜRKİYE'DEKİ TOPLAM ÇİFTÇİ SAYISINDA BELİRSİZLİK VAR'

Güvenceli çiftçi sayısı bir yılda yüzde 13,2 azaldı. Türkiye'deki toplam çiftçi sayısında da belirsizlik var. Ziraat odalarına kayıtlı 4,5-5 milyon civarında çiftçi bulunuyor. Bunun sadece 495 bini primini ödeyebiliyor. Desteklerden yararlanabilmek için çiftçi kayıt sisteminde olmak gerekiyor. Yararlanabilen çiftçi sayısı ise 2 milyon civarında. Bu da geriye kalan 2,5 milyon çiftçinin destek alamadığını ortaya koyuyor. Köyler "Büyükşehir Yasası" ile mahalleye dönüştürüldü. Buralarda ne kadar çiftçi olduğu bile tam olarak bilinmiyor. En fazla kadın istihdamı tarımda. Ancak onlar da büyük

oranda ücretsiz işçi olarak çalıştırılıyor. Kayıt dışı istihdam çok yaygın. Kadın ve çocuk emeği sömürülüyor. Mevsimlik tarım işçileri çok zor şartlar altında, düşük ücretlerle çalıştırılıyor.

'ÇİFTÇİNİN ARAÇLARI, ÖDENEMEYEN BORÇLARI YÜZÜNDEN HACZEDİLİYOR'

Çiftçi taban fiyatların gerçek maliyetler üzerine yüzde 20 kâr payı ile açıklanmasını istiyor. Ancak bu hiç gerçekleşmiyor. Örneğin ekmeklik buğdayda alım fiyatı ton başına 2 bin 250 TL olarak açıklandı. Oysa şu anda yurtdışından 6 bin 300 liraya buğday alınıyor. Çiftçi alım garantisi de talep ediyor. Tarım Yasası'na göre tarımsal destekleme için bütçeden ayrılacak kaynağın gayrisafi milli hasılanın en az yüzde 1'i düzeyinde olması ge-

rekiyor. Ancak bu da hiçbir zaman gerçekleşmedi. Çiftçinin araçları, ödenemeyen borçları yüzünden haczediliyor. Gübre ve toprak geliştiricilerde yıllık fiyat artışı TÜİK verilerine göre yüzde 153,34, enerji fiyatlarında yüzde 101,14 oldu. Türkiye Ziraatçılar Derneği'nin verilerine göre, tarımsal üretim fiyatları (Tarımsal ÜFE) yıllık bazda lifli bitkilerde yüzde 196,22,

Başkanı Baki Remzi Suiçmez, "Önceki yıllarda çiftçiler bu özel günlerini buruk kutluyor demıştik. Ancak şimdi ekonomik kriz, yükselen fiyatlar, girdi maliyetleri, savaşın etkisi, taban fiyat açıklanmaması gibi nedenlerle çiftçi önünü göremiyor. Artık buruk kutlama değil de çiftçi ne olacağını endişe ile bekler halde" dedi.

Suiçmez, desteklerin yetersiz kaldığını, sonradan ödendiğini, tarımsal girdi maliyetlerinin de yüksek olduğunu söyledi.

Suiçmez, çiftçinin borcunu borçla döndürdüğüne dikkat çekerek "2021, çiftçi intiharlarının yaşandığı bir yıl oldu. Çiftçinin kâr ederek üretmesi sağlanmalı" diye konuştu.

'VERDİKLERİ ZARARI TELAFİ ETMEK ARTIK ÇOK ZOR'

Türkiye Ziraatçılar Derneği Genel Başkanı Hüseyin Demirtaş, bir zamanlar kendine yeterli olmakla övünen Türkiye'nin artık birkaç ürün dışında tüm ürünlerde ithalata bağımlı olduğunu belirtti. Demirtaş, "Çiftçiyi 'asalak' olarak gören, devletin yıllar boyu geliştirdiği tarımsal işletmeleri yok pahasına satan neo liberal siyasetçiler ve 'ekonomist' geçinen akıl hocaları gelinen noktada seslerini kesmek zorunda kaldılar. Ancak 1980'li yıllardan bu yana verdikleri zararı telafi etmek artık çok zor" dedi.

sebzeye meyvede yüzde 112,15, tahıllar, baklagiller ve yağlı tohumlarda yüzde 92 oranında arttı. Buna karşın çiftçinin eline geçen para ise düştü. Geçen yıl bir dekar buğdayın maliyeti 867 TL iken bugün bu rakam 2 bin 382 TL'ye çıktı.

'2021, ÇİFTÇİ İNTİHARLARININ YAŞANDIĞI BİR YIL OLDU'

Ziraat Mühendisleri Odası (ZMO)

2022 yılının ilk dört ayında en az 479 işçi hayatını kaybetti

HABER MERKEZİ- İşçi Sağlığı ve Güvenliği Meclisi (İSİG), 2022 yılının ilk 4 aylık "İş Cinayeti Raporu"nu açıkladı. Rapora göre ilk 4 ayda 479 işçi hayatını kaybetti. Nisan ayında ile güvencesiz çalışmanın en yoğun olduğu inşaatlarda ve tarımdaki iş cinayetlerinde bir artış olduğu belirtildi. Ra-

porda, "Bu durum geleneksel sendikal merkezlerin çekirdeğini oluşturan iş kollarında da güvencesiz çalışma koşullarındaki derinleşmeye (üretim zorlaması, işsizlik baskısı) ve sendikal hareketin giderek etkisizleştiğine işaret ediyor" ifadelerine yer verildi.

Raporda, servis/trafik kazaları nedeniyle de iş cinayetlerinde bir artış olduğu belirtilerek, "Sanayi işkollarında iş cinayetlerinin oransal olarak artışı ile ezilme, patlama, yanma, elektrik çarpması vb. ölüm nedenlerinde de gözle görülür bir yaygınlaşma mevcut. Bu noktada İstanbul, Kocaeli, İzmir, Manisa, Bursa, Ankara, Tekirdağ, Sakarya, Gaziantep gibi şehirlerde endüstriyel kazalar olarak adlandırılan iş cinayetlerini daha sık görebiliriz." denildi.

Genç işçi ölümlerine de yer verilen raporda, özellikle moto-kurye, metal-inşaat-tekstil işçileri arasında bu ölümlerin yoğun olduğu vurgulandı. Yine tarım ve inşaat alanlarında ise çocuk işçi ölümlerinin yaşandığına dikkat çekildi.

Raporda, "Türkiye'de her yıl 100 civarında göçmen-mülteci işçi hayatını kaybediyor. Tabii büyük bir çoğunluğu sigortasız çalışıyor, en az paraya ve en tehlikeli koşullarda. Bu çalışma koşulları birçok göçmen-mülteci ölümünün de hasıraltı edilmesine yol açıyor. Ancak emek hareketinin bazı girişimleri olsa da alana dair çalışmalar çok sınırlı. Siyasal atmosferi de dikkate alınca göçmen-mülteci işçilere dair daha somut adımların atılması elzem" denildi.

Raporda, iş kollarına göre yaşanan ölümler şöyle sıralandı: İnşaat-yol iş kolunda 83 işçi, taşımacılık kolunda 61 işçi, tarım-orman 57 işçi, ticaret-büro 36, metal iş kolunda 35 işçi yaşamını yitirdi.

GEZİ'NİN DENEYİMİYLE YENİ İSYANLARI KUCAKLAYALIM

Gezi 9. yıldönümüne girerken bize bıraktığı mücadele mirası ve öğrettikleriyle güncelliğini korumaktadır. Egemen sınıflar, Gezi'yi "cezalandırmaya" devam ederek yarattıkları korku iklimini yenilemeye çalışmaktadırlar. Davalar, gözaltılar, tutuklamalar hız kesmeden devam etmektedir. 25 Nisan'da görülen davada 7 kişiye 18'er yıl hapis cezası verildi. Bunun üzerine de ertesi gün yüzlerce kişi Taksim'de "Gezi'yi Savunuyoruz" diyerek bir araya geldi. 3 Mayıs'ta da Ankara'da açılan Gezi Davası'nda savcı 2 sene sonra mütalaasını değiştirerek bazı sanıkların "silahlı terör örgütüne üye olma suçundan" da yargılanmasını talep etti.

GEZİ'NİN ORTAYA ÇIKIŞ KOŞULLARINA KISA BİR BAKIŞ

Gezi İsyanı ilk olarak Gezi Parkına Topçu Kışlası ve alışveriş merkezi yapılması kararı üzerine Taksim Dayanışmasının çağrısıyla 27 Mayıs 2013 tarihinde başladı. Gezi Parkı'nda çadır kurulması ile başlayan eylemler kısa sürede patlak verdi ve kabanarın öfke ülkenin genelini sarmaladı. Taksim özelinde başlayan bu isyan ülkenin iki ili hariç her yere yayılıp egemenlerin çürümüş düzenine bir başkaldırı olarak tarihe geçti. İktidarın yarattığı korku barikatları aşıldı, kitleler birikmiş yoğun bir öfkeyle sokakları zapt etti.

Bu sürecin koşullarını incelediğimizde emperyalist-kapitalist sistemin senelerdir içinde debelendiği krizin etkisiyle 2012 yılı sonunda dış borcunun 408,3 milyar liraya yükselen **yarı sömürge yarı feodal** Türkiye'nin ekonomik çıkmaza sürüldüğünü görebiliriz. Egemen sınıfların temsilcisi olan AKP hükümeti bu borç yükünü halkın sırtına yüklemiş ve yağma ve talanı olağanın ötesinde artırmıştır. Yoksullaşan halk aynı zamanda baskı altına alınmış, hak ve özgürlüklerine ket vurulmuş, yaşamın her alanında sistem kitleleri zincirlemiştir.

İşçiler sömürü çarklarında köleleştirilmiş, eğitim sistemi sermayeye peşkeş çekilmiş, HES'ler ve kentsel dönüşüm adı altında doğa talan edilmiştir. İlerici, devrimci, demokratik, kesimler başta olmak üzere sistemin kendine tehdit olarak gördüğü çoğu

kesim alabildiğine baskı altına alınmıştır. İktidarının sarsılacağından korkan devlet hapishane sayılarını artırarak dışardaki sesi kısmayı başarmayı ummuştur. Hapishanelerde de tecridi derinleştirip kendince tutsakları teslimiyete zorlamıştır.

Üzerinden 9 yıl geçmesine rağmen bahsettiğimiz somut koşullar hâlâ mevcuttur. Hak gaspları, derinleşen sömürü, krizin faturasının halka kesilmesi, dış borcun "yeni talan ve yağma" yöntemleriyle halka ödettirilmesi gibi durumlar içinde bulunduğumuz ekonomik krizin halkın payına düşen kısmıdır. Egemen sınıflar, isyan

sürecinde kitlelerin gücünün neye muktedir olduğunu gördüğünden kendi koltuğunu sağlamlaştırmak için pervasızca saldırmaktan geri durmamıştır. Baskı ve sömürü düzenine tam gaz devam etmiştir. Kendine yönelik tepkileri daha başlamadan bastırmış, en ufak hak arama talepli demokratik eylemlerde bile şiddet kullanmıştır. Ancak hiçbir baskı kitlelerin haklı taleplerini haykırmasına engel olamayacaktır. Gezi'nin mirası bize bunu öğretmiştir. Birliğin, dayanışmanın, militanlığın tüm örneklerini bir arada gördüğümüz bu isyan egemenlerin iktidarını sarsmıştır. Baskı ve zulme yeter diyerek baş kaldıran kitleler sokaklarda hesap sormuştur. İsyen bayrağını dalgalandıranlar faşizm tarafından katledilmiştir. Berkin Elvan'ın 269 gün boyunca yaşama tutunma mücadelesiyle yaptığı isyan çağrısı ölümsüzlüğünün ardından diri tutulmuştur. Ali İsmail Korkmaz, Ethem Sarısülük, Abdullah Cömert, Medeni

Yıldırım, Ahmet Atakan, Mehmet Ayvalıtaz ve **onlarca** kişi direniş mevzilerinde hayatını kaybetmiştir. Onların yarım bıraktığı mücadele pratiğiyle daha ileri mevzilere atılmak bizim sorumluluğumuzdadır.

Sokakların, meydanların polisle çatışma alanına dönmesi, onlarca kişinin katledilmesi sistemin kitleler nezdinde teşhirini sağlamış ve tarihteki bu gibi özel anların hepsinde olduğu gibi zorun gerekliliği açığa çıkmıştır. Kitleler, kendi güçlerini fark ederek hesabı sandıkta değil kendisinin daha güçlü olabileceği, iradesini geliştirebileceği, en azın-

danlaşmıştır. Kitlelere de hak taleplerinin illa aranacaksa kendi sınırları içerisinde aranması gerektiğini empoze etmiştir.

Düzen dışı bir alternatfin olmayacağı düşüncesi güç kaybeden devrimci hareket ile de alakalıdır. Kitleler, karışlarında değiştirici bir güç göremediklerinden sisteme yedeklenmektedirler.

Ancak sistemin miladı dolmuştur. Onu yıkıp tekrardan yaratacak güç de yine kitlelerin öz gücüdür. Bu güce sahip olmadıklarını düşünseler de Gezi Direnişi'nde bu güç açığa çıkmıştır. Sadece kitlelerin öz gücüne dayanan eylemlerin her ne kadar direniş yönü aktif olsa da esas mesele bu gücün hangi şekilde sistemi hedef alacağıdır. Kendiliğinden kitle hareketleri temelde bazı amaçlar üzerinden ortaklaşa da belirli ideolojik hedefi olmayacağından yenilmeye mahkûmdur. Dolayısıyla bu hareketleri devrimci çizgide örgütleyebilecek tek güç olan Proletarya Partisi'nin önderliğinin gerekliliği karşımıza çıkmaktadır.

Biriken öfke dünyada egemenleri boğmaya başlamıştır. Önce Sri Lanka daha sonra İran'da halk ayağa kalkmıştır. Çünkü koşullar uygundur, yönetenler eskisi gibi yönetememektedir; halk da eskisi gibi yönetilmek istememektedir. Durgunluk kalıcı değildir, öfke akacağı kanalı aramaktadır. Devrimin tek gerçek kurtuluş olduğunun propagandası her daim yapılmalı, kitleler devrimci mücadeleye kanalize edilmelidir. Devrimci mücadele onların gereksindiği en temel şeydir. Devrimci mücadelenin kaynağı olan halk kitlelerinin kendi eylemlerine yabancılaştırılmalarına, Gezi özgülünde cezalandırılmalarının esas olarak halkın kendi eylemine yabancılaştırılması amacını taşıdığı unutulmamalıdır. Devrim için mücadele etmek aynı zamanda kitlelerin bilincinde yaratılmak istenen bulanıklığa karşı da uyanık olmayı gerektirmektedir. Gezi Direnişi'nden öğrenmek bunu unutmamaktır; orada ayağa kalkmanın, direniş geliştirenin bugün öfkesi birikmeye devam eden halk olduğunu ısrarla hatırlatmaktır...

dan birlikte hareket etmeyi başarabileceği ve hesabı sokakta sormacüretini göstermiştir. Sistem tarafından çizilen sınırlar yıkılmış, direnişin ateşi sokakları aydınlatmıştır.

KENDİLİĞİNDEN HAREKETLERİ ÖRGÜTLEYELİM

Günümüzde kitleler büyük bir umutsuzluk girdabına sürüklenmekte, düzen dışı bir alternatfin olacağına dair inançlarını yitirmektedir. Sokak hareketleri Gezi'den günümüze azalmış, "böyle gelmiş böyle gider"-ci yaklaşım açığa çıkmıştır. Hareketlerin azalmasının sebepleri arasında kitlelerin biriken öfkesinin aktarılamaması, isyanın örgütlenememesi yer almaktadır. Bununla beraber pandemi bahanesiyle faşist Kemalist diktatörlük halihazırda azalmış olan eylemlerin hepsini salgın önlemleri adı altında yasaklamıştır. Artan baskı ve yasaklar normal olmasa da sıra-

Cuma Erçe: "Siyasi Partilerin Arka Bahçesi Değil Siyaseti Üreten Olacağız"

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin 16. Genel Kurulu gerçekleştirildi. Pandemiden kaynaklı 4 yıl aradan sonra gerçekleştirilen Genel Kurul'da Sarı Listenin adayı olan Cuma Erçe kazandı.

Ankara'da gerçekleştirilen genel kurula katılım yoğunluğuydu. Derneğin sorunları, Alevi hareketinin eksiklikleri ve derneğin toplumsal mücadeledeki yeri üzerine tartışmalarla geçen kongre başkanlık seçiminin ardından sona erdi. Cuma Erçe'nin aday olduğu liste ilk defa başkanlık seçimlerinde yeni bir yöntemin denendiği bir seçim oldu. Derneğin genel politikası ve tartışmaların gerçekleştiği seçim öncesi durumu ve önümüzdeki süreçte nasıl bir yol izleneceğini PSAKD Genel Başkanı Cuma Erçe ile konuştuk.

Yeni Demokrasi: *Alevi örgütleri ve PSAKD nasıl bir süreçten geçiyor, ne tür sorunlar yaşıyor?*

Cuma Erçe: Alevi kurumları gerçekten zor bir süreçten geçiyor. Çünkü saldırılara alabildiğine açık hale gelmiş durumda. Alevi kurumlarının devlet ile olan bağı, siyasi partilerle olan ilişkisi, dost kurumlarla ve emek, demokrasi mücadelesi veren tüm diğer kesimlerle olan ilişkisi anlamında bir ikilem içerisinde. Bu ikilemden kurtulamazsa eğer gerçekten daha büyük sorunlarla karşı karşıya kalma riski taşıyor. Bundan yaklaşık 34 yıl önce kurulan dernekler ne zaman ki halkla birlikte, kitlelerle birlikte, emek, demokrasi mücadelesi veren platformlarla bir arada olabildiği sürece yüz binleri sokağa taşıyabilen, alanlara taşıyabilen ve alanlarda o güçlü gövdesini herkese ve siyasi iktidara hissettirebiliyor. Özgürlük mücadelesi veren, emek ve demokrasi güçleri de onları buluşturabilen ve neredeyse onlara önderlik edebilecek konumdaydı. Ancak geldiğimiz son süreçte devletle ve siyasi partilerle olan ilişkisinde ciddi bir eksen kaymasına uğradı. Halkla olan bağı zayıfladı. Kendi içlerindeki demokrasi kültürü, demokratik işleyiş ciddi bir biçimde zarara uğradı. Bu anlamda da gittikçe darlaşan ve içine kapanan, halktan uzaklaşan ve Alevilerin sorunlarından, taleplerinden uzaklaşan bir noktaya geldi.

Alevi kurumları karar süreçlerini tabana yayan; yani sözün, yetkinin ve kararın tabana ait olduğu ve gerçeğini görmeden daha çok merkezleşen ve daha çok iktidar perspektifiyle mese-

lelere bakan ve yönetimlere gelenlerin kendilerini iktidar saydıkları ve buralarda da Alevilerin temel hak ve çıkarlarını bir tarafa bırakarak kendi öznel çıkarlarını öne çıkartan bir yaklaşım içine girdi. **Tabi** bunu bütün Alevi kurumları için söylersek doğru olmaz. Haksızlık etmiş oluruz. Ama genel süreçte ne yazık ki kurumların bir bölümü devletle olan ilişkisini ayarlayamadığı, siyasi partilerle olan ilişkisine bir mesafe koyamadığı ve kimi zaman iktidar partilerinin bile arka bahçesi haline gelen kurumlara

dönüştü. Çünkü kendisini mekanlara kapattı. Bu mekanlarda da sadece mekânın boyası, badanası ve çatısı ile uğraşan bir noktaya evrildi.

Hâl böyleyken ciddi bir itibar kaybı yaşıyor, Alevi kurumları. Yani geçmişte olduğu gibi adeta Alevilerin gözbebeği olan birçok kurum bugün ne yazık ki Alevilerden bile yeterli desteği göremiyor. Alevilerin önemli bir kısmı derneklerden, kurumlardan uzaklaşmış durumda. Bunları **tabi** her birinin ayrı ayrı bahanesi çokta kabul edilebilir olmasa da önemli bir kısmının gerekçelerine dikkat çekmek gerekiyor. Bu gerekçeleri ciddiye almak gerekiyor. Çünkü Alevi kurumları kendi üye tabanı ve Aleviler tarafından denetlenemez hale gelmiştir. Dolayısıyla oralarda iktidara, yönetime gelenler, başkan olanlar hani neredeyse tek adam biçimine evriliyor meseleyi. Bu haliyle de kendi içine kapanan, gruplaşan ve sadece bir grubun hâkim olduğu bir duruma evriliyor.

Kurumlar Alevilerden uzaklaştığı kadar Alevilikten de uzaklaşmış durumda. Çünkü Alevi felsefesini, kültürünü, inancını çokta yansıta-

mayan hem yönetim anlayışına hem de faaliyetlerine yansıtamayan bir şekilde bürünmüş durumda. Bu **tabi** ki yani dikkatli davranıldığında şöyle görünecek: eğer Alevi kurumlarında Aleviliğin temel prensiplerinden, ilkelere uzaklaştığı noktada zaten herhangi bir kuruma dönüşürler. Bir Alevi kurumu tanımlaması içerisinde yer almazlar. Böyle bir tehlike ile karşı karşıyalar. Yani birçok kurumumuz, ne bir Alevi kurumu gibi davranabiliyor ne bir demokratik kitle örgütü gibi davranabiliyor ne de hak alma örgütü

gibi davranabiliyor. Yani kendisine bir yol arıyor ama bulamıyor. Çünkü ek sen kayınca böyle bir gerçeklikle yüze kalmış oluyor.

Kadınların söz ve karar süreçlerine katıl(a)madığı bir gerçek. Çünkü kadınlar sadece kurumlarımızda, cem evlerimizde hizmet edenler olarak görülüyorlar. Dolayısıyla kadınlara yönetimlerde yer verilmediği gibi karar süreçlerinde de yer verilmiyor. Yani sadece onlar hizmet görenler, lokma pişirenler, temizlik yapanlar, çay demleyenler olarak bakılıyor. Ama her geçen gün kadınların hem genel anlamda kadın mücadelesi içinde seslerini yükseltmesi hem de Alevi kurumlarında artık alttan gelen bir dalga var ki bunun uzun sürmeyeceği kanısındayım. Kadınlar bu süreçte hak ettikleri yere gelecekler. Örgütleniyorlar, talepleri var. Yönetimlerde yer alma, eşit temsiliyet konusunda ciddi talepleri var ve bunlar çok haklı talepler. İnanıyorum ki önümüzdeki süreçte kadınlar daha görünür olacaklar. Hem yönetim anlamında hem de faaliyet açısından bakıldığında gerçekten kendilerini hissedilir bir biçimde ortaya koyacaklarını düşünüyorum.

Kurumlarımızın diğer bir handikabı ne yazık ki gençlik sıkıntısı. Gençlik konusunda da kurumlarımız uzun zamandır bir politika ortaya koymadığından gençlerle buluşmıyor, gençleri süreçlere katmıyor. Aslında gençliği çok istemiyor yani görüntü itibarıyla öyle. Aynı kadınlarda olduğu gibi gençleri de karar süreçlerine katmak yerine onları da cem evlerinde masa düzelter, sandalye kaldıran, temizlik yapan konumunda görüyor. Sadece ve sadece gençler semah dönecekler, on iki hizmet yerine getirecekler gibi bakılıyor. Halbuki son genel kurulumuzda gençlikte bu noktada ciddi bir sürece el koydu. Kürsüye çıkarak taleplerini deklarasyon biçiminde herkesle paylaştılar. Bu çok sevindirici bir şey. Benzer bir durum dediğim gibi kadınların kendilerini görünür kılacak çıkışları gençliğe de sirayet ediyor. Gençliğin de önümüzdeki günlerde Alevi kurumlarında daha canlı olacağını hissediyorum. Meseleleri kavrama biçimleri oldukça iyi durumda. Yeter ki bu arkadaşlarımıza, gençlerimize yer verilsin. Bu arkadaşlarımız bu kurumlarda kendilerini görünür kılsınlar. Gençliğin yakın bir zamanda örgütlerde sesini duyurabilecekleri bir noktaya evrilebileceklerine inanıyorum.

YD: *Genel kurula giderken nasıl bir süreç işlettiniz ve neyi savundunuz?*

Erçe: PSAKD 16. Genel Kurulu'na giderken bundan 4 yıl önce yapılan Genel Kurul öncesi hazırlamış olduğumuz program taslağımız vardı. Çok çalışmıştık çok emek vermiştik. O dönemde belki yeteri kadar anlatamadık belki bazı durumlara engel olamadık. Nihayetinde o dönem arzu ettiğimiz noktaya ulaşamamıştık. Az bir oy farkıyla bu seçimi kazanma ve kaybetme noktasında matematiksel olarak bakılıyorsa meseleye seçimi kaybeden taraf olmuştuk. Ama geçen bu 4 yıl içerisinde, pandemide dahil olmak üzere, biz o gün hazırlamış olduğumuz programın ilkelerine bağlı olarak bir formül ortaya koyduk. Örgütün yeniden örgütleneceği, örgütün yeniden kurulacağı bir formülasyon üzerinde durduk. Dolayısıyla şimdiye kadar alışa gelen yöntemlerden olan bir başkan seçilmesi meselesini tersinden düşünen bir yerde durduk. Çünkü meselenin bir başkanlık seçimi olmadığını bilen insanlarız. Dolayısıyla bir başkan adayının ortaya çıktığı ve sadece başkan adayının tartışıldı-

ğü süreç yerine örgütün tüm şubelerinden, genel merkezine kadar tüm sahada ve bölgelerde tartıştığı, kendi yöneticilerinin kendi belirlediği yani sürece bilfiil üyelerimizin, delegele- rimizin, şube yönetimlerimizin dahil olduğu çalışma yöntemi önerdik. Bu anlamda da önce örgütü birliğe çağır- dık. Bu anlamda örgütü birliğe çağır- ma çabamız kısa sürede örgütte yer tuttu, taban buldu. Bu biçimiyle bü- tün bölgelerde, bütün şubelerde bir çalışma yürüttük. Bu çalışmalar sonu- cunda her bölge, her şube kendi yö- neticisini, kendi delegasyonunu, şube toplantılarında eş güdümlü hareket ederek kendi belirledi. Yani açıkçası genel başkan adayının belirlediği liste yerine oluşan bir listenin, çalışma eki- binin kendi içerisinde görev paylaşımı yaptığı bir noktaya evirdik. Bu bir ilkti. Olması gereken bir şeydi. Zor olanı- dı. Çünkü yeniyi karşı bir dirençte söz konusuydu. Geçmişte ısrar eden, sa- dece ve sadece genel başkanı önem- seyen gerisini çokta tartışmayan kla- sik bir yapı vardı. Buna karşı yeniyi ortaya koymak oldukça zor oldu. Ama tuttu. Çünkü taban buldu.

YD: Ortak irade nasıl çalışacak, ilerle- yen süreçte nasıl bir program uygula- mayı düşünüyorsunuz?

Erçe: Şubelerimizden ve bölgeleri- mizden seçilerek gelen arkadaşları- mızla genel kurul öncesi, genel ku- rul bitmeden bile beş ayrı toplantı yaptık. Bu toplantılarda hem genel kurul programımızı hem de sonraki dönemde yapabileceğimiz çalışma- rın programlanmasını tartıştık. Örgüt tepeden tırnağa, en alttan yukarıya, yukardan aşağıya tartıştı süreci. Bu- nun yarattığı ivme ile genel kurul sa- lonuna girdik. Genel kurul salonunda alabildiğine barışçıl bir tutum, kim- seyi ötelemeyen kimseyi itelemeyen tam tersine herkesi kucaklayan ve bir arada tutmaya çalışan, örgütün yeni- den yarılmasını engelleyen bir tutum delegasyonda teveccühle karşılandı.

Delegasyon bu tutumuzu oldukça önemsemi ve bunun karşılığını san- dıkta bize güven vererek çok büyük bir oy farkıyla genel kuruldaki çıkma- mızı sağladı.

Bizim bu birleştirici ve güven verici tutumumuz aynı zamanda örgütü yönetecek kadroların güçlü kadrolar olması etkisiyle gerçekten hem PSAKD'nin genel kurullar tarihinde hiç olmayan, diğer Alevi kurumla- rında da hiç benzeri görülmemiş yol ve yöntemin delegasyona sunulması gerçekten bir heyecan yarattı ve bu heyecan salona da yansıdı. Oylara da yansıdı, bunu çok rahatlıkla söy- leyebiliriz. Peki biz önümüzdeki sü- reçte ne yapacağız? Bu demokratik tutumumuzu devam ettireceğiz. Kar- rar süreçlerinin de bu şekilde olma- sının sağlayacağız. Bu örgütün hem önemli programlarını hem eylemlerini, etkinliklerini merkezi program- larını hem de diğer Alevi kurumları- la olan ilişkileri tabanda tartışarak, tabandan yukarıya doğru tartışarak sağlayacağız. Bu haliyle de örgütü canlı tutacak ve her üyenin "evet benim bu örgüt içerisinde değerim var, benim de sözüm dinleniyor, ben de bu karar süreçlerinde etkili olu- yorum" hissiyatını ve psikolojisini kazandırmamız gerekiyor. Bu sayede PSAKD'nin eskiden olduğu gibi tüm Alevi kurumları içerisindeki lokomo- tif olma görevini yeniden kazanaca- ğına inanıyoruz.

Demokratik tutumumuzdan asla vazgeçmeyeceğiz. Çok ciddi bir an- lamda örgütlenme kampanyası yara- tacağız. Bugüne kadar örgütümüze küsmüş, örgütümüzün dışında kal- mış ya da yakınına dahi uğramamış ama bu sürece, bu kurumlara çok büyük katkı sunacağını düşündüğü- müz tüm dostlarımızı, arkadaşları- mızı örgütümüze davet edeceğiz. Bu örgüt içerisinde var olmalarını sağlayacağız. Ben ciddi anlamda bu örgütlenme kampanyasının önü-

müdeki süreçte, genel kuruldaki havayla be- raber birleşeceğini ve yeniden çok güçlü bir örgütün çıkacağına inanı- yorum. Önümüzdeki ABF (Alevi Bektaşî Federasyo- nu) seçimlerinde de aynı yöntemi orada da eğer başarabilirsek ben yeni bir rüzgârın yeni bir dal- gaya dönüşeceğini dü- şünüyorum. En azından bunu düşünenlerden bi- riyim. Bir diğer taraftan önümüzdeki 2 Temmuz Sivas Madımak şehitleri- mizi anma etkinliği ola- cak. Bu anma etkinlikle-

rinin de sadece Sivas'ta toplanmak, orada anmak değil. Tabi orayı güçlü kılmak ayrı bir mesele. Ama özellikle büyük şehirlerde ve diğer her yerde, alanlarda yürüyüşler, mitingler ve basın açıklamaları şeklinde anmayı, Türkiye'nin dört bir tarafında yayma- yı planlıyoruz. Çünkü biz Madımak'ın küllerinden doğduk. Bunu asla unut- mayız. Biz o dönemde ve sonraki dö- nemlerde katliamlarda katledilenle- rin anılarını yaşatmakla mükellefiz.

Biz geçmişimizi unutmayacağız. Geç- mişimizle bağlarımızı asla koparma- yacağız. Ama yeniyi örgütleyeceğiz, örgütü yeniden örgütleyeceğiz. Yani bu anlamıyla da 34 yıllık deneyiminden, birikiminden faydalanacağız. Yeni şeyler söylemenin zamanıdır diyeceğiz. Çünkü 34 yıl boyunca cid- di bir tecrübe kazandı bu örgüt. Neyi yapmaması gerektiğini neyden uzak durması gerektiğini anladı. Biz siyasi partilerin arka bahçesi olma görünü- sünden bir an önce kendimizi kurtar- mak zorundayız. Dolayısıyla siyaseti üreten olmak durumundayız. Üreti- len siyasetin, gündemlerin peşinden koşanlar değil kendi gündemlerini ya- ratıp siyasetin de kitlelerin de o gün- demin peşinden düzeldiği bir yolu aşmak zorundayız. Aksi takdirde ege- men olan siyasetin oy deposu oluruz. Onların pazarlık konusu haline geliriz ya da yönetici olarak seçtiğimiz ar- kadaşlarımızın kendilerini bir yerlere taşımak için buraları basamak olarak kullanmak isteyeceklerdir, bakacak- lardır. Dolayısıyla yeniyi örgütlemek eskiden kopmadan da mümkündür. Biz bu 34 yıllık birikime sahip çıka- cağız. Önümüzdeki sürece dair çok güçlü bir program hazırlayacağız. Bu program asla ve asla ilkelerimizle çe- lişen program olmayacak. Yani hem 34 yıldır ortaklaştığımız ama en hiç- biri hakkında en küçük kazanım elde edemediğimiz talepleri tekrardan gözden geçirip, tartışmaya açacağız. Bu taleplerimizin önemli bir kısmını

sadece Alevilerin talebi olmadığı bi- lincini de dostlarımızla mutlaka pay- laşacağız.

Kadınların ve gençlerin gerçekten örgütümüzde hem karar süreçlerin- de hem de eylem ve etkinliklerinde görünür olacağı durumların önünü açacak tüm değişiklikleri; tüzük, bi- lişsel, değişikliklerin önünü açacağız. Tabi elimizde sihirli bir değnek yok. Bir dokunuşumuzla her şeyi hallede- cek değiliz. Ama Alevilerin toplumun diğer kesimleriyle birlikte yaşadığı sorunlara yabancı durmayacağız. Örneğin: bu son zamanlarda iyice derin- leşen yoksullaşma, işsizlik, açlık, se- falet bunlara karşı da dost, devrimci kurumlarla bir arada durmaya devam edeceğiz. Kurumsal kimliğimizle ora- larda yer alacağız. Bu hem yoksullaş- maya, yolsuzluğa hem siyasi iktidarın hukuk tanımaz yaklaşımlarına karşı da direnç göstereceğiz. Yani her tür- lü anti demokratik uygulamasına, faşizan saldırılarına, gözaltı terörü- ne, aradan yıllar geçmesine rağmen bizim onurumuz olan Gezi meselesi- nin de gösterdiği gibi tutuklamalara, ağırlaştırılmış cezalara vs. karşı da tutum belirleyeceğiz. Bu ülkede baş- ta Kürt sorunu olmak üzere bütün sorunların demokratik bir yolla, mü- zakere yoluyla çözülmesi noktasında da tavrımızı net bir şekilde ortaya ko- yacağız. Ülkede bir emek demokrasi platformunun yeniden canlanması için üzerimize düşen görevleri yeri- ne getireceğiz. Getirmek zorundayız. Çünkü bunları biz birlikte yürüdüğü- müz arkadaşlarımızla her toplantıda ifade ettiğimiz için söylüyorum. GYK toplantımızda bunları daha da şekil- lendirecek ve önümüzdeki döneme dair bir program oluşması için çaba harcayacağız. Son olarak, gerçekten bu ülkenin aydınlarının, demokrat- larının, sosyalistlerinin, devrimcileri- nin, iyiden, doğrudan, güzelden yana olan tüm kesimlerin, mazlumların hepsinin talepleri ya da düşledikleri dünya bizim düşlerimizden farklı de- ğil. Bunların bilincindeyiz, olmak zo- rundayız. Biz de yaşanabilir, kimsenin dilinden, kültüründen, inancından, cinsiyetinden, memleketinden, ulu- sundan dolayı horlanmayacağı, öte- kileştirilmediği herkesin barış içinde bir arada yaşadığı ama her şeyden önce hakça bölüşümün esas alındığı bir ülke bizim özlemimizdir. Dolayısı- ya bizim gibi düşünen dostlarımızın, bütün kesimlerin talepleriyle, talep- lerimizi birleştirmek durumunda ol- duğumuzu söylüyorum. Bu vesileyle de sizlere teşekkür ediyorum.

PSAKD Genel Kurulu ve Geleceğe Dair..

Derneklerimiz her şeyin bir ihtiyaçtan doğduğu gerçekliğiyle Alevilerin bir arada ihtiyaçlarını yani kendi kimliklerini ve kültürlerini korumak, yaşamak ve yaşatmak için kent koşullarının da zorunlu dayatmasıyla kurulmuştur. Köy dernekleri olarak 1988'de çıkılan yol 1993 Madımak Katliamı'ndan sonra acıyla biriken öfke Pir Sultan derneklerinin örgütlenmesine ivme kazandırmıştır.

PSAKD; inancın yasaklanmasına, baskı ve zor ile yok sayılmasına, nefret ve ötekileştirme söylemlerine, asimilasyona karşı varlığını koruma, ısrarla savunmanın gereği olarak Alevi örgütlenmesi içerisinde önemli bir birikim ve deneyime sahiptir.

Bu önem ve deneyim çerçevesinde okumaya çalıştığımız PSAKD'nin 16. Olağan Genel Kurulu'nun öncesine dair kısa bir hatırlatma yapmakta fayda var. İki yılda bir olağan olarak alt şubelerin genel kurullarının tamamlanmasından sonra merkez genel kurulu yapılır. Genel kurul geçtiğimiz iki yıl pandemi koşullarının "yasakları" fırsata dönüştürülerek gerçekleştirilmemiş ve toplamda dört yılın ardından heybesinde biriktirdikleriyle gerçekleşen öğretici bir genel kurul süreci olmuştur.

"Genel Kurul nasıl yapılıyor?" sorusuna cevap bulalım. Şube üyeleri şube

yönetim kurulları ve delegasyonunu belirler, şube delegasyonları da merkez genel kurulunda merkez yönetim kurullarını seçerek oluşturur. Merkez yönetim kurulu (GYK) 25 kişiden oluşur. Genel kuruldan sonra en üst karar organı bu 25 kişilik GYK'dır. Her şube başkanı doğal delegedir ve şubede elli üye bir delegasyon oluşturur yani ne kadar çok şube ve ne kadar çok üye ise o kadar çok delege anlamı taşıyor. Delegelerin çokluğu merkezi yönetimi de belirleme noktasında belirleyici oluyor son tahlilde. Bu model toplumun ihtiyacı olan örgütlenmeden çıkıp kişilerin ihtiyacına cevap olan bir tarza dönüşmüştür. Ayrık otu gibi her yerde boy boy şube türemiş, elin değmediği gözün görmediği hatta çalacak kapısının olmadığı bolca şubemiz vardır. Hâl böyle olunca da genel kurullar sancılı, politikasız ve dağınık olmaktadır.

NE BİRİKTİRDİYSEK ONU DAĞITTIK!

Bürokratik tarzın hâkim hale geldiği, üye ve toplumla buluşma yollarının zayıfladığı, tembel, politik yanı çok zayıf, dedikodu ve adam kayırmacılığın taraf olmada kritere dönüştüğü, bağlayıcı temel dayanağı olan tüzük ve bu tüzüğe uygun program ile yönetim modelinin işlevsel kılınmadığının tablosunu gözler önüne seren, gerçekliğimize ayna olan bir genel

kurul olmuştur özetle.

Kongrenin ilk günü olan 7 Mayıs Cumartesi günü sabah başlayıp 16.00'ya kadar devam eden süre sınırının olmadığı diğer Alevi kurum temsilcilerinin, eski yöneticilerin ve siyasi parti temsilcilerinin uzun, öğreten konuşmaları "dilleri keskin elleri hasta" diyebileceğimiz konuşmaları, örgütün iç muhasebesine dair görüş belirtmesi anlamı taşıyan yönü boşa çıkarılmış, delege iradesi yok sayılmıştır. Örgütün dört yıldır biriken sorunları, yaptıkları, yapamadıklarına dair olan faaliyet raporu, denetleme, disiplin süreçleri ile ilgili gündem gün boyu süren konuşmaların beyinlerde yarattığı yorgunluk ve "hep aynı yine aynı" serzenişinde derinlemesine değerlendirilememiştir. Dilin kurucu, yapıcı ve aynı zamanda dağıtıcı yanı burada kendisini göstermiştir. İyi yönetilemeyen genel kurul, durumları kişiselleştirmiş ve neticede divana yönelik tepkilerde sürekli yükselmiştir. Özellikle disiplin değerlendirmeleri tek taraflı, hâkim-savcı gibi işlenip bitirmeye çalışılmıştır.

Sarı ve beyaz olmak üzere iki listenin çıktığı süreç; özünde sorunlar yumağından oluşmuştur. Birlikte yaptıklarımız, yapamadıklarımız üzerinden gerçek bir muhasebe içerisine girmeden kazanan olamayacaktır. Bu

gerçek muhasebe ne önceki yönetim ne seçilen liste ne de seçilmeyen liste tarafından sunulmamıştır genel kurula. Genel kurula listenin kazanılmasına odaklılık ve diğer yandan da eski yönetim olanın da "zaten gidiciyiz çok tartışılmayalım" havası hakimdi. Bu tarz, mahkûm edilmez ve aşılmaz ise geleceğin geçmişten çok daha sorunlu bir döneme gebe olduğu bilinmelidir.

Sarı liste; yöntem olarak listede temsil bulan kişilerin şubelerden seçilerek gelmesini, asgari oranda tüm şubelerin bu listede kendine yer ve söz bulmasına, haberi olmadan listelere yazılan isimler olmamasına azami özen gösterme gayreti verdiği, örgütün temel sorununun disiplinsizlik olduğu, demokratikleşmeden uzak bürokrat, halktan kopması ve Alevilerin temel talebi olan eşit yurttaşlık mücadelesinin silikleşmesi olarak ortaya koydu. Örgütü bu ekseninde yeniden inşa ederek eşit yurttaşlık mücadelesini yükseltmek olarak belirlemesi önemlidir. Tüm bunları yapabilmeyenin ön koşulu olan kolektif çalışma ile tüzük ve program kurultaylarının gerçekleştirilmesi olacaktır. Şunu da unutmamalıyız ki demokrasinin esasının olmadığı koşullarda demokratik kitle örgütlerinin demokratik bir anlayışla yönetim belirlemeleri ve bunu uygulamaları bir o kadar zordur. Nasıl yönetiliyoruz, nasıl yönetileceğiz, nasıl yöneteceğiz, nasıl yöneteceksiniz? Delegasyonun önce kendisine sorup kendi cevapları üzerinden ilerleyeceği bir yolu işletmeye ihtiyaç olduğunu bir kez daha bu genel kurul vesilesiyle yaşadık, gördük.

Sorunların kaynağını kurutmaya dair bir yönelimin olmadığı, geçiştirici, biriktiren bir yönetim anlayışı hâkim kılınmaya çalışılmakta, genel kurullarda bunun sürdürülebilir olup olmadığının delegenin ve kamuoyunun görüşüne sunulan tarzdan çıkarılması için daha çok çalışılması gerekmektedir. Bu genel kurulların bu şekilde kurulmasına karşı çıkmakla başlamak durumundayız, ilk adım bu. İkinci olarak demokratik kitle örgütlerine dair bir politikanın belirlenmesi elzemdir.

BİR PSAKD ÜYESİ

BİR SONRAKİ DOMİNO TAŞI KİM?

Türkiye ekonomisi, ekonomistler ve ekonomi değerlendirme kuruluşları tarafından “yüksek risk” altında ilan ediliyor. Türkiye, Rusya’nın Ukrayna’ya dönük işgal saldırısından en fazla etkilenen ekonomiler arasında en başta yer alıyor. Yarı sömürge yapısından kaynaklı kırılgan ve zayıf bir ekonomiye sahip, zaten krizde olan Türkiye ekonomisi Rusya ve Ukrayna ile olan güçlü ekonomik ilişkileri nedeniyle daha da çıkmaza girdi. Borcu borçla kapatmayı esas alan Türk egemenleri de krizi aşmanın çözümünü Körfez ülkeleriyle ilişkileri geliştirmekte ve halkın sırtına daha fazla yük bindirmekte buluyor.

Hazine ve Maliye Bakanlığı, 20 Nisan’da merkezi yönetim brüt borç stokunu açıkladı. 31 Mart 2022 itibarıyla 3 trilyon 109 milyar TL tutarındaki merkezi yönetim brüt borç stokunun, 1 trilyon 52 milyar TL’lik kısmı Türk Lirası cinsinden, 2 trilyon 58 milyar TL’lik kısmı döviz cinsinden borçlardan oluşuyor. TC tarihinde ilk kez, ödenecek borç faizi anaparayı geçti. Ödenecek iç borç tutarı yılın ilk dört ayında yüzde 13 artarken, faiz tutarındaki artış yüzde 119’u buldu. Hazine, nisan ayındaki borç stokuna göre bundan sonra 1,5 trilyon lira anapara ödemesi gerçekleştirecek. Sıcak para ihtiyacını karşılayamayan, üretim ekonomisinden esas olarak uzak TC ekonomisinin 2021 ağustos ayında ödediği iç borç faizi 699 milyar TL iken 2022 mart ayında 1 trilyon 347 milyar TL, nisan ayında 1 trilyon 743 milyar TL’ye çıktı.

Geçtiğimiz sene yaşanan resmi faiz

indirimlerine rağmen, reel faiz oranı enflasyonla beraber artmaya devam ediyor. 2021 yılında enflasyon TÜİK’e göre yüzde 19 seviyelerinde iken faiz de yüzde 19 idi. Bugün geldiğimiz noktada faiz yüzde 14 iken enflasyon TÜİK’e göre yüzde 60, bağımsız araştırma kuruluşlarına göre yüzde 120’leri aşmış durumda. Yani Erdoğan’ın tüm ekonomistlerce gariptenen ve akıl dışı ilan edilen “Faiz sebep, enflasyon sonuçtur” tezi de beklendiği gibi çökmüş oldu. Faiz düşürme hamleleri de boşa çıkan iktidar politika faizini sabit tutmaya devam ediyor.

TÜRKİYE RİSKLİ ÜLKELER ARASINDA

Pandemiyle beraber tedarik zincirinde yaşanan krizler, işgal saldırısıyla beraber daha da derinleşti. Güçlü ekonomilere sahip emperyalist kapitalist merkezlerde dahi enflasyon artışı rekor düzeylerde yaşanırken yarı sömürge ülkelerde fırtınalar kopmaktadır. Derinleşen kriz yarı sömürge ülkelerin ekonomilerini bir bir devirmekte. Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı’nın (UNDP) “düşük ve orta gelirli” 120 ekonominin borç kırılganlık göstergelerini inceleyerek hazırladığı bir rapor, 19’u çok kritik düzeyde olmak üzere 72 ekonominin temerrüt riski açısından ‘kırılgan’ olduğunu ortaya koyuyor. Türkiye de bu listede “yüksek spekülasyon ekonomisi” sahip ülkeler arasında. Uluslararası Para Fonu ve Dünya Bankası’nın Borç Sürdürülebilirlik Değerlendirmeleri’nden, kredi notlarından hazırlanan raporun, çoğu “düşük gelirli” ekonomilerden oluşan temerrüt riski

bulunan ülkeler listesinde Türkiye ve zaten temerrüte düşmüş olan Arjantin dışında G-20 ekonomisi yok.

Türkiye’nin kısa ve orta vadede ödemesi gereken borç ve faiz sarsıcı derecede fazla. Merkez Bankası’nın net rezervleri eksiye düşmüşken bu borçların nasıl ödeneceği tartışma konusu. Borçlarını ödeyemeyen Güney Amerika ülkesi Arjantin enflasyonun tavan yapması ile birlikte temerrüte düşmüştü. Geçtiğimiz mart ayında Arjantin IMF ile yapılandırma ve kredi konusunda tekrardan anlaşmaya varmıştı. Türkiye ile riskli ülkeler arasında yer alan Arjantin’de enflasyon yüzde 55’i aşmıştı.

Sri Lanka da temerrüte düşen ülkeler arasında yer alıyordu. Sri Lanka hükümetinin borçlarını ödeyemeyeceğini açıklamasının ardından halk sokaklara döküldü. Enflasyonun yüzde 30’u aşığı ülkede hükümet istifa etti; bununla birlikte ve hatta buna rağmen halk sokaklarda yoksulluğa karşı isyanı büyütüyor. Güney Asya ülkesi Sri Lanka’da yaşanan ekonomik çöküş ve halk isyanının ardından The Guardian gazetesi “Ekonomik çöküş sürecinde ilk düşen domino taşının Sri Lanka yerine Türkiye olması bekleniyordu” başlıklı değerlendirme yazısını yayınladı. Yazıda yüksek enflasyona ve kırılgan ekonomiye sahip Türkiye’nin ilk düşen domino taşı olacağı spekülasyonlarına yer veriliyor.

Türkiye’nin Sri Lanka ve Lübnan gibi temerrüte düşmesine emperyalist efendileri ülkenin taşıdığı ve egemenlerinin de övünç kaynağı olan “büyük

önem”den ötürü izin vermeyebilir. Gerilimin arttığı işgal koşullarında Türkiye emperyalizmin “ileri karakolu” görevini layığıyla yerine getiriyor. Bölgede stratejik bir konumda yer alan sadık uşağın kaosa sürüklenmesine, çöküş yaşamasına emperyalist efendilerinin ne zamana kadar seyirci kalacağını zaman gösterecek. Türkiye bu krizi ve çöküşü egemenlerin klik değişikliğiyle atlatabilir; ama krizin ceremesini halkın daha da yoksullaşarak çekeceği açık. Koç Holding 2022 ilk çeyreğinde kârını yüzde 218 artırırken yoksulluk sınırı 16 bin TL’yi aştı. Yani ülkenin çok büyük bir kısmı yüksek enflasyon altında ezilip, yoksulluk sınırı altında yaşarken iş birlikçi, komprador burjuvalar kârlarına kâr katıyorlar. Bu kârın önemli bir kısmının bankalar aracılığıyla edinilmesi de dikkate değerdir. Kuşkusuz sadece bankalar aracılığıyla gerçekleşen talar değil büyük kârın kaynağı devletin büyük şirketlere, tekelere verdiği teşvik üstüne teşvikin de yeri büyük. Vergi borçlarının silinmesi veya borç yapılandırma sistemlerinin de ekonomik yapının yararlarının onarılmasına hizmet ettiği biliniyor. Bunların hiçbirinin halkın üzerindeki hortumlardan ve kayıt dışı ekonominin nihayetinde yoksullaştırıcı, çölleştiren, bağımlılık üreten nimetlerinden bağımsız olmadığı da hatırlanmalı.

Birleşmiş Milletler 16 Mart’ta açıkladığı raporunda, Rus işgaliyle birlikte küresel ekonominin hızla bozulduğunu ve isyanlara neden olacağını aktarıyor. Raporda yakıt ve gıda fiyatlarındaki enflasyonun “düşük ve orta gelirli” ülkelerde alarm zillerini çaldığı belirtiliyor. Bu alarmin gerçek olduğunu ilk Sri Lanka halkı gördü ve yaşadı. Sri Lanka’nın ardından İran’da da halk sokaklara dökülerek, büyük marketleri yağmalayarak enflasyon ve yoksulluğa karşı çıldığını yükseltiyor. Bir sonraki isyanın hangi ülkede olacağı tartışma konusu. Ülkemizde halkın kendiliğinden ayaklanıp ayaklanmayacağını bilemiyoruz; ama ancak ve sadece komünist önderlikle buluşan kitlelerin Yeni Demokratik Devrim mücadelesini büyüteceği ve egemenleri alaşağı edeceğini biliyoruz. Yoksulluk devrimci bilinç üretmez; ama devrimci bilinç yoksulluğun devrim için gerçek bir zemin olduğunu bilir...

DEVİRİM NİTELİĞİNDE DEĞİŞİMLER İÇİN

Kitle pratiğinin önünü açmak dediğimiz şey egemen sınıfların kendi iktidarlarını korumak için aldıkları bütün önlemlere karşı bilinçlenmek ve bunların yıkılması için detaylı bir inceleme eşliğinde kapsamlı bir mücadeledir. Tarihsel bir bakışla şunu rahatlıkla ifade edebiliriz ki kitleler kendiliğinden bir şekilde bu önlemlerle mücadele ederler: bu önlemlere çarpar savrulurlar ya da bu önlemleri yıpratır ve kısmen aşarlar, bazen de bu önlemler karşısında arkadan dolanmayı tercih ederler vs. Bunların türlü biçimlerde gerçekleşmesi kitlelerin zengin ve derin çeşitliliğinden ve koşulların her zaman bir öncekinden farklı olmasından kaynaklanır. Her ne kadar idealizm tarihin tekerrürden ibaret olduğunu ileri sürmüşse de asla tam bir tekerrür söz konusu olmaz: nitelik benzerlikler vardır; ancak her koşul bir öncekinden veya bir diğerinden mutlaka farklıdır. Kitlelerin kendiliğinden bir şekilde önüne konmuş barikatlarla mücadele etmesi bu nedenle daima nitelik olarak benzer ama her zaman farklı olmuştur ve olmaktadır.

Yakın zamanda yaşanan Gezi Direnişi örneğin 15-16 Haziran Direnişi'ne nitelik olarak benzer; aralarındaki farklar ise kitlelerin ve koşulların zengin çeşitliliğinden ve koşulların mutlak olarak değişmiş olmasından kaynaklanmıştır. Biz Gezi Direnişi'nden dersler almaya yöneldiğimizde, dolayısıyla bu isyanı incelediğimizde İbrahim yoldaşın 15-16 Haziran derslerinin benzerlerine ulaştık. Şehirlerde ayaklanmanın eğer güçlü bir ordunuz, kır örgütlenmeniz, güçlü ve yetkin bir komünist partiniz yoksa yenilmeye mahkûm olduğunu her iki büyük direniş için de söyledik.

Bazıları “bu benzer sonuçları” dogmatizm olarak yorumlayabiliyorlar. Aynı sonuçları bulmak, ifade etmek bu anlamda bir tekrar yapmak kaba bir yorumla dogmatizme eşitlenebilir. Oysa dogmatizm ne tekrarlanmış olmaya indirgenebilir ne de nitel değişimlerin olmadığı tespitine. Bilim bize bazı şeylerin her an değiştiğini, bazı şeylerin değişmesinin ise yıllar alacağını öğretir. Bilime yabancı bir kavrayışın ürünü olan dogmatizm “değişmezlik” iddiasıyla bilime karşı değildir; onun bilimle uzlaşmazlığı bilimin somut incelemeye ve incelemede doğru yöntemlere sahip olmasıdır. Dogmatizm somut incelemeye karşı

çıkarmaya, buna gerek olmadığına inanır ve bunun sonucu olarak da doğru yöntemlere sırtını döner.

Geçen sayımızda dogmatizmin nesnel şartlara bakmadan iddialarda bulunmak şeklinde görüldüğünü belirtmiştik. Bir görüşün dogmatik olduğunu anlamamanın en iyi yolu onun koşullar hakkında hemen hemen hiçbir şey söylememesi, koşulları incelediğine dair bir veri sunmaması olduğunu ifade etmiştik. Şimdi de dogmatizme eşitlenen “nitelik değişme olmadığı” görüşünün bilimle uyumlu bir görüş olabileceğini açıklayarak dogmatizmle mücadelenin asla gene dogmatizmle olamayacağını göstereceğiz. Elbette bunu kitle çizgisi anlayışı üzerinden ele alacağız.

Kitle çizgisinin veya kitlelerden kitlelere perspektifinin bilgi üretme yöntemi olduğunu bir kere daha hatırlatarak devam edelim. Bu belirleyici derecede önemli bir hatırlatmadır. Konumuzun öğrenmek olduğunu asla unutmamalıyız. Kitlelerden öğrenmek bir komünist hareketin niteliğidir: bunu başaramayan bir komünist partinin, daha özel belirtirsek bir komünistin komünist niteliğini koruması olasılıklı değildir.

Dogmatizm eleştirilerinin neredeyse tarihi boyunca Marksizmin başından eksik olmadığını söyleyelim. Hemen her durumda Marksizm, tabii ki gelişimi boyunca ulaştığı Leninizm ve Maoizm de yeni koşullarda ve kitlelerin zengin çeşitliliğinde teorisini sürekli olarak geliştirdiği, değişimleri en hızlı ve doğru biçimde kavrayabildiği halde ona takılmak istenen dogmatizm yaftası eksik olmamıştır. Buradaki temel problem “değişim”den kastın her zaman farklı olmasıdır. Kuşkusuz burada da belirleyici olan sınıf tavrıdır; yani hangi sınıfın çıkarları açısından baktığımız gördüklerimizin bizdeki imajını değiştirir. Örneğin ekonomik alandaki emperyalizm güdümlü değişimleri, borçlanmaya, ithalata, talana dayalı büyümeleri sanayileşme olarak kavramak ya da aynı sınıflara hizmet edenlerin koşullardan kaynaklanan farklı yönetim biçimlerini “devrim” kavramıyla açıklamak proleter sınıf bakış açısının değil, devrimden anladığı “aydınlanmanın sınırlarına dayanan” değişimler olan çeşitli türden burjuva bakış açılarının ürünüdür.

Kitlelerden kitlelere perspektifinin öğrettiği şey kitlelerin içinde bulun-

duğu koşulları, onların taleplerini ve eğilimlerini proleter sınıfın çıkarları bakımından değerlendirmek ve bu çıkarlar bakımından kitlelerin olağan hareketini değiştirmektir. Bunu Mao yoldaş kitle pratiğinin önünü açmak olarak tarif ediyor. Aynı anlama gelmek üzere kitle potansiyelinin dile gelmesini sağlamak ve bunun için savaşımayı başarmaktan söz ediyoruz.

Günümüzün en çok serzenişlerinden biri bunca yoksullaşmaya, baskıya, çürümüşlüğe rağmen kitlelerin neden olağan bir şekilde yaşamaya devam ettikleridir. Gezi Direnişi kitlelerin durağan, sürekli rıza gösteren, korkan, çekingen olmadığını, koşulları oluştuğunda atılğan, cesur ve hatta yer yer hesapsız olduğunu günümüz insanlarına açık biçimde gösterdi. Bugün her ne kadar iktidar sembolleştiği belirli insanlara büyük cezalar vererek Gezi Direnişi'nin kitlelerin bir eylemi olarak görülmemesini, kavranmamasını sağlamak istese de herkes içinde de oldukları bu büyük eylemin kitlelerin hareketi olduğunu biliyor. Mahkemelerce cezalandırılan insanların elbette Gezi Direnişiyle ilgileri vardır, ne var ki bu direniş bu insanların eylemi değildir ve asla böyle kavranmamalıdır. Cezalandırılanlar kitle eyleminin yüzeysel süreçlerinde yer alanlardan ibarettir. Bu direnişin bir sentezin başka bir ifadeyle bir stratejinin sunumu ile gerçekleşmediğini hatırlamalıyız ve cezalandırılmaların bir amacının da bunu inkâr etmek olduğunu kavramalıyız.

Bu önemli midir? Tartışmasız bir şekilde önemlidir. Kitlelerin hareketi devrimi içerir, devrimin gerçekleşmesini gerektirir; ama kendiliğinden devrime dönüşmez. Kendiliğinden kitle hareketinin bir sentezin ürünü olduğu iddiası iktidarın bu hareketin içerdiği devrim talebini, kitlelerin devrim gereksinimini bir nesnel olgu olarak inkâr etmesini amaçlar. Onlara göre kitlelerin böyle bir eğilimi, gereksinimi olamaz. “Olamaz” kavramının temelinde ise “olmamalıdır” gerici anlayışı vardır. Bu nedenle devrimi çağırıştıran, hissettiren, kitlelerin savaşkanlığını belirgin hale getiren gelişmeleri olabildiğince bundan arındırarak kavratmaya, anlatmaya çalışırlar. 1917 Ekim Devriminin bir darbeden ibaret olduğu iddiasının gerisinde örneğin tam olarak bu anlayış vardır. İktidarlar kitlelerin her büyük eylemine böyle yaklaşmışlardır. Bu

nedenle özellikle Gezi Direnişi özgünlükteki cezalandırmaları cezalandırılanların uğradığı haksızlık olarak, iktidarın bu insanlardan korkması olarak kavramak çok yüzeysel, kitle hareketinin içeriği bakımından ise kavrayışsız bir yaklaşım olur. Genel eğilimin böyle olmadığını görmek umut verici olsa da, Gezi Direnişinden yeterli derslerin çıkarıldığını ileri süremeyiz. Şimdilik söylenebilen, söyleyebileceğimiz şudur: Gezi bir halk hareketidir; cezalandırılanların değil halkın bir eylemidir... Burada eylemden kastımızın geniş anlamı olduğu: önderliğinden örgütlenmesine ve sonuçlanmasına kadar kitlelerin belirlediği

bir eylem kavramından söz ettiğimiz bilinmeli. Bunu ısrarla söylemeli ve daha da önemlisi bunu kavramalıyız. Kavramak ne anlama geliyor? Kitlelerin kendi deneyimlerinin sentezini oluşturmak ve bu sentezi kitle pratiğinin özü olarak hayata geçirmek komünistlerin temel işlevidir. Komünistlerin fikirleri, politikaları, eylemleri kitlelerin içinde olduğu koşulların kitleler üzerindeki etkileriyle birlikte incelenmesinden, bütün bir insanlık tarihini ve insanın toplumsal bilincini yaratan, oluşturan maddi koşulların çelişkilerini ve gelişim özelliklerinin bilimsel analizinden meydana geldiğini biliyoruz. Bir Marksist-Leninist-Maoist teori yoktur ki toplumsal koşulların içerdiği çelişkilerden birçoğunun veya belli birkaçının analizine dayanmasın. Elbette MLM bunu başlangıçta, Marks tarafından ortaya konan bütünlüklü bir tarih anlayışıyla yapar. Her bir teori bu temele de dayanır. Şöyle de denebilir: MLM olan her teori ya bu temelden ileri gelir ya

HALKIN KENDİ DENEYİMİNE YOL AÇALIM

da bu temeli doğrular... Kitlelerden öğreneceklerimiz onların üretim koşullarını, üretim araçları karşısındaki konumlarını, bu konumların ürünü olarak birbirleriyle ve yönetenlerle, koşulların devamından yana olanlarla kurdukları her türlü ilişkiyi içerir. Toplumsal hareketi, toplumun gelişim şartlarını ve özelliklerini, biçimlenişini, kültürünü, olası her toplumsal çatışmayı anlamaya olanak verecek yegane şey budur. Sadece "kurtuluş" bilincine dayanan bir toplumsal hareket nasıl ki olanaksızsa sadece kurtuluş inancını kitlelere yaymakla sınırlı bir "devrimci hareket" de o kadar olanaksızdır. Böyle bir hare-

ket "devrimci" görünmekle beraber, özverili ve coşkulu, bu bakımlardan üretken olsa bile kitlelerin devrimci eylemini yaratmakta başarılı olamaz. Komünist hareketin özel ve özgün tarafını bu oluşturur. Bu nedenle komünist hareket ile oportünizm arasında teorik olarak hiçbir benzerlik olmaz. Pratik süreçlerde bir araya gelmeler olsa da oportünizm kitlelerin deneyimine dayanan bir harekette dayanmayı reddettiğinden, kendi bilincini maddi koşullarla ilişki içinde oluşturmadığından önünde sonunda bir araya gelmek olanaksızlaşır. İki kuvvetin bazen çakışmakla beraber esasen ayrı yollarda seyretmesi gibi...

Bu nedenle herhangi bir süreçte komünistlerin tavrını belirleyecek esas şeyin kendi partisi de dahil olmak üzere "devrimci güçlerin, örgüt veya partilerin genel durumu" olmadığı bilmeliyiz. Burada belirleyici şey kitlelerin, kendilerine ait, kendi eylemlerinden ibaret devrim süreci ile kurdukları ilişkidir. Bu ilişkinin analizi

komünistlerin tavrının ana malzemesidir. Ancak bundan sonra diğer etmenler dikkate değer olur. Örneğin İbrahim'in devrimde kırların esas, şehirlerin tali olduğuna dair tespiti halkın iktidarı için kitle inisiyatifinin kırdaki gelişebilecek olmasını içerir. Aksi yorumu uygularsak burada, devrimci hareketin çoğunlukla devrimci akımların ilk elden etkilediği ve geliştiği yerler olarak şehirde yoğunlaşması devrimin de esas olarak burada gelişeceği fikrini gerektirirdi! Devrimci fikirlerden en çok ve en hızlı etkilenen kesimin çoğunlukla şehirlerde olması halkın iktidarının kurulması olarak devrimin de en çok ve en hızlı şekilde buralarda gelişeceğinin bir ispatı olamaz. Bunun toplumun yapısı, devrimin niteliği, egemenlerle ezilenlerin ilişkisi ve -devrimden çıkarı olan kesimler anlamında- halkın kendi pratiğini iktidar doğrultusunda geliştirebilmesi ile ilgili olduğunun unutulmaması gerekir. Yarı feodal ve yarı sömürge ülkelerde şehirler devrimin nihai yerleri olmakla birlikte gelişebileceği esas yerler olmamıştır. Bunu belirleyen özellik bu gibi ülkelerde kitlelerin iktidar doğrultusunda gelişecek pratiğinin kırılık alanlarda olanaklı olmasıdır. Komünistler için temel unsur her zaman bu olmuştur. Kitlelerin devrimdeki belirleyici rolünü reddedenler veya bunu kavramayanlar için ise temel unsur kendilerinin dar inisiyatifidir...

Bu inkârın idealist bir yaklaşım olarak, dogmatizmi eleştirir gözükse de onunla bulunduğu yer değişimi kitlelerin eylemi olarak açıklamamasıdır. "Türkiye'de hiç mi değişim olmadı" cümlesi yer yer karşılaştığımız bir cümledir. Bu soru ile bize çoğunlukla devrimin yolu hakkında "yeni" şeyler söylemeyişimizin hesabı sorulur. Devrimi geliştirememeye denk gelen bir yetmezlik taşıdığımızın kabulü bir yana bu sorunun içerdiği dogmatizm özellikle görülmelidir. Türkiye'yi ve aslında her toplumsal yapıyı nitelik olarak değiştirecek olan şeyin devrimci bir unsur olacağını bu soruyu soranlar ısrarla görmezden geliyorlar. Egemen olanın neden olacağı değişimlerin nihayet egemen yapının gelişmesinden ibaret olacağını, daha güçlü bir komprador burjuvazi, daha donanımlı bir feodal karakter, emperyalizmle daha güçlü ve dinamik bağlar kurmuş bir bürokratik devlet yapılanması nitelik değişim anlamına gelmez. Lenin bu türden bir tartış-

mayı emperyalizm bağlamında Kautsky ile yapmıştır. Devrimin bir zor gerektirdiğine dair genel Marksist kavrayış da bu tartışmanın bir tarafı olarak aynı görüşü içerir... Tarihsel olarak da kendi dar tarihimiz de bize bu temel ilkedен uzak her "devrimci pratiğin" kısa dönemli olumlu etkileri de olsa yenildiğini, gelişim göstermediğini öğretir. Şehirlerde hem kitlesel eylemlerin hem de dar grup eylemlerinin büyük kahramanlıklarla gerçekleştiği sayısız örnek vardır. Yukarıda örnek aldığımız Gezi Direnişi bunlardan biridir. Bunların temel zayıflığı şehirlerde olmalarıdır. Saldırılarına karşı savaşı kendi belirlediği alanlara çekme olanağı olmayan bir gücün ilerleme şansı, toparlanmak üzere çekilme şansı yoktur. Kendi taktik zenginliğini yaratmayan, içermeyen bir stratejinin egemen olan stratejiyi alt etme olanağı olamaz. Ne kadar kitlesel olursa olsun zengin taktik birikim ve olanak, dolayısıyla savaşkan bir kitle yoksa iktidar için mücadele etmek mümkün değildir.

Bütün bu durum kitlelerden kitlelere perspektifinin nihayet devrimci savaşla da ilgili olduğunu hatırlatmalıdır. Eğer devrimi tartışıyorsak, devrimin olanaklarını inceliyorsak, bulunduğumuz herhangi bir alanda devrimin gelişmesi için görevleri ele alıyorsak her bir eylemi, bununla bağlantılı politikayı da kitlelerden kitlelere perspektifiyle yapmalıyız. Devrimi başarmanın koşulu kitlelerden öğrenerek ilerlemek; doğru politikayı kitlelerin devrime duydukları ihtiyaç ve bu ihtiyacın örgütlenmesi bakımından oluşturmaktır. Dogmatizm ve her türden oportünizmle mücadelenin de, bunların üzerimizdeki etkilerini gidermenin de ancak bu yöntemle başarılabileceğini bilmeliyiz.

Peru'da halk savaşının kırılık alanlarda gelişmekle beraber şehirlerde ne yapılacağına birçok kesim için belirsiz olduğu bir dönemde Başkan Gonzalo sorulan soruya cevabında şöyle demektedir: "Yapmamız gereken kitlelerin, halkın kendi deneyimlerinin sentezini sunmak, onların örgütsel biçimlerini, mücadele biçimlerini geliştirmelerine yardım etmektir ki şehirlerde daha da gelişmiş ve genişleyen mücadele biçimlerini kendi ellerine alabilsinler. Onlar bu şekilde eğitileceklerdir." Başkan Gonzalo'nun bu sözleri kitlelerden kitlelere perspektifinin kısa bir açıklıdır. Mao'nun

öğrettiği nihayet budur.

Gonzalo "daha da gelişmiş ve genişleyen mücadele biçimlerini kitlelerin kendi ellerine alabilmesi"nden söz etmektedir. Buradaki vurgunun özel olduğunu görmeliyiz. Şehirlerde özellikle devrimci akımların ve kitle hareketinin türlü biçimlerinin kırılık alanlarla kıyaslandığında çok daha boyutlu ve gelişkin olduğunu biliyoruz. Bununla bağlantılı olarak karşı devrimin de buralarda çok boyutlu ve gelişkin yöntemlerle saldırdığını, kendini geliştirdiğini söylemek gerek. Gonzalo bu duruma işaret etmekle birlikte esas olan şeyin proletaryanın savaş stratejisine dayanan bir anlayışla hareket etmek olduğunu savunur. Proletaryanın savaş stratejisinde kitlelerden kitlelere anlayışı temeldir. Doğru politikaların, doğru taktiklerin, çekilme ve ilerlemelere karar vermenin, kendiliğinden hareketlerle en doğru biçimde ilişkilenenin yolu bu perspektifi uygulamaktır. Gezi Direnişini ilk aşamasında ve hatta sonrasında da bizim bu harekete katılımında gösterdiğimiz kimi ikircikli yaklaşımların özünde kendiliğindencilik hakkındaki kavrayış sorunlarımız olduğunu hatırlayalım. Kendiliğindencilik nihayetinde yanlış bir konumlanmadır ve asla savunulmamalıdır.

Kuşkusuz doğru bir sonuçtur bu. Ne var ki problem kitlelerin kendiliğinden eyleminde taşıdığı stratejimizin somutlaşmasına uygun özelliklerinin tarafımızdan değerlendirilmesidir. Kendiliğindencilik bunun reddidir; bununla beraber dogmatizm de bunu reddeder. Kendi bilgisini, yeteneklerini kitlelerin eyleminden üstün görmek bir dogmatizm hastalığıdır. Komünistler için kendi bilgileri kitlelerin eyleminden gelen ve nihayet ona dönecek olan bilgidir. Komünistlerin bilgisini devrimci kılan esas özellik budur...

Kitlelerden kitlelere perspektifinin sadece kitleye dönük çalışmaların bir yöntemi olduğu anlayışından kopmalıyız. Elbette o aynı zamanda budur; ama o aynı zamanda dogmatizme ve her türden oportünizme karşı mücadelenin de yöntemidir; o aynı zamanda proleter devrimci savaşın, iktidar için savaşın da olmazsa olmaz yöntemidir. Bütün bilgimizi bu yöntemle elden geçirelim ve devrim doğrultusunda kitlelerden öğrenmeyi asla inkâr etmeyelim...

HÂKİM SINIFLARIN KUŞATMASI ALTINDA ÜNİVERSİTE GENÇLİĞİ

Üniversite öğrencilerinin örgütlenememesi, harekete geçememesi ve üzerlerindeki baskı politikaları ve saldırılar genelde Türkiye'deki devrimci hareketlerin apaçık gözükken örgütlenme sorunlarının, devletin ideolojik ve pratik olarak kuşatma ve saldırılarının bir parçasıdır. 12 Eylül AFC'si nasıl ki komünistleri ve devrimcileri işkencelerle sindirmeyi, katlederek yok etmeyi amaçladıysa YÖK'ü kurarak da üniversitelerdeki komünistleri ve devrimcileri ideolojik olarak ve şiddet yoluyla ezmeyi, üniversite öğrencilerini depolizite edip anti bilimsel, niteliksiz eğitimle sorgulayıcı yönlerini törpülemeyi amaçlamıştır. Bu süreçte öğrencilerin bütün tartışma alanları ve olanakları olabildiğince daraltılmıştır. Öğrenci gençliğin bilime, sorgulamaya, tartışmaya, harekete yatkınlıkları onların devrimci mücadeleye yatkınlıklarına paraleldir. Bu yüzden egemenler, YÖK aracılığıyla üniversitelerde kof eğitim ve faşist baskılarla üniversite öğrencilerini emperyalist kapitalist sisteme "entegre" etmek için var güçleriyle çabalamaktadırlar. Geleceksizlik ve gerici burjuva-feodal kültür kuşatmasıyla öğrenciler sisteme uyum gösterme ve okumama arasında tercihe dayalı yoldan zorlamaktadırlar.

Anti bilimsel, niteliksiz, ezbere dayalı eğitim müfredatıyla hâkim sınıfların ihtiyaçlarına göre hareket eden YÖK üniversiteli öğrencilere işsizlikten, geleceksizlikten başka bir şey vadetmemektedir. Pandemiyle birlikte uzaktan eğitim süreci, tüm üniversiteli öğrencilere üniversitelerin ne kadar bilimsel ve nitelikli eğitimden uzak oldukları gerçeğini göstermiştir. Uzaktan derslerle birlikte açığa çıkan baştan sona niteliksiz eğitimin ve yetersiz altyapının yanı sıra üniversite öğrencileri üniversitelerde YÖK'ün alabildiğine kısıtlamış olduğu sosyalleşme ve bir arada olma olanaklarını bu süreçte tamamen kaybettiler. Bu olanaksızlıklara uzun bir süre üniversitelerin kapalı olması ve pandeminin yarattığı olumsuz etkiler eklendiğinde üniver-

siteli gençliğin pandemi öncesinde olduğu gibi "üniversite havasında" olmadıkları aşikârdır. Birçok üniversite yönetimlerinin yüz yüze eğitimin yanında uzaktan eğitimi de sürdürüyor olmaları, pandemi öncesi kısmi esneklik ve olanakların yerini bile bugün daha fazla kısıtlama ve faşist baskıların almış olması üniversitelerdeki öğrenci hareketsizliğini, YÖK kontrolünü, faşist ablukayı devam ettirme istemlerinden başka bir şey değildir.

Bu yıl üniversiteler tam olarak olmasa da yüz yüze eğitime başlayacaklarını açıkladılar. Açıklamanın sonrasında, kısa zaman diliminde çok sayıda üniversite öğrencisinin büyük şehirlere dönüşüyle birlikte en temel ihtiyaçlardan biri olan barınma sorunu ortaya çıktı. Yetersiz yurt kapasitesi ve bu durumu fırsat bilenlerin "normal" in çok üstünde, uçuk rakamlarda kira belirlemeleri on binlerce üniversite öğrencisinin evsiz kalmasına sebep olmuştur. Yurtlardaki kötü koşullar üniversite öğrencilerini ev tutma fikrine itse de mevcut ekonomik kriz, "öğrenci evi yemeklerinin" bile pahalı olması kısacası en temel ihtiyaçlarını bile karşılayamamaları, uçuk kira fiyatlarıyla birlikte onları var olan koşullarda "idare etmeye" zorlamaktadır. "Barınamıyoruz", "Geçinemiyoruz" şiarlı hareketliliklerin zemini buraya dayanmaktadır. Derin boyutlara varan ekonomik krizin faturasının halka kesilmesi özeldir üniversite öğrencilerine yurt veya kira ücretlerinin pahalılığı, faturaların, kantin fiyatlarının pahalılığı ve her yeni gün gelen zamlarla birlikte temel gıda alışverişlerinin ve ihtiyaçlarının pahalılığı şeklinde yansımaktadır. KYK'nin verdiği 850 TL burs veya kredi ise üniversite öğrencilerinin sabit giderlerini bile karşılamamaktadır.

Yukarıda değindiğimiz beslenme, barınma, sosyalleşme gibi temel insani ihtiyaçlar lüks haline geldiğinden ve devletin verdiği bursun pahalılık ve devam eden zamlar karşısında hızla eriyip yetersiz kalmasından kaynak-

lı üniversite öğrencileri üniversite sürecinde derslerine, sosyalleşmeye odaklanamaz durumdadır. Ders programları bakımından görece daha rahat olan çoğu öğrenci yarı zamanlı iş aramaktadır. İşsizliğin zaten had safhada olduğu Türkiye'de ya iş bulamayıp zor koşullarda yaşamaya çalışmaktadırlar ya da kimi üniversite öğrencilerinin okurken çalışmak zorunda kaldığını bilen patronlar onları ucuz iş gücü olarak yoğun biçimde sömürmektedirler. Bunların yanında bir de staj adı altında dayatılan yoğun emek sömürüsü vardır ve bu staj aşamasını "başarılı" geçemeyen üniversite öğrencilerinin mezun olması engellenmektedir. Üniversiteye başlar başlamaz, "mezun olduktan sonra ne yapacağım?" düşüncesiyle yatıp kalan öğrenciler ufukta beliren ve gündün güne artan geleceksizlik, umutsuzluk, çaresizlik içinde eğitimlerini sürdürmektedirler. Var olan niteliksiz eğitim sebebiyle zaten boşu boşuna okuduğunu düşünen, mezun olduktan sonra "yaşayabilmek" için eğitim aldıkları alanlardan farklı bir işte çalışacaklarını bilen öğrenciler ekonomik kriz girdabında da boğulduklarından ve çaresizliğin çözümünün kendileri olduğunu bilmediklerinden yaşamalarına anlam vermekte zorlanmaktalar. Son yıllardaki üniversite öğrencilerinin intiharları ve arkalarından bıraktıkları notlar bize bu gerçeği göstermektedir.

Bugün üniversite öğrencilerinin çelişkileri dolaysız bir şekilde burjuva feodal düzenledir. Umutsuzluk ve geleceksizlikle kuşatılan üniversite öğrencileri ekonomik kriz girdabında önemli ölçüde politiktirler. Büyük çoğunluğu gerek üniversite koşullarından gerekse genel yaşam koşullarından rahatsızlardır. Bu yüzden, en yakın tarihteki Boğaziçi Direnişinin gösterdiği gibi üniversite öğrencilerinin başkaldırısının kendileri için potansiyel tehlike olduğunu bilen hâkim sınıf ve temsilcileri gençliği sindirmek ve öfkelerini düzen içi iki faşist klikten birine kanalize edebilmek için çırpınıp durmaktadırlar.

Devletin faşist saldırılarına karşı üniversite öğrencilerinin en büyük eksikliği örgütsüz olmalarıdır ve bunu iyi bilen egemenler emperyalist kapitalist sistemin çarklarını döndürebilmek için onları olabildiğince örgütlü mücadeleden uzak tutmaya ve bireyselliğe itmektir. Zaten niteliksizlik, anti bilimsellik içinde boğulan üniversite eğitim sisteminin pandemiyle birlikte uzaktan eğitime zorlanması ve bu yol-

la daha da gerilemesine yol açmıştır. Üniversitelerin uzun süredir kapalı olması da YÖK'ün ve onun sopalıları faşist ÖGB ve sivil polislerin üniversitelerdeki hâkimiyetlerini arttırmıştır ve bu durumu bozmama niyetindedir.

Eğer bugün devlet hemen hemen bütün üniversiteleri hâkimiyeti altına almış ve üniversite öğrencilerinin örgütlü mücadelesine karşı setler örmüşse süreci diyalektik bir biçimde okuyan bizim şunu gayet açık söylememiz gerekir: faşistlerin üniversitelerde örgütlü halde olması, YÖK ve üniversite yönetimlerinin kendilerinden habersiz kuş uçurtmamaları ve kampüsleri, fakülteleri faşist abluka altına almaları esasta bizim örgütlenmemizdeki zayıflıklardan kaynaklanmaktadır. Üniversite öğrencileri arasında örgütlülük yaratmak başta kendimizi ne kadar örgütlediğimizle alakalıdır.

Üniversite gençliğine alışlagelmişin dışında yaratıcı politikalarla, araç ve kanallarla ulaşmak içinde bulunduğumuz süreçte çok önemlidir. Önceki yazılarımızda değindiğimiz gibi üniversite gençliği ve gelecek arasında duvarlar örülmüştür. Üniversite gençliğiyle ilişkiler kurabildiğimiz ve bu ilişkileri örgütlü mücadeleye dönüştürdüğümüz takdirde gençlik bu duvarları paramparça edecektir.

Özetleyecek olursak üniversite öğrencilerinin dolaysız biçimde sistemle derin çelişkileri bulunmaktadır. Onlar öfkeli ve politiktirler. Somut koşullar üniversitelerde örgütlenmemize ve mücadeleyi büyütmemize, pratik birçok engelle rağmen ideolojik ve politik olarak elverişlidir. Dolayısıyla bize düşen üniversite öğrencilerinin arasında "erimek", onlara doğru politikalarla gitmek ve öfkelerini düzenin kendisine karşı kanalize etmektir. İtirazlarımız, öfkemiz başta özerk-demokratik üniversite talebiyle bütünün parçası olan YÖK'e ve daha sonra bütün yaşadığımız sorunların kaynağı emperyalist kapitalist sisteme karşı örgütlü mücadeleye kanalize olmadıkça maddi bir güce dönüşmeyecek ve doğaldır esasta bir şey değiştiremeyecektir.

Son olarak, katledilişinin 49. yılında komünist önder İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anıyoruz ve şunu biliyoruz ki onu anmak "devrim kitlelerin eseri olacaktır" sözünü onun gibi bilince çıkartarak kitlelerden kitlelere mücadeleyi adım adım örmektir, onu anmak onun kararlılığıyla kitlelere yaslanıp faşist Kemalist diktatörlüğe karşı savaşmaktır, onu anmak onurdur.

KADINLARIN GASP EDİLEN KAZANILMIŞ HAKKI: MİRAS

Kadınların özel mülkiyetin ortaya çıkışıyla başlayan ikinci cins hali geçmişten günümüze gelen egemen sınıfların çeşitli uygulamalarıyla pekiştirilmiştir. Burjuvazinin elinde bulunan üretim araçları ve bunu elinde tutmayı sürdürmek üzere şekillendirdiği tüm araç ve politikalarını toplumsal cinsiyet eşitsizliğinden, cinsiyetçi iş bölümünden bağımsız ele alamayız. Bugün kadının miras "hakkı"na baktığımızda burjuvazinin kendi sömürü düzenini sürdürmek adına yürüttüğü iki yüzlü politikanın yansımalarını görmekteyiz.

Egemen sınıflar bir yandan "modern" anayasalar oluştururken diğer yandan toplumsal cinsiyet eşitsizliğini pekiştiren, kadının ikinci cins olmasını güçlendiren kültürel, ekonomik, dinsel vb. araçlarla toplumsal-geleneksel "yasaları" çeşitli yollardan korumaktadır. Bugün kadının miras hakkını, kitlelere empoze edilmeye devam eden dinsel "hukuk" kurallarının dışında tartışamayız... Miras hukukunda kadın erkek eşitliği hakkının kazanılması 1858 yılı Arazi Kanunnamesi'ne dayanmaktadır. 1926 yılında ise "Türk Medeni Kanunu" ile bu, genişletilerek yeniden düzenlenmiştir. Kadınların miras eşitliği hakkı uzun yıllar önce kazanılmış olsa da bugün bile pratikte bunun gerçekleşmediğini söyleyebiliriz.

Toplumun büyük kesimini bugün de dini kuralların şekillendirdiği bir gerçekliktir. Dini kuralların yaşam içinde yadsınmasına neden olabilecek her gelişme, durum nihayet devlet tarafından da suç niteliğinde değerlendirilebilmektedir; halkın değerlerini aşağılama adı altında dini kurallar bir

biçimde korunmaktadır. Laik yaşam bir temel kanun maddesi olmakla birlikte Diyanetin en güçlü devlet kurumlarından biri olmasındaki "açıklanamaz" tutarsızlıktaki gibi...

Kadının miras hakkı İslam hukukunda ataerkil bir biçimde şekillendirilmiştir. İslam hukukuna göre kadın, erkek kardeşinin aldığı payın yarısını alma hakkına sahiptir: "Vefat eden kimse'nin kızı olarak kadın: Erkek kardeşleri ile beraber bulunduğu kardeşinin aldığı payın yarısını, erkek kardeşi yoksa ve kız tek ise mirasın yarısını alır. Kızlar birden fazla olduklarında ise mirasın üçte ikisini alırlar (Nisa, 4/11)." Bu oran belli durumlara göre değişse de kadın hiçbir koşulda erkekle ne eşit pay hakkına ne de fazlasına sahiptir.

Kadın her ne kadar bugünkü anayasada eşit miras hakkına sahipmiş gibi olsa da uygulamada bu pay hakkını dini kuralların şekillendirdiğini görüyoruz. Kadının yasal hakkını aradığı durumda karşısına en güçlü toplumsal öge olarak dini kuralların çıkması, buna eşlik edecek biçimde törenin çıkması az rastlanır bir durum değildir. Kadının erkeğin aldığı payın yarısını alıyor olması belli açıklamalara dayandırılarak meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır. Bununla ilgili açıklamalardan biri "kadınların evlenip gidiyor" olmakla "gelin gittiği" ailenin, yani eşinin, kadının hakkına ortak olmasıdır. Bu ataerkil bakış açısına dini referans eden anlayış kadını doğrudan evlilik kurumuyla şekillendirmektedir. Aslında kadının evlenmekten başka bir seçeneği olmadığını ona her pratiğiyle hatırlatmaya çalışılmaktadır. Aynı zamanda erkeği kadının doğal

ekonomik temsilcisi ve kadını da evlilik kurumunun bir kölesi olarak görmektedir. Engels'in modern toplumda kadının durumuna ilişkin ortaya koyduğu gerçekliği burada hatırlamak yerinde olacaktır: "Modern bireysel aile kadının açıktan ya da örtülü bir şekilde köleleştirilmesine dayanmaktadır ve modern toplum, bu bireysel ailelerin birer molekül olduğu bir küttedir."

Bir diğer açıklama ise kadına yönelik cinsiyet ayrımcı bakış açısının doğal bir sonucudur: kadının biyolojik "zayıflığı", kadına ve erkeğe empoze edilen toplumsal cinsiyet rolleri kadına eşit pay hakkı tanınmaması, hatta bazen hiç pay hakkı tanınmaması için doğal ve normal bir neden olarak gösterilmektedir. Bu düşüncenin alt zeminini derinleşen, kökleşen ve sistematik olarak pekiştirilen toplumsal cinsiyet rolleri oluşturmaktadır. Erkeğe verilen fazla pay hakkı, evi geçindirme sorumluluğunun erkekte olmasıyla kadının böyle bir sorumluluğunun olmadığıyla, eşinin zaten ona baktığıyla, yine de kadın kendisi isterse çalışarak eve "yan" gelir sağlayabilir anlayışıyla meşrulaştırılmaktadır. Toplumsal cinsiyet rolleri gereği kadınların da bu durumu kanıksamaya zorlandığını görebiliriz. Çoğu zaman miras olayları mahkemeye taşınmadan kadının erkeğe oranla az pay almasıyla ya da hiç almamasıyla sonuçlanıyor.

"İnsan' verili, sabit, değişmez, biyolojisiyle belirlenen bir doğaya sahip değilse ya da tarihsellik-toplumsallık-kültürelilik insan doğasının içkin bir parçasıysa bu durumda biyoloji ne erkek için ne de kadın için bir yazgı olabilir. Çünkü erkek ve kadın daima belirli toplumsal ilişkilerin dolayım olduğu somut koşullar dahilinde var olur ve etkileşirler." diyordu Marx. Toplumsal cinsiyetçi bölüşümün "modern" anayasa karşısında dini referanslara dayandırıldığı gerçekliğinde hâkim sınıfların rolü ve misyonu başatır. Kimdir bu hâkim sınıflar, hangi karakterdedirler, geçmişleri nedir, hangi statülere sahiptirler vs. Bu sorulara vereceğimiz yanıtlar kadın ve erkeklerin "yasal" değil ama fiili haklarının ne olduğunu, hangi somut koşullar içinde olduklarını ve etkileşimlerinin

genel niteliğini anlamamızı sağlar. Yasal miras hakları sürekli ve genel olarak gaspedilen kadınların varlığına gözünü kapatmış kadın hakları savunusunun ne menem bir hak savunuculuğu olduğu açık değil midir? Türkiye gibi yarı feodal bir ülkedeki bu gerçekliğin özel olarak probleme dönüştürülmemesi kadın üzerindeki baskıların somut olarak irdelenmediğini apaçık gösterir... Hâkim sınıflar bugün nasıl ki kadına yönelik şiddette kendi belirlediği anayasal kuralları dahi gerçekleştirilmeyerek aksine, söylemleriyle, politikalarıyla, yargısıyla kadına yönelik şiddeti ve kadın cinayetlerini teşvik ediyorsa miras hakkı "eşitliği"nde de aynı durum söz konusudur. Bugün eski eşine, sevgilisine yönelik uzaklaştırma kararlarına rağmen onlarca kadın katledilebiliyor. Mirasta kadın erkek eşitliği de devletin aynı bu iki yüzlü politikasıyla sürekli gasp edilmektedir. Bu hakkını kullanmak isteyen kadınların çeşitli biçimlerde uğradıkları baskı diğerinden daha aşağıda değerlendirilemez. Aynı nitelikteki kadına baskıdan, kadının temel haklarından mahrum edilmesinden söz ediyoruz. Hukuken eşit olduğu halde gerçeklikte derin bir eşitsizlik gerçekleşmektedir...

Ancak biz devrimci kadınlar bir yandan kazanılmış haklarımızı savunurken diğer yandan kazanılmış haklarımızın uygulanması noktasında da baskı aracı yaratmalıyız. Devlet tüm aygıtlarıyla saldırıyorsa biz de bugün kendi kurumlarımızı, kendi toplumsal aygıtlarımızı yaratarak, güçlendirerek her alanda mücadele etmeliyiz. Topyekûn değişim toplumun bilinçlenmesi ve bunun kültür, gelenek, politik vb. her alana yansıtılmasıyla mümkün olacaktır. Bu toplumsal bilinç sıçraması sürecinden bahsederken tam olarak devrimi ve özel olarak da proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürmenin karşılığı olarak kültür devrimlerini tarif ediyoruz. Bununla beraber devrimlerin kitlelerin eyleminin önünün açılması, bilincin her adımda ilerletilmesi, bunun için hakların bilincine varılması ve bunların gerekirse savaşlarla elde edilmesi ile gerçekleştiğini biliyoruz. Yarına bırakılmış bir mücadele değil; ama yarınlarda kazanılacak büyük zaferler için bugünden yürütülecek büyük mücadelelere zorunluyuz. Öyleyse kazanılmış haklarımıza sahip çıkmalı yeni haklar kazanmak adına mücadeleyi ve örgütlülüğü daha da büyütmeliyiz.

Önder Yoldaşı Anarken...

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

İbrahim Kaypakkaya, işkencehanelerdeki komünist direnişiyiyle tanınır. “Ser verip sır vermeme” ilkesiyle bilinir Türkiye devrimci hareketinde. Oysa onun bu özelliği, buzağının görünen yanı kadardır. Onun daha önemli özelliklerinin olduğu bir gerçektir. İbrahim’i anarken Türkiye devrimci hareketine kazandırdığı gerçek anlamda büyük ve derin “ser verip sır vermeme” ilkesiyle yetinmek, onu komünist düşünce ve ideallerinden koparmak, onu doğru kavramamak olur.

İbrahim’in Türkiye devrimine kazandırdığı en büyük devrimci silah teorik ve politik temel ve bu bilimsel temel üzerinde yükselen Marksist-Leninist-Maoist ilkelerle kurulan Proletarya Partisi’dir. Proleter Kültür Devriminin güçlü rüzgarını ülkemize taşıyan en ileri bilinç İbrahim Kaypakkaya’dır. Türkiye devrimci hareketini Maoizm bilimiyle tanıştırma başarısını gösteren İbrahim, Türkiye proletaryasına modern revizyonizme ve her türden oportünist düşünceye karşı mücadele etmenin silahını kazandırdı.

İbrahim’in, düşüncelerini savunduğu Mao’nun proletaryaya kazandırdığı bu güçlü silahla donattığı proletarya partisi, modern revizyonizmin açıkta kapitalizme evrimi karşısında en az sarsıntıyı yaşamış, en az etkilenmeyle zorlu süreci atlattır. 50 yıl önce modern revizyonizme ve her türden oportünizme karşı savaşım silahı, Türkiye proletaryasının elinde her türden “duvarın yıkımına” karşı koyma bilincine dönüşmüştür. Büyük Proleter Kültür Devriminin çok yönlü kazanımları proletaryanın önüne çıkan engelleri aşmada, yolunu bulmada güçlü bir kılavuz olmuştur. İbrahim yoldaşın da savunduğu “sosyal emperyalizm tezi”, modern revizyonizme karşı proletaryayı önemli bir bilinçle donatmıştır. İbrahim, MLM biliminin evrensel teori ve kazanımlarını ülke devrimine taşıırken, bu bilim sayesinde ülkemizde gelişen toplumsal-politik gelişmelerin doğru temelde tahlil ve değerlendirmesini

yapmıştır. Sınıf savaşımının kızgınlaşan süreci içinde doğru ve bilimsel bir proleter bakış açısı kazanan İbrahim, 15-16 Haziran büyük işçi direnişinin en berrak analizini yaparak, ülke devriminin niteliğini, devrimin örgütlenme stratejisini, devlet, ordu ve parlamentonun bilimsel tahlilini yapmıştır. MLM bilimiyle donanımı, onun modern revizyonizme, her türden oportünizme, reformist, parlamentarist düşünce ve anlayışlara karşı Türk şovenizmine, her türden ezen ulus milliyetçiliğine ve ulusal baskı politikalarına karşı doğru bir temelde mücadele etme silahını kazandırmıştır.

MLM bilimine sahip olduğu içindir ki her türden burjuva ve küçük burjuva düşünce ve anlayışa karşı bilinçli ve sürekli bir mücadele yürütmüştür. MLM bilimini derin kavrayışı sayesinde ülkenin sosyo-ekonomik yapısını bilimsel temelde tahlil etmiş ve ülke devriminin Demokratik Halk Devrimi gerçekliğine ve bunun özünün toprak devrimi ve bir köylü devrimi olduğuna önemli vurgu yapmıştır. Ülkemiz özgülünde üç büyük düşman tespiti (emperyalizm-komprador kapitalizm-feodalizm) aynı zamanda üç güçlü silah (parti-ordu-cephe) tespitini yapmayı beraberinde getirmiştir. Sınıf düşmanlarını alt etme, devrimi gerçekleştirip, proletarya önderliğinde demokratik halk iktidarını kurma programını gerçekleştirecek olan stratejinin adını Halk Savaşı olarak tespiti onun bilimsel tespitlerine güç katmıştır. Özü toprak ve köylü devrimi olan demokratik halk devrimini örgütlenme ve yönetme stratejisi olan halk savaşı, proletaryaya kazandırılan en büyük devrim stratejisidir. O bu stratejiyle döneminin küçük burjuva devrimcilerinden temelde ayrılmıştır. Proletaryanın her konuda olduğu gibi bu konuda da önderliğinin ve öncülüğünün vazgeçilmezliği üzerinde durarak, devrimi nasıl, hangi sınıflarla ve hangi araçlarla örgütleyeceğini belirlemiştir. O kendinden önceki 50 yılı aşkın bir zaman ülkeye hâkim olan

pasifist, reformist anlayışlara karşı koyuşun ve silahlı mücadeledeki ısrarın adı olmuştur. Bu mücadeledeki en önemli kavga dostları Mahirler, Hüseyinler, Denizler ideolojik ayrımları ve İbrahim’in doğru politik çizgisi onlarla da arasına önemli bir çizgi çekmiştir.

Burjuva-feodal iktidarın zor ile alt edilmesi tezi yani sosyal devrim anlayışını Halk Savaşı stratejisiyle ve onun günümüzde almış olduğu biçim olan köylü gerilla savaşıyla bütünleştirerek, doğru ve bilimsel bir devrim stratejisini ülkemiz koşullarına uyarlama başarısı göstermiştir. Devrimin nasıl ve hangi araçlarla gerçekleşeceği konusunda bilimsel ve berrak görüşler savunmuştur. Devrimin silahlı zor ile gerçekleşeceği anlayışı onun en temel anlayışlarından biri olmuştur. Silahlı mücadelenin günümüzde almış olduğu biçimi, Halk Savaşı stratejisinin özgün biçimi olan gerilla mücadelesi olarak ifade ederek, devrim anlayışını berraklaştırmıştır. “... biz, silahlı mücadele ile diğer mücadele biçimleri arasındaki ilişkide, silahlı mücadelenin esas, diğer biçimlerinin tali olması gerektiğini savunuyoruz... Bugünkü aşamada bu mücadelenin biçimi köylülerin gerilla savaşıdır.”

Silahlı mücadele anlayışı konusunda da dönemin küçük burjuva anlayışlarından temelde farklılaşarak ayrılmaktaydı. İbrahim silahlı mücadele anlayışını devrimin siyasal görevlerini yerine getirmenin bir aracı olarak ele alıyordu. Silahlı mücadeleyi siyasi mücadelenin bir biçimi olarak kavıyordu. Siyaset/silah, parti/ordu ilişkisinde, parti ve siyaseti esas, silahı ve orduyu tali olarak değerlendiriyordu. Silah ve siyaset diyalektiğinde bir yandan reformist, revizyonist anlayışları mahkûm ederken diğer yandan da salt askeri bakış açısını mahkûm ediyordu. “Biz devrimin siyasi görevlerini yerine getirmek için savaşmak istiyoruz”, “Sürekli olarak, kitlelerin Türkiye koşullarında özellikle köylü kitlelerinin silahlı mücadele için örgütlenmesi gerektiğini savunduk ve savunuyoruz.”

Reformist ve revizyonistlerin en fazla kavrayışsızlık yaşadığı konu silah/siyaset ile parti/ordu arasındaki diyalektik bağın doğru kavranmamasıdır. Onlar siyasi mücadeleyi silahlı mücadelenin karşısına koyarak, “savaş özel araçlarla sürdürülen bir siyasettir” tezini reddetmektedirler. Devrimin araçları konusunda doğru bir bakış açısını ortaya koyarken aynı zamanda kitleler arasında propaganda ve

ajitasyon çalışmasını da reddetmediğini belirtiyordu. Silahlı mücadele ile propaganda ve ajitasyon faaliyetlerinin çelişmediğini belirterek, devrim anlayışını her konuda olduğu gibi bu konuda da berraklaştırmıştır. Barışçıl mücadeleyle politik iktidarın ele geçirilemeyeceği anlayışının bilimselliği aynı zamanda barışçıl propaganda ve ajitasyonla yetinilemeyeceğini, bunun esas alınamayacağını, bunun yerini silahlı mücadele biçimleri ve silahlı propaganda ve ajitasyon yöntemleri aldığını belirterek, siyasal mücadelenin diğer biçimleri olan silahlı mücadele ve silahlı propaganda ve ajitasyon çalışmalarının esas mücadele biçimleri olduğunu belirtmiştir. Keza partinin köylüleri gerilla birimleri içinde örgütlemenin esas alınması gerektiğini diğer her türlü faaliyetlerin ve her türlü grup ve hücrenin bu faaliyeti tamamlamak ve onların gereksinimlerini karşılamak için örgütlenmesi gerektiğini savunarak, her türden düzen içi, legalist, reformist ve revizyonist düşünce ve anlayışları MLM biliminin mikroskobu altında inceleyip deşifre etmiştir.

Silahlı mücadelenin bugün almış olduğu biçimin gerilla savaşı olacağı tespiti, gerilla gruplarının sadece savaşmakla yetinmeyeceğini aynı zamanda kitleler arasında propaganda ve ajitasyon çalışması kitleleri örgütlenme ve onları silahlandırmak gibi bir dizi temel politik faaliyetleri örgütleyeceği anlayışı devrimi nasıl kavradığını bizlere öğretmiştir. Silahlı mücadele içinde halkın üç silahını inşa etme “Bugün başlıca ve esas görevimizin parti ve ordunun silahlı mücadele içinde inşa edilmesidir” anlayışı İbrahim’in en temel devrim tezleridir. Pratik faaliyetlerle sınırsız birleştirilmiş ideolojik ve siyasal eğitime verdiği önemi aynı zamanda “devrimimizin çeşitli sorunlarına ışık tutan çizgimizin, politikamızın ve programımızın propagandasını yapan merkezi bir yayın organının çıkarılması” gerektiğini ortaya koymuştur. Her türden yürüyüşlerin, kitle mitinglerinin, grevlerin örgütlenip düzenlenmesinin hatta işçi ve köylü sendikaları kurmanın bile silahlı mücadeleye hizmet ve ihtilalci bir örgütlenmenin parçası olmak koşuluyla ele alınması gerektiği tezlerini savunarak, görüşünü açıklamadığı, düşünce belirtmediği, tespit yapmadığı devrimin temel ve önemli konusunu bırakmamıştır. Onun yolunda, bu bilimsel gerçekliğe yaşam kazandırmak için görevlerimize daha sıkı sarılalım.

KDP KİME İHANET EDİYOR?

Faşist diktatörlüğünün dümenindeki AKP/MHP faşist blokunun krizden ötürü yaşadığı derin iç sıkıntılara ve artık gizlenemez durumdaki kan kaybına çare bulmak için hamle üzerine hamle yaptığına tanıklık ediyoruz. Bu hamlelerin başlıcalarından biri Kürt ulusal mücadelesine dönük saldırılardır. Faşist diktatörlüğün şoven kampanyalarla sürdürdüğü bu saldırılar verili durumda sınırların ötesine taşınmış Kürt ulusal mücadelesinin bulunduğu her alan bu saldırıların hedefi haline gelmiştir.

Saldırıları son üç yıldır Rojava ve Başûr'da yoğunlaşırken 17 Nisan'da Zap ve Avaşin bölgelerine yönelik başlatılan operasyon sürüyor. TC'nin sonuç alma hesapları yaptığı bu operasyonun adı dahi "bitireceğiz" yaygarasına uygun olarak kondu. Zap savaşıyla devreye konan saldırı konsepti faşist diktatörlüğün çok yönlü bir saldırı politikası olarak hayata geçirildi/geçiriliyor. Faşist diktatörlüğün Kürt ulusal mücadelesine dönük politikalarında yeni bir evrenin başladığını söylemek mümkün. Bu evrede faşizmin bölge gerici güçleriyle kurduğu ittifakların hangi zeminde yükseldiğini incelemek ve "KDP ihanet mi ediyor?" sorusunu tartışmak önemlidir.

Bu anlamıyla Zap ve Avaşin savaşının arka planı Başûr'daki gelişmelerle ve PKK'ye karşı TC ile ittifak temelinde geliştirilen tarihsel iş birliği üzerinden anlaşılabilir. Bu savaş iş birliği ve ulusal düzlemde hainlik içinde olan KDP'nin ulusal karakterin güçlenmesinden hoşnut değildir. Söz konusu yeni durumu kavramak için Irak Kürdistanı'ndaki gelişmelere ve tarihsel arka plana değinmek gerekmektedir. Kuşkusuz bahsettiğimiz arka planda incelenmesi gereken en önemli olgu KDP ve TC ilişkisidir. Bu ilişki sürdürülen savaşta belirleyici bir düzeydedir. Bilindiği gibi Irak Kürdistanı'ndaki özerk yönetim, emperyalistlerin ve bölge gericilerinin güdümünde bir özerkliliktir. Barzani ve Talabani ailelerinin feodal egemenliğine dayalı Irak Kürdistanı'nda KDP'nin esas olan egemenliğini tartışılmaz kılmak istemektedir. İki güçlü aileden tek süper güçlü aile yönetimine geçiş tanımını yapmak niyeti açıklamak bakımından yanlış olmayacaktır.

KDP'nin esas güç olarak egemenliğini sürdürdüğü Irak Kürdistanı yönetiminin TC ile tarihsel olarak sıkı ekonomik, askeri, siyasi ve istihbarî ilişkileri Türk ve Başûr egemen sınıflarının

çıkarları bağlamında teşkil edilmiştir. "Güney Savaşı" olarak ifade edilen çatışmalarda peşmerge güçlerinin PKK güçleri ile Türk subaylarının emrinde çatışması gibi özellikler bahse konu ilişkinin boyutunu göstermesi bakımından önemlidir. Bu ilişkilerin günümüzde de sürdüğü ve derinleştiği bizzat Erdoğan tarafından da ifade ediliyor. Erdoğan, "Neçirvan Barzani'yle olan dostluğumuz bizim çok farklıdır ve aramızdaki hukuk ileri derecededir. Her konuda hemfikiriz, görüş ayrılığımız yoktur. O da bu konuda elinden geleni yapacağını söyledi..." sözleriyle söz konusu ittifakı reddetmediklerini göstermiş oldu.

Zap ve Avaşin'e dönük saldırılar başlamadan önce KDP güçlerini adım adım gerilla bölgelerini kuşatacak bir şekilde konuşlandırdı. TC güçleri kuzeyde üslenim faaliyetlerini yoğunlaştırırken KDP güçleri güneyden Zini Werte'den başlattığı gerilla alanlarını kuşatma hamlelerini sürdürdü. Özellikle Metina alanı olmak üzere Heftanın ve Şêladizê hatlarına yoğun askeri yığınaklar yapmaya başladı. Bu yığınakların KDP'li değil Irak ordusu bünyesinde kurulmuş olan sınır koruma birlikleri olduğu ileri sürülse de bunların Barzanilere bağlı Zerevani güçleri olduğu ortaya çıktı. Buna paralel Behdinan başta olmak üzere HPG gerillalarının stratejik geçiş noktalarına Türk tipi karakollar inşa edilmeye başlandı. Bu süreçte TC ile doğrudan yapılan istihbarat paylaşımları sonucu onlarca bombardımanın gerçekleşmesine ön ayak olundu. KDP basını ve kalemlerini "PKK Kürdistan bölgesinin varlığına tehdit" söylemlerini yoğun bir biçimde işledi. KDP'nin son saldırılar öncesinde aldığı pozisyon ve söylemleri "Güney Savaşları" süreci ile çok fazla paralellik taşıyor. '90'lardaki savaş öncesinde de KDP ve YNK'nin başını çektiği Kürdistan Cephe, PKK'nin Irak Kürdistanı'ndaki varlığını tehdit olarak görüyor, TC'nin bombardımanları sonucu katledilen

yüzlerce Başûrlu Kürdün ölümünü görmezden geliyordu.

Bu noktada öne çıkarılması gereken nokta, esas olarak bölgede demokratik ve halkçı karakterli başka bir gücün olmasının KDP'nin sınıf çıkarlarıyla örtüşmediği gerçeğidir. Sömürü, yolsuzluk ve talana dayalı feodal egemenliği eleştiren, bu tür bir egemenliğe karşı çıkan her güç bu düzen için tehdit. Dolayısıyla KDP de bu tehdi görmüş ve ona göre bir pozisyon almıştır. Bu aşamada KDP, başka ülkenin aynı karaktere sahip egemen sınıfları ile ittifak kurmakta bir beis görmemektedir. Tarih bu ittifakları

ortaya çıkmasıyla tuzla buz oldu. The American Prospect, Irak Kürdistan Yönetimi Başkanı Neçirvan Barzani ve Başbakanı Mesrur Barzani'nin başında yer aldığı Barzani ailesinin yüzlerce milyon dolarlık "gizli serveti"nin belgelerini geçtiğimiz günlerde yayımladı. Bu belgelerde Barzani ailesinin ABD ve Dubai'deki yaklaşık 300 milyon dolarlık gayrimenkullerinin paravan emlak şirketleri ve hukuk büroları üzerinden nasıl "görünmez" kılınp hukuki dokunulmazlık kazandıkları ortaya çıkmış oldu.

Bu gelişmeler bir kez daha Irak Kürdistanı yönetiminin sınıfsal gerçekliğini ve bu gerçekliğin şekillendirdiği ittifakları kavramak bakımından önemliydi. Bu noktadan hareketle Barzanilerin ve diğer Başûrlu egemen sınıf temsilcilerinin TC gibi bölgesel gerici güçlerle kurdukları ilişkilerin sınıf karakterleri bakımından ihanet olmadığını; ama sınıf çıkarlarına uygun bir "ulusal ihanet" olduğunu görürüz. Bu bağlamda KDP'nin kendi niteliğine ihanet etmediğini, varlığıyla zaten ulusa ihanet ettiğini söyleyebiliriz. KDP, 2017 bağımsızlık referandumunda olduğu gibi Kürt halkının ulusal bağımsızlık özlemini dahi kendi bağımsız pazarını oluşturmak için değil, bağımlı bir ekonominin çanak yalayıcısı olmak için ve enerji kaynaklarından çanak yalayıcısı olarak faydalanmak adına kullanmaktan geri durmadı. Bu da onun "Kürt davası"ni kendi feodal egemenliğini güçlendirme temelinde ele aldığını net olarak gösterdi.

Her açıklamalarında "Kürdistanlık", "Kürdistan davası" söylemlerini dilendiren, Kürtlerin ulusal birliği için mücadele yürüttüklerini söyleyen KDP'nin Kürdistan'ın birçok parçasında mücadele yürüten bir güç olarak PKK'nin karşısında TC'nin yanında yer alması ulusal bakımından bir iş birliği ve ihanetçi çizgide olduğunu göstermektedir.

TC'nin KDP iş birliği ile Zap ve Avaşin'e dönük 17 Nisan'da başlattığı saldırılar aralıksız sürerken gerillanın direnişi ve mücadelesi tüm iş birliği ve ihanetçi hesapları boşa düşürecek bir görkemle sürüyor. Bu direnişe karşı Kürt halkının Rojava, Başûr ve Bakur'da KDP ve TC ittifakını teşhir eden protestoları da direnişe güç vermiştir. Halkın meşru isyanı ve direnişi TC ve Başûr egemenlerinin heveslerini boşa düşürecek bir öze sahiptir. Bu öz yine üzerinden yükseleceğimiz zemin. Bimre îhanet, bi jî berxwedan!

"DEVİRİM İÇİN KAYPAKKAYA ÇİZGİSİNDE ISRARLI VE KARARLIYIZ!"

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 49. yılı nedeniyle açıklama yapan TKP/ML MK-SB (Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist Merkez Komite-Siyasi Büro) "Devrim İçin Kaypakkaya Çizgisinde İsrarlı ve Kararlıyız" dedi. Açıklamanın tamamı şu şekilde:

"Türk, Kürt Uluslarından ve Çeşitli Milliyetlerden Halkımız;

"Partimizin kuruluşunun 50. kurucu ve kuramcı komünist önderimiz İbrahim Kaypakkaya yoldaşı faşizmin işkenceleri sonucu katletmesinin 49. yılındayız.

"Önderimiz İbrahim Kaypakkaya, 1960'ların ikinci yarısından, lise yıllarından, itibaren yükselen devrimci mücadelenin bir parçası oldu. Marksist düşüncelerini siyasal mücadelenin içinde sürekli şekilde sınavan, derinleştiren ve güçlendiren bir çizgi izledi.

"Dönemin olanakları ve şartlarında hem öğrenci gençliğin hak ve özgürlük mücadelesi hem de siyasal mücadele içinde en ileri örgütlenmelerde safını belirledi. Tüm düşünceleri ve fikirlerini bu örgütlü çalışma içinde sınavı, yadsıdı, geliştirdi ve güçlendirdi.

"İbrahim yoldaş, ülkedeki ve tüm dünyadaki gelişmeleri Marksist teorinin ışığında yorumladı, inceledi ve sonuçlar çıkardı. Devrimci pratiğe devrimci teorinin yön vermesi onun temel karakteristiğidir. Bulunduğu örgütlenmeler içinde bu eksenle teorik ve politik sorgulayıcılık ve daha ileri olanı arama tavrı, onu ideolojik mücadelede güçlü kılmıştır. Bu ilerleme ve gelişmesinin motoru, ideolojik mücadeleyi hangi sınıfın çıkarına göre şekillendirmesi gerektiğinin daha güçlü kavranmasına doğru onu yöneltmiştir.

"Kaypakkaya yoldaş, TİP'ten koparken güçlü bir reformizm eleştirisi ile devrimci çizgiyi güçlendirmeyi; 50 yıllık suskunluğun sorumlusu TKP'yi yadsırken keskin bir revizyonizm eleştirisiyle Marksist-Leninist temel oluşturmayı; maceracı sol çizgiyle arasına mesafe koyarken devrimci teorinin önemini vurgulamayı; Şafakçılardan

ayrışırken Komünist çizginin ve Komünist partisinin gerekliliğini kavramayı içeren bir kopuş, bilinçlenme ve ilerleme içinde olmuştur.

"Sınıf mücadelesinde sorunları, gelişmeleri sınıfların çıkarlarına göre değerlendiren ve proletaryanın ve halkın kurtuluşunu gözetten bir tutumu adım adım inşa etmiştir.

"Önder yoldaş Partimizi bu kopuş, gelişme ve ilerleme hattıyla örgütlemiştir.

"Halkımız, Yoldaşlar;

"İbrahim yoldaş, Başkan Mao önderliğinde Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin sınıf mücadelesinde yepyeni bir cüret ve bakış açısı yaratan, değiştiren-dönüştüren ve ufuk açan tutumunu kuşanmıştır. Enternasyonal proletaryanın bu deneyimi onun tüm toplumsal, siyasal, ideolojik sorunlara daha bilimsel ve cüretli bakmasını sağlamıştır. İşçi sınıfının, köylülerin, öğrencilerin, ezilen ulus ve milliyetle-

rin ve halk yığınlarının sınıf mücadelesindeki hem güncel hem de tarihsel deneyimlerini Marksist-Leninist dünya görüşüne Mao Zedung yoldaşın katkılarıyla yeni bir evreye sıçradığını kavrayan bir ideolojik tutum ve bilinçle ele almıştır.

"Bu tutum, Kürt Ulusal Sorunu ve Kemalizm meselesinde net ve doğru bir

ratik Devrim sürecinde baş çelişki, temel çelişki ve belli başlı çelişmeleri belirlemiştir. Devrimci sınıfları ve katmanları, düşman sınıfları ve siyasal niteliklerini belirgin hale getirmiştir. Yoğun, titiz ve "ince" çalışmalarının ürünü ise Partimiz TKP/ML olmuştur.

"Tüm bunları henüz 24 yaşına girmeden tamamlayan bir Komünist önderden bahsediyoruz. Tarihsel, sosyal ve iktisadi koşulların devrim dalgasını yükselttiği koşullarda hiç kuşkusuz devrimci ve komünist önderler şekillenip bir kutup yıldızı gibi ortaya çıkarlar. Tarihin omuzlarına yükledikleri sorumluluğu alarak, bu bilinçle yaşayarak ve şekillenerek ancak böylesi bir kimlik edinirler. İbrahim yoldaş, halkın çıkarlarına olan bağlılığı, inancı, kararlılığı ve bunun gerektirdiği teorik ve politik gelişimi, örgütsel duruşu, yaşam tarzını yüklenerek tarihsel sorumluluğunu oynamayı başarmıştır. O, düşmanın eline geçtiğinde ise yaklaşık üç buçuk aylık işkence sürecinde de bu sorumluluğu en ileri noktaya taşımış, işkencede düşmanın karşısında devrimci-komünist duruşun nasıl olması gerektiğini "ser verip sır vermeyerek" göstermiştir. Son nefesine kadar komünizm bilinci ve bu davaya bağlılık, düşman bilinci oluşturma, proletaryanın sınıf çıkarlarını örgütleme tutumunu sürdürmüştür.

"Yoldaşlar,

"İbrahim yoldaş, tüm bu özellikleriyle kuşkusuz istisna bir yere sahiptir.

"O, proletaryanın önderliği ve tarihin en devrimci sınıfı olma niteliğini kavrayarak mücadeleye biçim vermiştir. Proletaryanın komünizme doğru tarihsel yürüyüşünün ülke topraklarında ete kemiğe bürünmesi, bunun tarihsel bilincinin oluşması için mücadelelerden dersler çıkarmış, fikirlerini sınamış, deneyimlerini gözden geçirmiş, yoğunlaşmasını buna odaklamıştır. Bu onun sınıfsal duruşudur ve ayırt edicidir.

"O, halka sonsuz bir güven, kitlelerin gerçek kahramanlar olduğuna tam bir inançla Halk Savaşını başlatmıştır. 'Halkın ordusu yoksa hiçbir şey yoktur' yaklaşımına sadık kalarak parti önderliğinde gerilla savaşına başla-

yaklaşımını sorunun özünü keşfetmesini sağlamıştır. Yine ülke devrimine önderlik edecek olan Komünist Partisi'nin hangi ilkeler üzerinde, hangi çizgiyle örgütlenmesi gerektiğini belirgin hatlarla teorileştirmiştir. Marksist-Leninist-Maoist teorinin, toplum ve tarih bilimi ve de bir eylem kılavuzu olduğunu tüm teorik çalışmaları ve ideolojik yaklaşımıyla en üst düzeyde kavradığını göstermiştir. Devrimimizin Yolu olan Halk Savaşı'nın ülkemiz koşullarında neden ve nasıl geçerli olduğunu, ana ilkeleriyle yön tayin edici şekilde belirlemiştir. Ülke devriminin niteliği olan Yeni Demok-

miş ve Halkın Ordusu'nu örgütlemeye odaklanmıştır.

"O, halkın çıkarlarının gerçekleşmesini devrime sıkı şekilde bağlamış, onu gerçekleştirmek için konumlanmış, iktidarı zapt etmek üzere düşmana yönelmiş ve bundan asla taviz vermeyecek bir Partiyle bu hedeflerinin olanağı olacağına bilincini kuşanmıştır.

"O, Halkın mücadelesinin iyileştirmelerle, düzeltmelerle, iktidarsız mücadele için gevemelerle oylanmaması gerektiğini, kitlelerin mücadelesinin ancak parti önderliğiyle birleştiğinde mücadelenin gerçek kurtuluşa yöneleceğinin en ileri kavrayışına sahiptir.

"O, orta sınıf devrimciliği ve onun

tüm liberal tutumlarını yadsıdığı gibi maceracı küçük burjuva radikalizmine karşı da proletaryanın çıkarlarını belirginleştirerek ayrışmayı başarmıştır.

"O, sorunları ele alış, sosyal ve siyasal çelişkileri inceleme yöntemi ile Marksizm-Leninizm-Maoizm'in bir eylem kılavuzu olduğunu, bir dogma olmadığını kavrayan çok iyi bir öğrenci olduğu gibi bunu ardıllarına öğretti bir komünisttir.

"O, henüz 24 yaşında düşmanın zindanlarında partisini örgütlerken ve geleceğe bakarken ölümü kucaklama iradesini yoldaşlarına, halkına sonsuz bir güven duygusu içinde yapmıştır. Örgütlediği partisini devamcılara

emanet etmiştir. Yenilgilerden yılmayacak, olumsuzluklara boyun eğmeyecek, zaafına teslim olmayacak, her türlü oportünist ve revizyonist sapmalara karşı komünist yürüyüşüne mola vermeyecek bir temel oluşturmuştur.

"O, oluşturduğu teori ve kuramlarla, örgütlediği parti ile Yeni Demokratik Devrim, sosyalizm ve komünizm mücadelemizde hala önderdir.

"Tam 50 yıldır yenilgilerden korkmayan, gerilemeler ve sapmalara karşı taviz vermeyen, Halk Savaşı çizgisinin sürdürülmesinde ısrar eden Partimiz, onun izine basarak ilerlemeye devam ediyor. Başardıkları ve başaramadıklarını bilerek ve daha ileriye

doğru adım atma iradesinden taviz vermeyerek İbrahim yoldaşın izinden yürüyoruz. Ancak 50 yıldır onun oluşturduğu idealler ve temel üzerinden can bedeli mücadelemizde sürekliliği sağladık. Üç genel sekreter, onlarca kadro ve yüzlerce militanımız devrim ve komünizm yolunda yapı taşı oldular. Canlarını ve kanlarını, "komünizm bitti, ideolojiler öldü" diye bağırarak emperyalist-kapitalist sistemin ve her türlü gericiğin kuşatması altında devrim ve komünizm için verdiler.

"İbrahim yoldaşın, tüm lekelerinden arındırarak dalgalandırdığı o kıvılcık bayrak, tam 50 yıldır önderimizden partimize emanet edilen irade ile dalgalandırılıyor. Zafere kadar dalgalanacak."

YKP (m-l) Proletarya Partisi'nin 50. yılını kutladı

HABER MERKEZİ- Yunanistan Komünist Partisi (marksist-leninist) yaptığı açıklama ile Proletarya Partisi'nin 50. yılını selamladı. Açıklamanın bir kısmı şu şekilde:

"TKP/ML, Eylül 1920'de Mustafa Suphi önderliğinde kurulan TKP'nin revizyonist dönüşümünden yaklaşık 50 yıl sonra 1972 yılında Türkiye İşçi Köylü Partisi'nden ayrılan İbrahim Kaypak-kaya ve yoldaşları tarafından kuruldu.

24 Nisan 1972'de Kaypak-kaya, Marksizm-Leninizm ilkeleri üzerinde Türkiye Komünist Partisi'ni kurmanın tarihi adımını attı. 1972 yılının başında revizyonizmden koptu.

TKP/ML, kuruluşunun üzerinden geçen 50 yıl sonra da Halk Savaşı ve halk kitlelerine kurtuluş ve halk iktidarını fethetme yolunda önderlik etme mücadelesini sürdürüyor. TKP/ML'li yoldaşlar sınıf mücadelesinin vahşi sularında yüzüyor, rejime karşı mücadelede can veriyor, tutuklanıyor, halk savaşını dağlarda sürdürüyor ve yüzlerce komünist, kurtuluş için silah elde ölümsüzlüğe gitmekte tereddüt etmiyor.

"Komünist hareketin uluslararası düzeyde yenilgiye uğramasına rağmen, TKP/ML komünist yönelimden vazgeçmedi. Revizyonistlerin, reformistlerin ve tasfiyecilerin parti içinden veya dışından gelecek tüm saldırılarına karşı uluslararası proletaryanın

bayrağını savundu ve daha yukarılara çekti. TKP/ML, halkla birlikte ve halk için, devrim için, işçi sınıfının ve halkın anayasası için mücadele eden güçlü örgütlere sahip partinin, onun için mücadele eden bir güç olduğunun tanınmasının ne kadar önemli ve gerekli olduğunu göstermiştir.

"İbrahim Kaypak-kaya, partinin kuruluşunu ilan edip örgütledikten sonra kesintisiz Halk Savaşı'nı başlattı ve halk kitlelerinin kurtuluşu için güç kazanma yolunda önderlik etmeye başladı. Bu temelde Kürt sorunu gibi Kemalizm'in temel siyasi ve toplumsal sorunlarını incelemiş, parti programını ve temel ilkelerini, devrimci savaş ve Halk Savaşının ilkelerini ortaya koymuştur.

"Bugün Rusya'nın Ukrayna'yı işgali, işçiler ve halklar için kapitalist-emperyalist sistemin çıkmazlarını gözler önüne seriyor. ABD, dünya hakimiyeti yolundaki engelleri aşmak, stratejik rakiplerini (Rusya-Çin) ortadan kaldırmak, aynı zamanda Fransa ve Almanya gibi 'müttefikler'in yarattığı sorunları da ortadan kaldırmak istiyor. Kendi şartlarını dayatmak isteyen ABD-Rus karşıtlığı ile Çin'in dünya sahnesinde yükselen emperyalist 'istilası' arasında ikiye bölünmüş durumdadırlar. Ancak, ABD ve NATO'nun kuşatma baskısı altında başarılarını kontrol etmek, 'arka bahçesi' Balkanlar, Ortadoğu ve Afrika'da kendi etki alanlarını oluşturma çaba-

larını sürdürmek için silahlara ihtiyaç duyan Rus emperyalizminin yolu da budur.

"Bütün bu gelişmelerle karşı karşıya kalan, acımasız sömürü, kitlesel yoksullaşma ve giderek daha fazla sertleşen baskı altında yaşayan halklar, 'farklı bir dünya'ya ihtiyaç duyuyor. İşçiler ve halklar kendi dünyalarını, sosyalist bir dünyayı hak ediyor!

"Mücadeleye katılmak, kendi sınıf çıkarlarına göre mücadele organları oluşturmak, bir uzlaşma ya da seçim sonucu yanılmasına değil, sistemin güçleriyle yüzleşmeye götüren yollara girmek gerekir. Bu çıkış yolu giderek daha acil bir biçimde yaşama geçirilmelidir ve bunu yapmaya çağırıyoruz.

"Bu ayaklanmalar, halkların yaşamı, iş hakları, sosyal haklar için kesinlikle gerekli olan savaş karşıtı ve anti-emperyalist mücadelenin ön saflarında kendini göstermelidir. Ancak, halkların savaş karşıtı, anti-emperyalist mücadelesinin oluşumu, işçi sınıfının ve halk güçlerinin devrimci gelişiminden ayrılamaz.

"Bu kendiliğinden olmayacak; sınıf mücadelesi çok keskin ve şiddetlidir; halka ve işçi sınıfına yönelik negatif korelasyon tarafından belirlenir. Gerçekli olan ise, çağımızın talep ettiği komünist hareketin, mevcut bağının zorladığı boyun eğmeye karşı, kitle

mücadelesi ve kitle hareketi ile diyalektik ilişki içinde kurulmasıdır. Komünist hareketin ve önde gelen devrimci güçlerin anayasası için verilecek mücadele günümüzün gündem maddesidir. Ukrayna'da yaşananlardan kaynaklı emperyalist bir savaş olasılığını yakınlaştıran kritik gelişmeler, savaş karşıtı anti-emperyalist mücadeleyi ve halklar arasında dostluk, dayanışma, anlayış ve işbirliğine dayalı Halkın Mücadele Cephesini oluşturmayı bir görev olarak ön plana çıkardı.

"Emperyalizm, savaşa ve faşizme karşı savaş cephesi, mevcut olumsuz durumu değiştirecek, Enternasyonalist dayanışmayı ifade eden ve acı çeken Ukrayna halkı ve tüm bölge halklarıyla kardeşlik ve dostluğun temelini oluşturan mücadele hedefleriyle oluşturulmuş tek gerçek perspektiftir. YKP (m-l) ve TKP/ML, emperyalist katillere ve onların yerel uşaklarına karşı, halklar arası dostluk, dayanışma, anlayış ve işbirliğine dayalı birleşik bir halk mücadele cephesi kurmak amacıyla anti-emperyalizmde ısrar edecektir.

"Emperyalizme ve faşizme karşı cephe! Ukrayna'daki savaş krizindeki gelişmeler ve bu gelişmelerin ışığında Balkanlar ve Doğu Akdeniz'de emperyalistler ve onların uşaklarının yeniden alevlendirdiği gerilim ve bölünmelere, gerici Yunan-Türk düşmanlığına karşı ise ortak mücadele!"

SRI LANKA'DA EGEMEN SINIFLARIN HALKIN DİRENİŞİ İLE SARSILAN İKTİDARLARI

Son yıllarda derinleşerek ilerleyen krizler, dünyanın dört bir yanında halkların üzerine sömürü ve baskı dalgası olarak yansımaya devam ediyor. 2008 krizinin etkilerinin henüz aşılamadığı bir ortamda pandeminin patlak vermesi yeni krizlere kapı aralamıştır. Birçok sektörde üretim sınırlanmak durumunda kalınmış, bu durumdan kaynaklanan arz ve tedarik şoku ise başkaca krizler doğurmuş, istihdam sorunu büyümüş, işsizler ordusu genişleme eğiliminde kalmıştır. Bu krizler emperyalist çelişkilerin derinleşmesine hizmet etmiş, halihazırda derinleşen emperyalist çelişkiler de yeni krizlere kapı aralamaktadır.

Giderek daha kalın zincirlerle dünya halklarını saran kriz sarmalı, temel ihtiyaçların karşılanmasında dahi geniş halk yığınlarının daha fazla zorlanmasına ve bununla birlikte bu ihtiyaçlarını karşılayabilmelerinin hiçbir garantisinin kalmadığı koşullara yol açmıştır. Dünyanın hemen her köşesinde ağırlaşan yaşam şartları kendisini yoğun bir biçimde hissettirmekte ve mevcut veriler ışığında bu koşulların ağırlaşarak ilerleyeceğine ve krizlerin derinleşerek süreceğine dikkat çekmek gerekmektedir.

Derinleşen krizlerin faturası egemen sınıflar tarafından, emekçilere ödetilmeye çalışılmaktadır. Girilen kriz süreçleri her ne kadar egemen sınıfların kendini sistemini ve paza-

rını yeniden dizayn etme süreçleri olsa da, bu süreçlerin getirdiği ağır tahribatların bedeli ise daha fazla sömürü ve baskı koşulları olarak halklara yansımaktadır. Bu etkilerin en ağır hissedildiği alanlar ise emperyalizme bağımlı ülkeler olmaktadır. Emperyalistlerin kriz süreçlerinde geçirdikleri en hafif sarsıntılar dahi, yörüngelerine sabitledikleri ve kendilerine bağımlı kıldıkları ülkelerde devasa depremler olarak karşılık bulmaktadır. İçerisinde olduğumuz süreçte bu durumun net bir biçimde görüldüğü bir dönemdir. Dünya genelinde enflasyon rakamları yükseliş seyrinde ve satın alma gücü erimekte iken, bazı ülkelerde nerede ise hiper enflasyon seviyelerine ulaşılmış, büyük ekonomik çöküşler için gün sayılmaya başlanmıştır. Bu çöküntülerin cereyan ettiği ülkelerden birisi de Asya ülkesi olan Sri Lanka'dır.

SRI LANKA'YI "İFLASA" GÖTÜREN SÜREÇ

Eski bir İngiliz sömürgeci olan Sri Lanka, 1948 yılında bağımsızlığını ilan etmiştir. 22 milyon nüfusa sahip olmakla birlikte, en yoğun nüfus Sinhalese kökenli olsa da, Tamil kökenliler de yoğun bir nüfusa sahiptir. Tamiller ayrılma talebi ile 1980'li yıllardan itibaren Sri Lanka devletine karşı silahlı mücadeleye başlamış, 2009 yılı itibari ile etkinlikleri azalmıştır. İhracatının ana gövdesini seylan çayı, kauçuk gibi emtialar oluştururken, ülkenin en büyük gelir kaynaklarından diğerleri de turizm

ve sanayi olmaktadır. 2011 yılına kadar tüm gelişim grafiklerinde olumlu bir seyrinde ilerleyen ülke, Güney Asya'nın en önemli ekonomilerinden biri olarak gösterilmekteydi. Ancak özellikle 2005-2011 yılları arasında ekonomik göstergelerde yakalanan yukarı yönlü ivme, 2016 yılına gelindiğinde başka bir tabloya dönüşmüştü.

Artan dış borçların ödenmesinde zorluklar 2016 yılı ile birlikte açığa çıkmış, bununla paralel bir şekilde artırılamayan ve hatta gittikçe eriyen döviz rezervi ise bağımlı bir ülke olan Sri Lanka'nın kendisini emperyalizme daha fazla açmasına sebep olmuştu. Bağımlı ülkelerde sıklıkla yaşanan döviz krizi yani ödemelerde yaşanan dengesizlikler bu tarihte Sri Lanka'yı vurmuş ve IMF tarafından müdahaleye açık hale gelmek durumunda olunmuştur. IMF tarafından 2016 yılında 1.5 milyar dolarlık bir kurtarma kredisi onaylandı, ancak o tarihten itibaren çokça tartışıldığı gibi IMF "yardımı" ülkenin kaynaklarının emperyalistlere peşkeş çekilmesi ve ülkenin uzun vadede daha fazla borçlandırılması anlamına gelmekteydi. Geline süreç ise bu durumun ispatı oldu. Kısa vadeli IMF yardımları pansuman olarak değerlendirilse de dış borç giderek arttı, ekonomi değil istikrar, iflasın dibine doğru ilerlemeye devam etti. 2020 sonrasında ise dünya üzerinde gelişen geniş çaplı krizler, Sri Lanka'nın

stresli ekonomisinin dibe vurmasını da beraberinde getirdi. Döviz krizi borçların ve faizlerinin birikmesine, tedarik sorunlarına ve hiper enflasyona yol açtı. Bu süreçte bir başka emperyalist güç olan Çin ise Sri Lanka'nın bu durumunu fırsat bilerek kendi emperyalist çıkarlarına uygun bir pozisyon olarak "kredi" teklifinde bulunmuştur. Verilecek kredinin ön şartları arasında en dikkat çeken ise Sri Lanka liman işletmelerinin bir kısmının Çin'e devredilmesidir. Dünya tedarik zincirinin ve lojistiğin deniz ulaşımı ayağını kontrol altında tutan Çin, bu biçimde bu alandaki hakimiyetini geliştirme uğraşındadır. Aynı zamanda "burnunun dibi" olarak adlandırılacak bir coğrafyada bulunan Sri Lanka üzerinden diğer emperyalistlerle çekişmesini sürdürme ve yapabildiği oranda etkilerini kırmaya çalışmaktadır.

HALK EGEMENLERİN KRİZİNİ DERİNLEŞTİRİYOR, İKTİDARLARI ÇATIRDATIYOR

Artan fiyatlar ve düşen yaşam kalitesi, Sri Lanka halkının devlete karşı hareketlenmesine olanak verdi. Uzun yıllar devletin yönetiminde bulunan Rajapaksa ailesi hükümetten çekilmek zorunda kaldı. Cumhurbaşkanı, başbakanlık ve çeşitli bakanlıkları elinde tutan bu aile, halk tarafından mevcut krizin sorumlusu görülerek hedef alınmış, birçok iktidar organından çekilmek durumunda bırakılmışlardır.

Temel gıda ve günlük yaşam malzemeleri, akaryakıt ve doğalgaza gelen yüksek zamlar, günün yarısını kapsayacak kadar uzun süreli elektrik kesintileri, sağlık malzemeleri stoklarının tükenmesi ve ilaç tedariginde yaşanan sorunlar Ocak ayı itibarıyla halkın sokakları doldurmasına ve sömürünün katmerleşmesinde sorumlu tuttıkları egemenleri hedef olarak mücadeleye başlamasına sebep oldu. Sri Lanka'da gerici egemen sınıflar ilk etaptan itibaren şiddetli saldırılar ile halkı püskürtmeye çalışmış, ancak başarılı olamamıştır. Devlet tarafından desteklenen sivil çeteler de dahil olmak üzere, direnişin başından bu yana direnişte olan halka karşı çeşitli saldırılar gerçekleşti. 31 Mart'ta eylemler yeni

bir evreye ulaştı ve Cumhurbaşkanı Gotabaya Rajapaksa'nın konutuna kadar ilerleyen kitle burada polis ile yoğun çatışmalar yaşadı. Bu çatışmalarda onlarca kişi yaralanırken başkent Kolombo'da sokağa çıkma yasağı ilan edildi.

GREVDEKİ İŞÇİLER: "KAYBEDECEK BİR ŞEYİMİZ KALMADI!"

Çatışmaların şiddetlenmesi ve eylemlerin kitleselleşerek devam etmesi üzerine çaresizliğe kapılan Sri Lanka egemen gerici sınıfları, çaresizliklerini gidermek için 1 Nisan tarihinde OHAL ilan etti. Klişeleşmiş söylemler ile sokağa çıkma yasağını gerekçelendirmeye ve halkın meşru mücadelesini itibarsızlaştırmaya çalışan hükümet üyeleri, halk hareketini "aşırılıkçıların" kışkırtması ve "terör eylemleri" olarak lanse ederek, meşru mücadeleyi gölgelemeye çalışmışlardır. Ancak bu söylemler kitlelerde karşılık bulmamış aksine şiddetle egemenlere yönelmeye devam etmişlerdir.

OHAL'in karşılık bulmadığını gören

ve baskıya rağmen kitleselleşmeye devam eden eylemler karşısında devlet, 5 Nisan'da OHAL'i sonlandırmıştır. Bir yandan ise herhangi bir şekilde kısa vadede bir düzelmeye vaat edemez durumda oluşları ve çaresizlikleri, eylemlere karşı yapabilecekleri hamleleri de sınırlamıştır. Bununla birlikte bu süreçte grevler örgütlenmiş, "iç çamaşırı" grevleri adı verilen bu eylemler, koşulların ne kadar ağırlaştığının bir göstergesi olmuştur. Bu grevlerde işçiler eylem alanlarına "iç çamaşırları" asarak, "elimizde bir tek bunlar kaldı" demiş ve mücadeleye devam edeceklerini haykırılmışlardır.

Ülke içerisinde çeşitli inanç ve milliyetlerin oluşu, Sri Lanka hükümetinin eskiden beri şovenizmi körükleyerek kitleleri daha kolay yönetilebilir hale getirmesine olanak sağlamıştır. Yakın zamana kadar ülke içerisinde çeşitli saldırılar gerçekleşmiş, Müslüman karşıtlığı yükseltilmiş ve Tamillere yönelik ayrımcı eylemler gerçekleştirilmiştir. Ancak Ocak itibari ile başlayan ey-

lemler, devlete karşı hangi milliyet-ten olursa olsun tüm halkın birlikte mücadele örgütlenmesini sağlamıştır. Ortak sınıfsal çıkarın bilincini daha fazla kuşanan Sri Lanka halkı, devletin şoven politikalarına da büyük bir darbe indirmiştir.

12 Nisan' a gelindiğinde Sri Lanka devleti "temerrüte düştüklerini" açıklamışlardır. Temerrüte düşmek, bir diğer deyişle devletin borçlarını hiçbir biçimde ödeyemeyecek duruma gelmesi demektir. Bu ilan ile birlikte Sri Lanka egemen sınıfları bir kez daha emperyalistlere yakarmaya girişmişlerdir. Devletin iflas etmesi anlamına gelen bu ilan ile birlikte kitleler eylemlerini de yoğunlaştırarak devam etmiştir. Aynı zamanda cumhurbaşkanının kardeşi olan Başbakan Mahinda Rajapaksa'nın konutunun etrafı sarılmış, başbakan helikopterle kaçmak zorunda kalmıştır. Başbakanın kaçması ile birlikte konutu yakılmış, birçok hükümet üyesine de eşzamanlı olarak benzer eylemler gerçekleştirilmiştir. Tüm bu süreç Başbakan ve

bakanların istifasına sebep olmuş, hükümet düşmüştür. Ancak eylemler devam etmektedir ve halkın mücadelesini engelleyemeyen gerici devlet yeniden OHAL ilan etmek zorunda kalmıştır.

Sri Lanka'da görüldüğü gibi, derinleşen krizler egemen sınıflar tarafından emekçi halkın sırtına yüklenmektedir. Ancak halkın direnişi karşısında nasıl çaresizleştikleri ve iktidarlarının ne kadar çabuk çatırdadığı da bir kez daha görülmektedir. İlerleyen süreçte bu durumun örneklerinin birçok coğrafyada daha fazla görülmesi de olasıdır. Bu süreçlerin gerçek çözümlere ulaştırılabilmesi, dünya halklarının bu kriz döngüsü ve ağır sömürü koşullarından kurtarılabilmesi için bu öfkenin devrimi örgütlenmesinin olanaklarının yaratılması ve önderlik ihtiyacının kavranması gerekmektedir. Halkın sınıf çıkarlarının temsilcisi ve örgütleyicisi olarak rolünü oynayacak bir önderlik ancak bu ağır koşullardan kurtuluşa olanak sağlayacaktır.

"Ekonomik çöküş sürecinde ilk düşen domino taşının Türkiye olması bekleniyordu"

HABER MERKEZİ- Güney Asya ülkelerinden Sri Lanka'da açlık, yoksulluk ve kötü yönetime karşı başlayan isyan Başbakan Mahinda Rajapaksa'yı istifaya etmeye zorlasa bile halkın öfkesi dinmiyor. Rajapaksa'nın istifasıyla sonuçlanan eylemler devam ederken İngiliz The Guardian gazetesinde Larry Elliott imzasıyla çıkan yazıda, "Gelişmiş ülkelerin ekonomik çöküş sürecinde ilk düşen domino taşının Sri Lanka yerine Türkiye olması bekleniyordu" denildi.

"Sri Lanka Küresel Borç Krizi Karşısında Düşen İlk Domino Taşı Oldu" başlıklı değerlendirme yazısında ülkede ekonomik kriz nedeniyle haftalardır süren protestoların ardından başbakan Rajapaksa'nın istifasının da halkın öfkesini dindiremediğine dikkat çekildi. Sri Lanka'nın ekonomik çöküşünü tamamladığı ve IMF ve Dünya Bankası'nın "kurtarma paketi hazırlama girişimlerinde bulunmalarına karşın ülkenin daha da kötüye gitmesinden" endişelendiği ifade edildi.

Dünya genelinde gelişmekte olan ülkelerin pandemi, borç yükü ve gıda

ve akaryakıt fiyat artışının yarattığı krizle mücadele ettiği belirtilen yazıda, bu ülkelerin sırayla ekonomik çöküşe sürüklendiği ifade edildi.

İLK DÜŞEN TÜRKİYE OLACAKTI

Birleşmiş Milletler (BM) Ticaret ve Kalkınma Konferansı (UNCTAD) verilerine göre, dünyada söz konusu krizlerin en az birinden etkilenen toplam 107 ülkenin olduğu kaydedilen yazıda, ekonomik çöküş sürecinde "ilk düşen domino taşı"nın Türkiye olmasının beklenmesine karşın, ilk

taşın Sri Lanka olduğu belirtildi. Yazıda, "Türkiye, yıllık yüzde 70 enflasyon oranına karşın hâlâ ayakta. Tehdit altında olan diğer ülkelerin aksine Türkiye kendi halkını besleyebiliyor" denildi.

nedeniyle devam eden protestolar sırasında 1 kişinin hayatını kaybettiği bildirildi.

İran İşçi Haber Ajansı'na (ILNA) konuşan Dezfül kentinin Milletvekili Ahmed Avayi, ülkenin güneybatısındaki Huzistan eyaletine bağlı Endimeşk kentindeki protestolarda 1 kişinin hayatını kaybettiğini açıkladı.

Son günlerde protestolara sahne olan Dezfül kentinde ise şu anda durumun sakin olduğunu aktaran Avayi, gösterilerde gözaltına alınanların sayısından ise haberdar olmadığını belirtti.

Öte yandan yerel kaynaklar, şu ana kadar Dezfül, Endimeşk ve Farsan kentlerindeki gösterilerde 3 kişinin hayatını kaybettiğini iddia ediyor.

İran'da hükümetin sübvansiyonları kaldırmasının ardından temel gıda ürünlerinde meydana gelen fiyat artışlarına tepki için Huzistan eyaletine bağlı Dezfül, Endimeşk ve İze kentlerinde çarşamba gecesi protestolar düzenlenmişti.

Yazıda, halihazırda borç krizi yaşayan gelişmekte olan ülkelerin, Ukrayna'daki savaşla birlikte krizi daha da derin hissetmeye başladığı belirtildi.

İRAN'DA DA YOKSULLUĞA KARŞI EYLEMLER SÜRÜYOR

İran'da artan gıda fiyatları ve bazı gıda maddelerinde yaşanan kıtlık

KAYBEDENLER KAYBEDECEK..

Künyemde onbeşbin ad okunuyor

Hem derin uçurumlardayım hem kör dehlizlerde

Her evin temel çukurundayım

Mezarım belirsiz

...

Bugün haftanın dördüncü

günü anne

Son perşembesi Eylül'ün Mayıs Meydanı'nda ilk çi

çeklerini açıyor bahar Ve başörtün

Ülkemin mavi kelekleri gibi

Dalga dalga uçuyor saçlarında

bugün haftanın dördüncü günü

ilk perşembesi Ekim'in

Mayıs Meydanı'nda yuvalarını

kuruyor kırlangıçlar

Ve senin yumruklaşan ellerin

Tipki sonsuz toprakları gibi ülkemin

Doğacak günü taşıyor avuçlarında...

Bu şiir Arjantin'in başkenti Buenos Aires'te devlet başkanının ofisinin baktığı Plaza del Mayo (Mayıs Meydanı)'da her Perşembe saat 17:17'de kayıp evlatlarının resimlerini taşıyarak sessizce yürüyen Perşembe annelerine ithafen yazılmıştır.

Her canlı doğar büyür ve ölür, doğanın bu kuralı insanlar tarafından doğduğu günden itibaren kabullenilen bir gerçekliktir. Belirli bir zamanda olan doğuma karşılık belirsiz bir zamanda olan ölüme karşı insanoğlunun amacı ölümle yaşam arasındaki zamanı anlamlandırma çabası olarak yansır... Bütün güzellikler yaşamı anlamlı kılma çabasının bir sonucu değil midir? Üzerinde yaşadığı dünyanın adaletsizliğini, eşitsizliğini kabullenmek istemeyen ve alternatifini yaratmak, daha güzel bir dünya kurmak isteyenler için varolan sistemden gelecek olan her türlü saldırı da bir o kadar kaçınılmazdır. Ancak güzellikleri yaşamayı hedef almış olanlar bu uğurdaki acıları da göze almıştır. Ölmek, geride kalanlarda yaşamaktır artık ve bu da ödenecek bedellerden biridir, karanlığa karşı ışığın savaşımında. İnsanoğlu her vedalaşmada bunun bir son olabileceğini düşünür karşısındakıyla, ama ne ki yaşam durdurulamaz ve doğanın kurallarına uygun bir şekilde akar gider... Ölüm, tüm acısına rağmen

men kabullenilebilirdir/öyle olmak zorundadır. Ancak düşünün ki, bir sabah evden uğurladığınız arkasından el salladığınız eşiniz, çocuğunuz, babanız ya da anneniz, arkadaşınız, yoldaşınız, ya da herhangi bir yakınınız bir daha geri dönmeyebilir, üstelik ardında tek bir iz bırakmadan... Suratınıza kapanan kapılar, ifadesiz yüzler ve "yok" demekten başka bir sözcük çıkmayan ağızlar... kafanızdan geçen milyonlarca tahmin ve umutla beklenen günler umutsuzca bir çırpınışa dönüşebilir. Öyle bir noktaya gelirsiniz ki, artık öldüğünü bilmek, başında ağlayabileceğiniz bir mezar istemektir yaptığınız... Kayıp yakınları ile konuşanlar onların çektiği acıyı

anlamaya çalışabilir ancak ama yaşayanlar için durum tam anlamıyla bir işkencedir... Oysa ki, bilirsiniz bir yandan "yok" diyenler tarafından yok edilmeye çalışıldığını ama aslında bunun asla başarılamayacağını, gidenin arkadakilerde yaşadığını bilirsiniz, bilirsiniz ve bıraktığı yerden siz devam ettirirsiniz...

Muhafiz kimlikleri ve siyasi düşünceleri nedeniyle kaybedilenler 17-31 Mayıs Uluslararası Gözaltında Kayıplar Haftası kapsamında bir kere daha anılacak. Ve evlatlarını bekleyen anneler, kocalarını bekleyen kadınlar, babalarını bekleyen çocuklar "Katilleri istiyoruz" diyecek.

Türkiye, "Gözaltında kayıp" olgusu ile ilk defa 1925'te Salih Bozışık'ın kaybedilmesi ile tanıştı. Yıllar geçtikçe kayıp kelimesinin ardına takılan isimler çoğaldı. Sadece son 12 yılda bu rakam bini aştı. Ve evlatlarını bekleyen annelerin, kocalarını bekleyen kadınların, babalarını bekleyen çocukların sayısı da. Şöyle bir gerçek vardı ki, sistem bu "kaybetme" politikasını her dönem uyguladı bu, sistem karşıtı mücadelenin yükselmesine bağlı olarak

kimi dönemler arttı, kimi dönemler azaldı ama bu politika varlığını hep devam ettirdi.

200 HAFTA EYLEM

Yaşanan kayıplara ilk örgütlü karşı çıkış 19 Mayıs 1995 yılında Hasan Ocak ve 22 Mayıs 1995 yılında Rıdvan Karakoç'un cesetlerinin bulunması ile başladı. Kitle örgütleri ve kayıp yakınları harekete geçtiler. Bu amaçla eşlerinin, çocuklarının, babalarının katillerinin bulunması isteyen kadınlar, 27 Mayıs 1995 yılından itibaren her cumartesi Galatasaray Lisesi önünde eylem yapmaya başladılar.

Cumartesi Anneleri 200 hafta bo-

duran devlet kayıpların faillerini bulmak için hiçbir şey yapmadı ve suskunluğunu sürdürdü. Bu süre zarfında çıkarılan bütün yasaların ardından ise "Demokratikleşiyoruz", "fiiffaşıyoruz", "Gizli saklı hiçbir şey kalmayacak" sözleri söylendi durdu. Tıpkı Susurluk kazasının ardından söylenen "Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" sözü gibi.

Evlatlarını isteyen anneler, eşlerini isteyen kadınlar, anne ve babalarını isteyen çocukların ise susmaya niyeti yok. 17-31 Mayıs tarihleri arasında meydana çıkacaklar ve soruların cevaplarını isteyecekler.

KAYIPLAR HAFTASI NEDİR?

Türkiye'deki kayıp yakınları 17, 18 ve 19 Mayıs tarihleri arasında İstanbul'da 1. Uluslararası Gözaltında Kayıp Kurultayı yaptılar. Kurultaya, dünyanın çeşitli ülkelerinden yüzlerce kayıp yakını, insan hakları savunucusu ve kitle örgütü temsilcileri katıldı.

Kurultay'da Hasan Ocak'ın cenazesinin bulunduğu gün olan 17 Mayıs, 31 Mayıs tarihiyle birleştirilerek Uluslararası Gözaltında Kayıplar Haftası olarak anılması kararlaştırıldı. Kayıp yakınlarına karşı devletin tutumu aymazlıkla pişkinlik arasında gidip geldi. 20 Temmuz 1992'de gözaltına alınan ve kaybedilen Hasan Gülünay'ı Erol Çam adlı şahıs gözaltında gördüğünü söylemesine rağmen tüm çabalara rağmen devletin verdiği tek cevap "böyle bir şahıs gözaltına alınmamıştır" demek olmuştur. İrfan Bilgin de kardeşi Kenan Bilgin'in bulunması için insan haklarından sorumlu Devlet Bakanı'na gittiklerinde kendilerine, "Yapacağım bir şey yok. İşkenceye dayanamayıp ölmüştür. Polis de bir köşeye atmıştır." dediğini söylemiştir.

Devletin kayıplarla yaratmak istediği korku iklimi, özgür bir dünyanın yaratılmasını engelleme amacı taşıyordu, dolayısıyla yok edilmek istenen geleceğimizdi, özgür bir yaşam yaratmak için öne çıkanlardı. Oysa gidenin yerini yenisi alır ve kalanlarda yaşar gidenler... Katledenlerin bilmek istemediği buydu, bu gerçek onlara Cumartesi Anneleri tarafından gösterildi defalarca, halen daha her kayıplar haftasında, onun da ötesinde ısrarla atılan her adımda onların kaybedilemediği gerçeği bir kez daha haykırılıyor egemenlere...

yunca ellerinde fotoğraflar, "Katilleri istiyoruz" yazılı dövizlerle eylem yaptılar. İstanbul'da başlayan bu eylem bütün Türkiye'ye yayıldı. Kayıpların akibetinin açıklanması ve sorumluların yargılanması için yapılan eylemlere katılım arttıkça yetkililerin öfkesi de arttı.

Ve yetkililer Cumartesi Anneleri'nin 15 Ağustos 1998'deki 170. buluşmasından başlayarak 30 hafta boyunca Galatasaray toplantılarını engellemek için sürekli gözaltı, dayak ve biber gazı kullandı. Saldırıların artması üzerine Cumartesi Anneleri 13 Mart 1999'da Cumartesi buluşmalarına ara verdiklerini açıklamak üzere "Dünya Kayıplar Ormanı"nda bir araya geldiler. Ama saldırılar burada da bitmedi. Polis, "oğlum" burada diye ağacı okşayan anayı, çiçek veren eşi tutukladı, gözaltına aldı, dövdü.

Hasan Ocak'ın cesedinin bulunmasından sonra Adli Tıp Kurumu'nu ziyaret eden dönemin Devlet Bakanı Algan Hacaloğlu 297 ölümden 7 tanesinin normal dışı olduğunu görünce "Susma hakkımı kullanıyorum" dedi. Sekiz yıl önce söylenen bu sözün arkasında

"Büyük dost, usta öğretmen, altın-çağa uzanan yolda kavgamızda her an yanışımızda bilinç, azim ve yol gösterici olarak durmaktadır. O, 12 Eylül faşizminin en dorukta olduğu günlerde karanlıklara ışık olan, yüreğimizi ferahlatan, toparlanmamızı sağlayan, gücümüzü pekiştiren bir inanç ve bilinç değildi sadece, O bütün ihtişamı ile hep yanışımızda zulümkârlara korku salan, bize yol gösteren direngen, sevgi dolu yüre-

ğimiz, inancımız ve bilinçle bütünleşen beynimiz olacaktır." Kazım Çelik

Kazım Çelik 1974'ten itibaren sınıf mücadelesi içerisinde aktif yer almıştır. 1981 yazında peş peşe alınan ağır kayıplardan sonra Siyasi Büro'da yer almış ve 1982 baharında Askeri Komisyon Sekreterliği'ne getirilmiştir. 1983'deki kayıplardan sonra Parti Genel Sekreterliği görevini üstlenmiştir.

Kırsal alanı ve gerilla faaliyetini asla

terk etmemiştir. Önderliğin hele hele en zor süreçte Partinin başında olması ve Partiye sıkı sıkıya sarılması gerektiğinin bilincindedir. Parti önderliğinin özellikle o zor koşullarda kırsal alanda örgütün başında ve silahlı mücadele içinde korunabileceği, onun içinde geliştirilebileceği ısrar etmiştir. Bu süreçte örgütün yeniden toplanması için elinden geleni yapmıştır. Bu amaçla bulunduğu gerilla birliğin-

den başka alandaki faaliyet ve gerilla birliğini denetlemeye gittiği sırada ihbarcılar tarafından görülüp bilgi verilmesi sonucu bulunduğu gerilla birliği düşman tarafından kuşatılmıştır. Uzun süren çatışma sonucunda **Kazım Çelik, 1987 yılının 20 Mayıs'ında Elazığ'ın Palu ilçesinde Hıdır Aykır, Cihan Taş, Müslüm Emre ve Ali Kayadoğan** isimli yoldaşlarıyla birlikte ölümsüzleşmiştir.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Erdoğan Yalçingil: İstanbul Teknik Üniversitesi Temel Bilimler Yüksek Okulu 2. sınıf öğrencisi iken 29 Mayıs 1976 tarihinde Faşistlerin sınıfı basarak açtıkları yaygın ateşi sonucunda ölümsüzleşti.

Cihan Çelebi: 1950 Dersim Mazgirt'e bağlı Tecer köyünde doğan Cihan Çelebi, Mecidiyeköy Lisesi'nde okuduğu yıllarda Proletarya Partisi ile ilişki kurdu. 1980'in 27 Mayıs'ında MHP İstanbul Sarıyer İlçe Başkanı faşist Salih Akyıldız, yanında iki koruma polisi, bir koruma bekçisi ve bir faşisti alarak Kireçburnu Ömürtepe'deki kahveleri basar, halka kimlik sorup, tehditler savurur. Cihan Çelebi, halka yapılan bu zulüm karşısında belindeki silaha sarılarak faşistlerin üzerine yürür. Karşılıklı çıkan çatışmada faşistlerden biri yaralanırken Cihan Çelebi de başından aldığı kurşun yaraları sonucu ölümsüzleşir.

Medet Özbadem: Urfa Siverekli olan Medet Özbadem, Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle yine memleketi olan Siverek'te tanıştı ve orada faaliyet sürdürmeye başladı. Siverek Halk-Der'in üyesiydi.

Medet Özbadem, tutuklu bulunduğu Diyarbakır 5 No'lu zindanlarında yakalandığı tüberküloz hastalığı, bilinçli olarak tedavi edilmeyerek ölüme terk edildi. 20 Mayıs 1983'te Diyarbakır zindanında yakalandığı hastalıktan kurtulamayarak ölüm-

süzleşti.

HASANPAŞA KATLIAMI

1980 sonrasında Tuzla katliamıyla başlayan yargısız infazlar dizisinde önemli bir halkaydı Hasanpaşa katliamı. 19 Mayıs 1991'de Kadıköy Hasanpaşa'da gece 23:00 sıralarında Proletarya Partisi üyesi İsmail Oral, Proletarya Partisi militanı Hatice Dilek ile birlikte Hatice Dilek'in oğlu Özgür Cihan'ın tanıklığında katledildiler.

Kamuoyunda "Anti Terör Yasası" olarak lanse edilen, özünde ise devlet terörünün yasallaşması demek olan faşizm yasaasının yürürlüğe girmesi ile birlikte işkenceci cellatlar kanlı planlarını uygulamaya koydular.

Burjuva basın, katliamdan sonra manşetten verdiği haberlerde "ölüm timi ele geçirildi", "çatıştı öldü", "teslim ol çağrısına ateşle karşılık verdi" vb. yalanlarıyla burada da katliam ortaklığı görevini layıkıyla yerine getirdi.

"GÜCÜNÜZ YETİYORSA SİZ TESLİM ALIN"

28 Mayıs 1991'de Elazığ Palu'da faşist TC güçleri ile çıkan çatışmada Refik Yaşar (Komiser Memo), Yusuf Ekinci (Doktor Kenan), Yaşar Sağdıç (Adem), Kumriye Cihan (Dilan) isimli gerillalar şehit düştüler. Askerlerin "teslim ol" çağrılarına Dr. Kenan'ın "bizler TİKKO gerillasıyız. Gücünüz yetiyorsa siz gelin teslim alın." sözleri hafızalara kazınmıştır.

Ali Ekber Atmaca: 1963 Sivas Kangal doğumludur. Faaliyet yürüttüğü bölgede gençlik önderi misyonunu üstlenir. 12 Eylül öncesi ve sonrası Halk Ordusu'nun yaptığı çeşitli eylemlerde yerini alır. Bundan dolayı çevresinde "Eşkiya" diye tanınır artık. Gizlilik sanatının ustasıdır.

1992 yılında bir görev için gittiği Şavşat'ta yakalanır. Artvin Alay Komutanlığında görev yapan faşist Mehmet Sezbillabban tarafından 23 Mayıs'ta işkencede katledilir.

Yıldız Çiçek: 1968 Dersim Merkez'e bağlı Gevrek köyünde doğdu. 1989 yılında Halk Ordusu saflarında gerillaya katıldı. 1991'de Parti Üyesi olan Kinem, 1992 baharında Artvin'e atanan gerilla birliğinin komutanlarındandı.

Artvin Şavşat'ta 1 Haziran 1992'de bir ihbarcının verdiği bilgiler üzerine düşman, içlerinde Yıldız Çiçek'in de bulunduğu bir gerilla birliğini kuşatır. Sayıca ve silah bakımından oldukça cılız olan gerilla gücüne karşılık yüzlerle ifade edilen düşmana karşı verilen kahramanca direniş saatler boyu sürer. Çatışmada Komutan Kinem şehit düşer ama yoldaşları çatışmayı sürdürerek çemberi yarmayı başarırlar.

Bu çatışmada sevinci kursağında kalan ve umduğunu bulamayan kontrgerilla şefi Mehmet Sezbillabban tepkisini askerlerine "beni Şavşat halkına rezil ettiniz" diyerek gösterir ve bu hırsıyla Yıldız Çiçek'in cansız bedenini teşhir eder.

Murat Arıcak: 1971 Malatya doğumlu Türk ulusuna mensup Sünni mezhebi kökenli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmiştir. Bulduğu çevre dolayısıyla dini tarikatların içinde yer almış, Büyük Birlik Partisi Gençlik Kol-

ları'ndayken sorgulamasının sonucunda dini tarikatların, BBP'nin birer aldatmaca olduğunu görmüştür. Mühendislik Fakültesinde okurken Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle 1993 yılında TMLGB aracılığıyla tanışmış ve örgütlü yaşama katılmıştır. Bu süreçte okulunu bitirip maden mühendisi olmuştur.

Marmara Bölge Komitesi altındaki değişik alanlarda görev almış, daha sonra 1999 yılında TİKKO'ya katılmıştır. Gerilla mücadelesinde zorlukları aşmada kararlı ve ısrarlı bir duruş sergilemiştir. Düşmanla defalarca çatışmaya girmiş ve düşmana kayıplar verdirmiştir.

22 Mayıs 2003'te Giresun'un Bulançak ilçesinde TC ordusu ile girdiği çatışmada yoldaşı Bülent Ertürk ile birlikte ölümsüzleşti.

Bülent Ertürk: 1975 yılı Sivas'ın İmranlı ilçesi Kabaktepeler köyü doğumlu Kürt ulusuna mensup Alevi kökenli yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmiştir. Koçgiri'nin isyan geleneğini barındıran Ertürk, devrimci demokrat bir çevrede yetişmiştir. Parti taraftarıyken Çankırı eylemine yardım ettiği gerekçesiyle tutsak düşmüştür. Eskişehir Hapishanesinde haklarını almak için yoldaşı Kemal Ertürk ile birlikte ölüm orucuna başlamıştır. Ölüm orucunun zaferle sonuçlanmasından sonra Nevşehir Hapishanesine konulmuştur. Daha sonra 19 Aralık operasyonu ile Sincan F tipi Hapishanesine götürülmüş ve oradan tahliye edilmiştir. Zindanlarda faşizmin yüzünü daha iyi tanıyan Bülent Ertürk, dışarıya çıktığında hiç tereddüt etmeden mücadelenin en ön saflarında yer almak istemiş, 2001 baharında gerillaya katılmıştır.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU OKUT!

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi

yt ydemokrasi11

en yenedemokrasi22.net

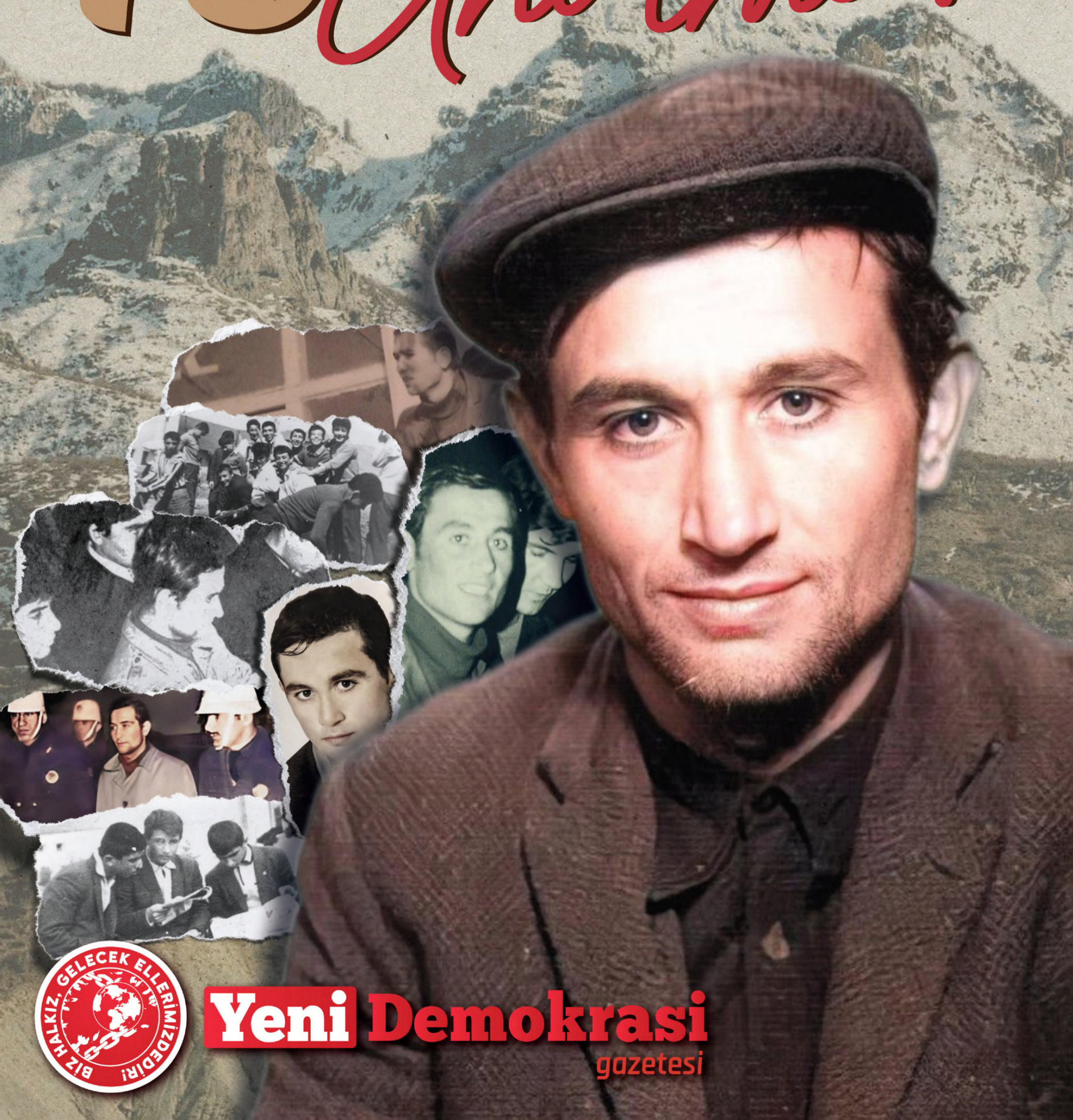
em yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20

18 MAYIS'I Anıtma!

Yeni Demokrasi
gazetesi